XX. évfolyam 6. szám Ára: 1 forint 1964. február 6.

Ludas Matyi

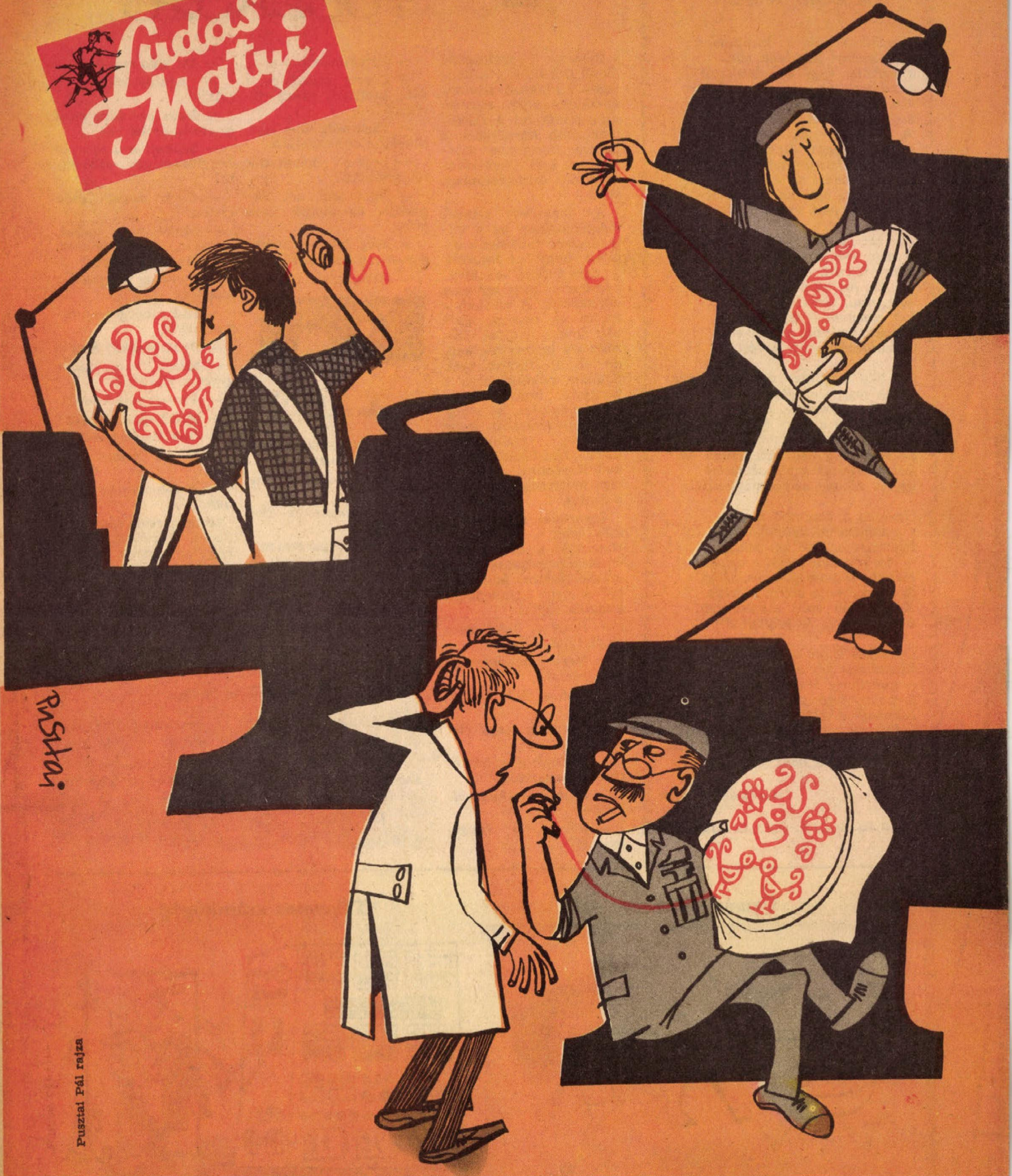

Pusztai Pál rajza

— *Elhatároztuk, hogy amíg anyagra várunk, addig népi hímzéseket készítünk exportra.*

A krémes balladája

Kezdetben volt a kartontálca,
a süteményt felrakták rája,
a krémest vagy a habostortát
gondosan, jól becsomagolták
víz- és zsírhatlan papirosba,
hogy az a formát el ne rontsa.
A csomagot – jaj, meg ne törjék! –
színes szalaggal átkötötték,
ebbe kis fafogantyú kellett, –
és két ujjaddal elvihetted, –
így történt minden általában
bármelyik pesti cukrászdában.

Egy rút napon, egy zord napon
– nem volt ez ellen oltalom –
hiány lett itt, hiány volt ott
s a kis fogantyú elfogyott.
Míg pirult zenit és nadír,
hát elmaradt a zsírpapír,
s miközben nőtt a szenvedés,
a kartontálca oly kevés! . . .

. . . Nos ma, hogy tizenkilenc éve
reánk ragyog az áldott béke,
a szokott utamról letérve
bebotlottam a nagy Közértbe
a Móricz Zsigmond körterén,
és négy szép krémest kértem én.
Becsomagolták (nem szorosra)
egy – vékony selyempapirosba.

Ügyesen a kezembe fogtam,
s a villamosra nyomakodtam.
Egyszerre egy nő ezt kiáltja:
– Na, mit ken maga a ruhámra?!
Nézem: a csomag lapos, sárga,
és duzzad rajta krém, a drága.
Kellemetlen volt, mondhatom,
e dolgot nem is folytatom.

De ebből látom a jövőt!
Ki krémest kér a pult előtt,
– mivelhogy Pesten és Budán
a szalag, fogó, zsírpapír után
leáldozik a selyempapír napja –
a krémest puszta tenyerébe kapja,
kinyújtott kézzel, gyalog megy haza
és ebből aztán nem lehet baja.

Lovászy Márton

KÜLÖNLEGES TUDAKOZÓ

Rémes, nyomasztó álom! Ott ülök a Különleges Tudakozó telefonkészüléke előtt, egymás után teszik fel a legkülönbözőbb kérdéseket, s nekem mindenre válaszolnom kell. Nem kívánom még a barátaimnak sem!

A herkulesi feladat megoldásában az a villanásszerű felismerés segített, hogy az emberek a „nem tudom”-on kívül minden választ szívesen elfogadnak. A bizalom a fontos és nem az igazság. Néha valami szerény kis bizonyíték kell, de ez a ritkább eset. Amikor például arra a kérdésre, hogy véges-e vagy végtelen a világ, azt válaszoltam, hogy végtelen, bizonyságul tiszti becsületszavamat kellett adnom. Az illető erre megnyugodott és ez a fontos.

Egyszóval szünet nélkül cseng a telefon, záporoznak a kérdések s én fáradhatatlanul válaszolok. Néhány példa ebből a nem mindennapi elfoglaltságból:

— Hogyan keletkezett az élet a Földön?

— *Nem mindennapi vitalitással.*

— Van-e élet a halál után?

— *Újabban nagy élet van.*

— Tudnak-e a baktériumok beszélni?

— *Csak az anyanyelvükön.*

— Milyen a kongói helyzet?

— *Áttekinthető.*

— Lesz-e gyümölcs a fán, melynek nincs virága?

— *Csak láda nem lesz, amelybe csomagolják.*

— Lesz-e harmadik világháború?

— *Nem lesz, sőt negyedik és ötödik sem lesz.*

— Meg lehet-e érteni a modern verseket?

— *Nem, csak élvezni.*

— Hány égitest van a világegyetemben?

— *Mint csillag az égen.*

— Ártalmas-e a dohányzás?

— *Csak a cigarettázás, a pipázás, a szivarozás és a tubákozás.*

— Mennyi száztrilliárd fényév?

— *De még mennyi!*

— Erkölcstelen-e a tviszt?

— *Nem annyira, mint az atombomba.*

— Szokott-e a skorpió öngyilkosságot elkövetni?

— *Csak anyagi csőd esetén.*

— Miért nem tudjuk biztosan, hogy honnan származik az ember?

— *Mert az állatok letagadják.*

— Miért mérges a mérges kígyó?

— *Beosztásához híven.*

— Miért van annyi nyelv a világon?

— *A nyelvpótlék miatt.*

— Miért él az ember?

— *Önhibáján kívül.*

— Mi a hosszú élet titka?

— *A folyamatos szívműködés.*

Mindez csak némi ízelítő, a kérdések özöne még tart, mert sajnos, még mindig nem ébredtem fel.

Feleki László

Táplálkozási ártalom

Reuter-jelentés szerint az ausztráliai Brisbane-ban állatorvos sebészek 57 öltéssel varrták össze egy négy és fél méteres óriáskígyó beszakadt száját. A kígyó egy kis kengurut akart lenyelni, de a szája kisebb volt, mint az étvágya. A műtét jól sikerült. Kígyó és kenguru jól érzi magát.

Üzemi sport

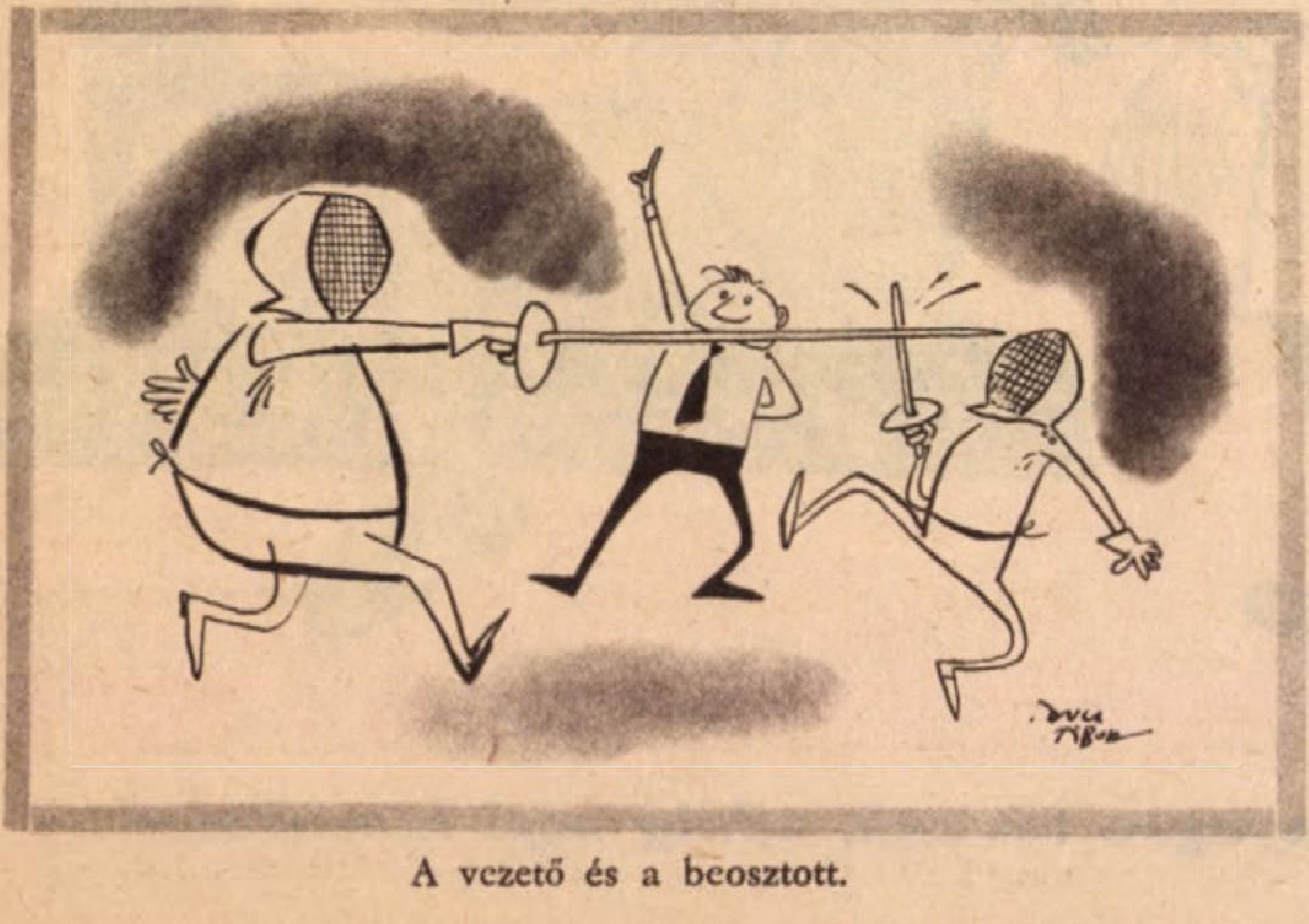

A vezető és a beosztott.

Tökéletes számítógép

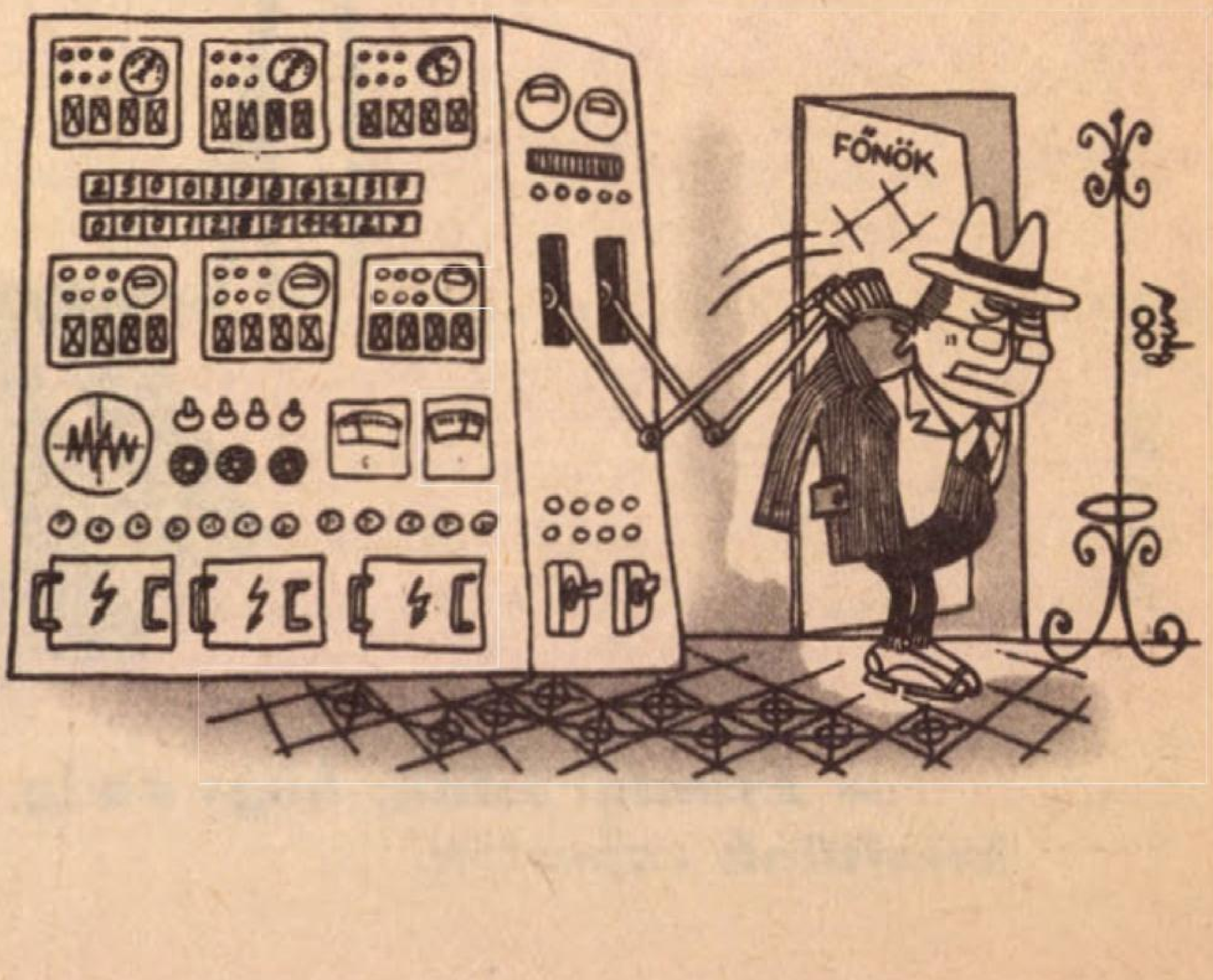

Merkantilofóbia

Megfigyelések a lelki élet újkeletű megbetegedéseiről

E gyűjtőnéven neveztük el mindazokat a lelki elváltozásokat, melyek az áruellátással kapcsolatos félelmi elmezavarokat hozzák létre.

Z. L., 40 éves vállalati főmérnök, nőtlen, igen jó anyagi körülmények között, munkáját hibátlanul látja el, kollégái semmi zavartságot nem fedeznek fel nála. Egy napon bemegy egy áruházba, a cipőosztályon 41-es számú kalocsnit kér, felpróbálja, majd kéri, hogy csomagoljanak be neki negyven pár 41-es kalocsnit. Az elárusító megtagadja a kérést és a nagykereskedelemhez utasítja Z. L.-t, aki hevesen tiltakozik az ellen, hogy őt viszonteladónak nézzék, és azt állítja, hogy mind a negyven pár kalocsnit a sajátmaga számára vásárolja. Botrányos jelenet támad, Z. L. követeli a negyven pár 41-es kalocsni kiadását. Rendőrt hívnak, az igazoltatja Z. L.-t. Főmérnöki beosztása mindenkit meghökkent. Hosszas vita után öt pár 41-es kalocsnit kap és erősen felindultan távozik.

Másnap elbeszéli a történteket kollégáinak is és megindokolja vásárlásának szándékát: évek óta nem talált 41-es kalocsnit a cipőboltokban, s kitudja, lesz-e még valaha is 41-es kalocsni. Ezért akart negyven párat vásárolni, hogy évente egy pár kalocsnival számolva s középátlagos, nyolcvanéves életkort véve figyelembe, kalocsni szükségletét élete végéig biztosítsa magának.

Kollégái jót mulatnak Z. L. elbeszélésén, nem veszik kijelentéseit komolyan. Később azonban felfigyelnek arra, hogy Z. L. különös érdeklődést tanúsít az olyan statisztikák iránt, melyek azt összegezik, hogy az átlagember élete során miből mennyit fogyaszt. Z. L. később a kollégáihoz is intéz ilyenféle váratlan kérdéseket: „Mit gondoltok, hány doboz tea volna elég 80 éves koromig? Vajon mennyi fogvájót fogok még elhasználni életem során?” Kollégái még most sem veszik komolyan a főmérnök különös érdeklődéseit, míg egy napon Z. L. lakásának padlózata leszakad. A vizsgálat meghökkentő felfedezésre vezet. A padlózat negyven mázsa konyhasótól szakadt le, melyet Z. L. egykilós csomagokban gondosan felslihtolt a fal mellett. A konyhasón kívül a lakásban megtalálják a negyven pár kalocsnit, ezenfelül — többek között — háromszáz zsebtükör, negyven szeneslapát, nyolcvan darab lázmérő, tízezer Karil, négyszáz guriga spárga, százhúsz konzervnyitó, hat létra, kétezer csomag toalettpapír, tizenkét könyökcső, ötven kiló gumiarábikum, kétszázötven gallérmerevítő és hét szánkó került elő.

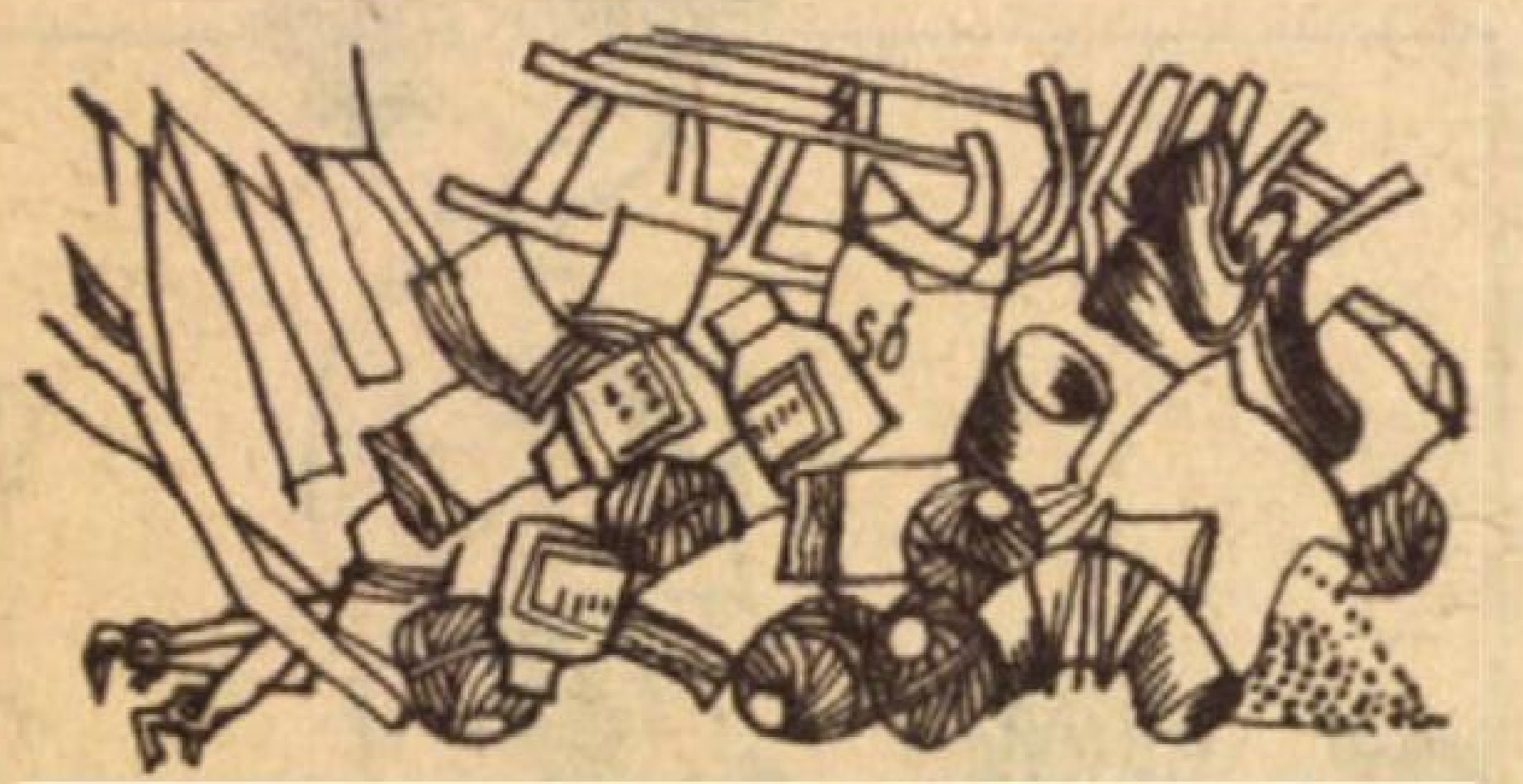

Z. L. a kórházban is azt hangoztatja, hogy vásárlásainál ésszerűen járt el, mivel rossz tapasztalatai voltak a kereskedelem folyamatos áruellátását illetően, ezért akarta egyszer s mindenkorra biztosítani magának a legfontosabb árukat.

Z. L. állapota a pszichoterápiás kezeléssel lényegesen javult. Ma már a városba is kijár és hasznosan segít a kórház számára nehezen beszerezhető, időszakonként felbukkanó felszerelési tárgyak összevásárlásában.

Somogyi Pál

Csak úgy néz ki,

Szűr-Szabó József rajza

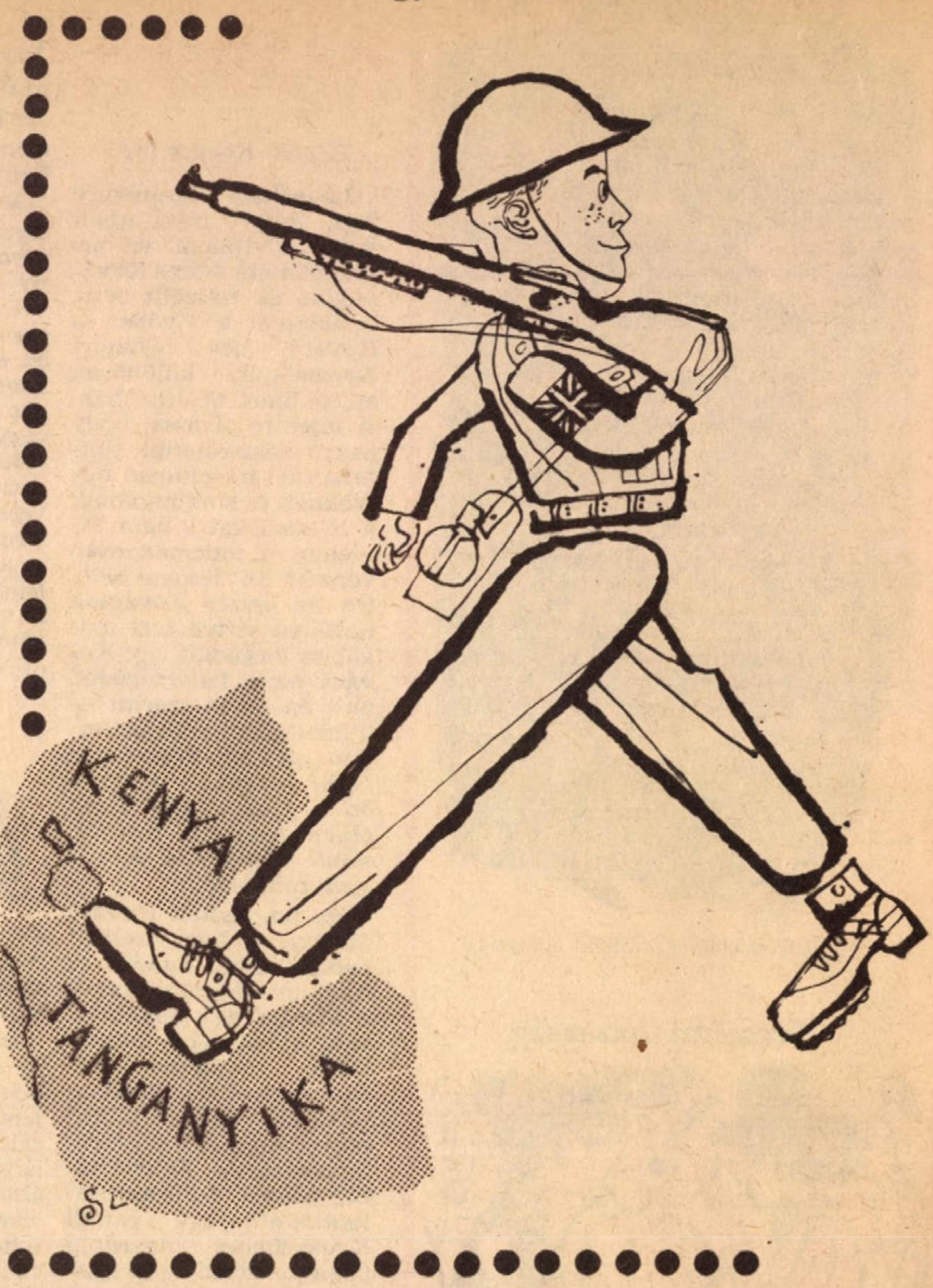

mintha menne . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MIÉRT NINCS GYALOGJÁRDÁNK?

A mi kis Hunfalvy utcánk olyan gazdátlan állapotban van, mintha nem is Budapest I. kerületében lenne, hanem valahol a dunántúli dombos vidéken. Ahogy az első hó leesik, az utolsó hóesésig minden úgy marad rajta, ahogy az időjárás hozza magával. A gyerekeknek állandó ródlipálya, az autóknak autóút, de hogy a gyalogosok hol közlekedjenek, ez nincs meghatározva, és mindenkinek az ügyességére bízatik, milyen gyorsan tud elugrálni az autó- vagy a ródlirajok elől. Persze, ha járdája is lenne ennek az utcának, minden másképpen volna. De járda nincs. Minden lakógyűlésen nagy beszédek hangzanak el járda-ügyben, sűrű és fontoskodó jegyzetelések közben, aztán minden marad a régiben.

Dr. Richter Károlyné
I. Hunfalvy u. 8.

Pesti garabonciás diák

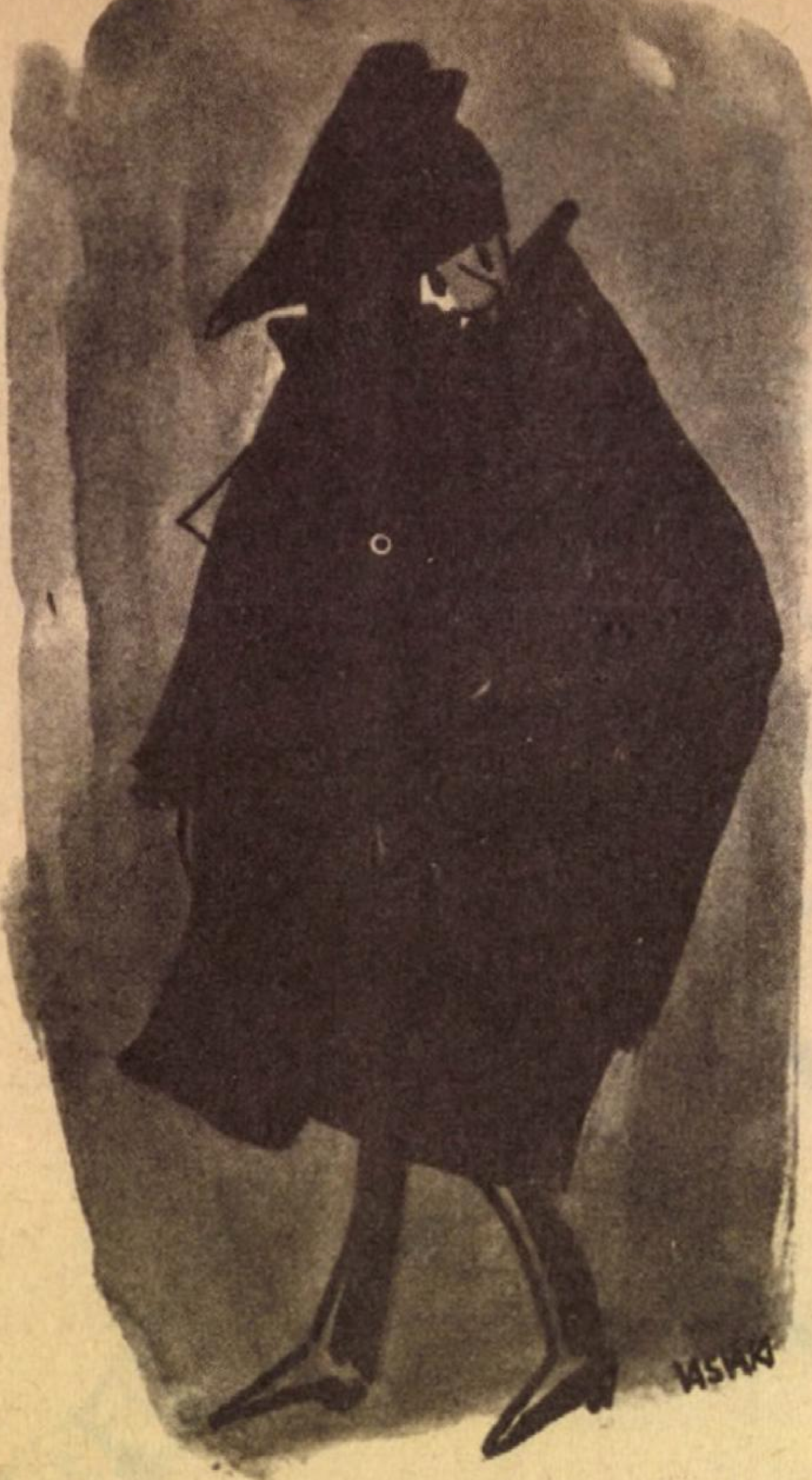

– Füstköd előttem, füstköd utánam . . .

Szerelmi házasság

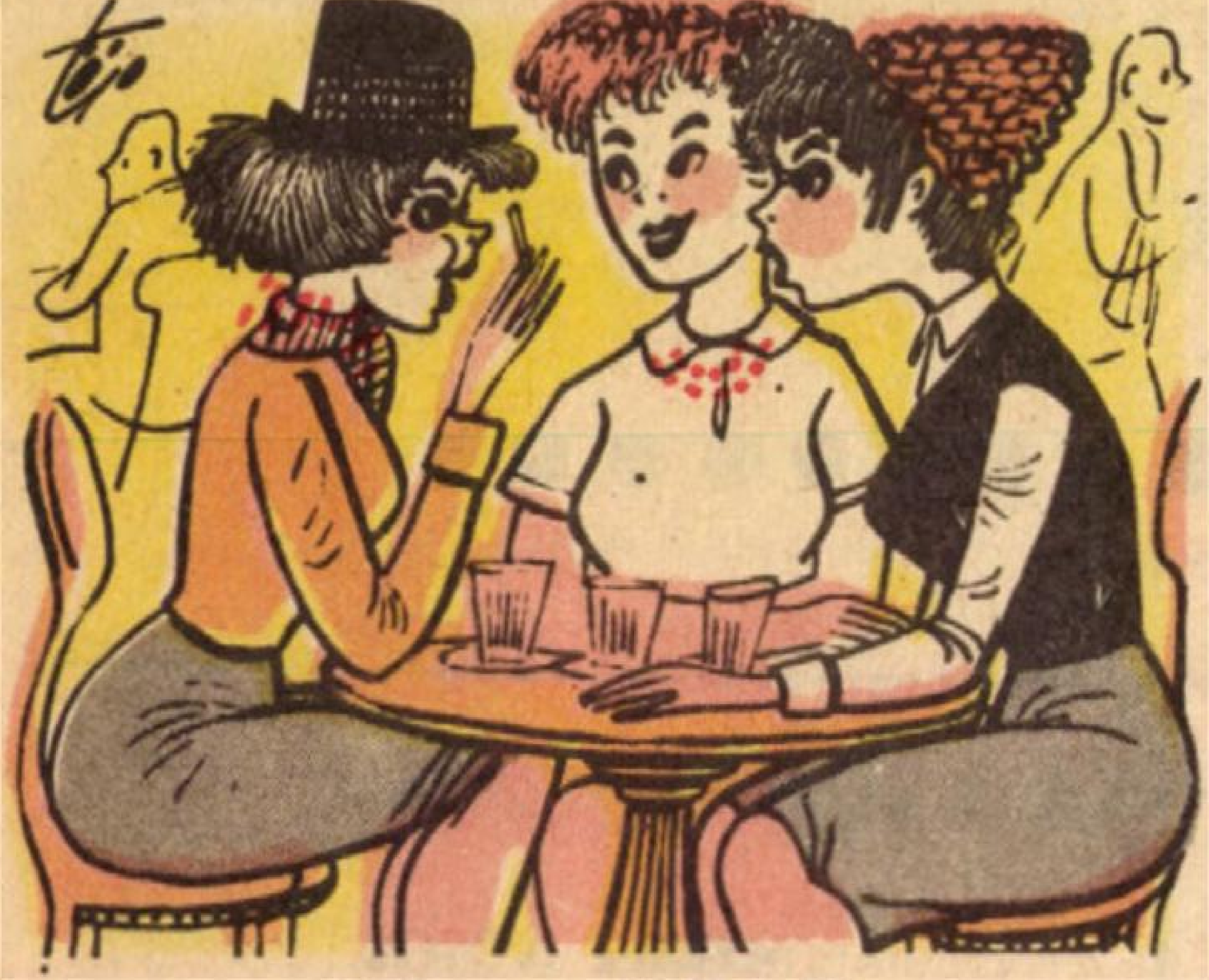

– Milyen az új férjed?
– Két szoba, hall Budán . . .

LEVÉL a sértődésről

Tisztelt Kovács úr!

Levelében szememre veti, hogy írásaimban kompromittálom az országban élő összes Kovácsokat és felszólít arra, mellőzzem a jövőben a Kovács név gyakori használatát, különösen antipatikus beállításban. A fejemre olvassa, hogy nagy előszeretettel tüntetem fel írásaimban hülyéknek és korruptoknak a Kovácsokat s nem kímélem a tudományosan képzett Kovácsokat sem. Ön az összes Kovácsok nevében sértve érzi magát és megemlít egy Kovács nevű tanársegédet, akit én — ön szerint — ütődöttként szerepeltettem. *„Ha egy tanársegéd ilyen hülye”* — kérdezi ön — *„akkor milyen egy olyan egyszerű Kovács, mint amilyen a Kovácsok többsége?”*

Ha ön, tisztelt Kovács úr, tudná, hogy milyen nehéz kutató munka és izgalom után jutottam el a Kovács név használatáig, akkor több megértéssel viseltetne irányomban. Próbálkoztam például egy csalárd anyagbeszerző megformálásánál a Krukszháber névvel — tüstént jelentkezett egy valódi Krukszháber nevezetű anyagbeszerző és elégtételt kért, amiért a becsületébe gázoltam. *„Krukszháber csak egy van és az én vagyok”* — kiabálta felindultan és azzal vádolt, hogy irigykedő szomszédja felbujtására szándékosan támadtam őt, az egyetlen Krukszhábert.

A kellő tanulságokat levonván, óvakodtam ezentúl attól, hogy negatív hősömnek olyan nevet adjak, amellyel túlságosan ritkán találkozik az olvasó. Ezzel a logikával jutottam el egy könnyelmű és az állami vagyont pazarló főkönyvelőig, akit Balajtira kereszteltem. Mondhatom, vesztemre! Az egyetlen Krukszháber helyett most három Balajti jelentkezett. Nem idézem fő és mellékmondataikat, amelyekkel együtt és külön-külön illettek engem. Az a lényeg, hogy végül is sikerült megnyugtatnom őket.

De mit is tehettem volna ezek után? Az életben előforduló visszás jelenségek sűrített ábrázolásához mindig kitaláltam újabb és újabb, általam eddig nem ismert neveket. Életre keltettem Teplákot, Bablákot, Korovikot, Germesit, Rohácsikot, Bogyolát és számos más negatív figurát. Kitűnőnek vélt ötletem eredményeként dühtől tajtékzó levelet írt két Teplák; életveszélyesen megfenyegetett öt Bablák; a sárga földig leszidott három Korovik; helyreigazítást kért négy Germesi; feletteseimnél panaszt emelt kilenc Rohácsik; beperelt a bíróságnál hat Bogyola; fegyelmit kért ellenem négyszázhuszonkilenc negatív figura.

Őszintén és férfiasan bevallom önnek, tisztelt Kovács úr, nem bírtam tovább idegekkel a panaszokat, a vádakat és a hajszát, amely jószándékú munkásságomat követte. De hirtelen — szinte már apatikussá vált töprengésem közben — egy másodperc tört része alatt világosság gyúlt elmémben. Kovács . . . Kovács . . . Kovács . . . zakatolt az agyamban szüntelen a nagy probléma megoldását ígérő új név. Rengeteg a Kovács mifelénk — örvendeztem s e felismerés igazolására számolni kezdtem a telefonkönyvben a Kovácsokat. Majdnem ezernégyszáz Kovács! Ha csak minden huszadik Kovács telefontulajdonos, akkor hozzávetőlegesen huszonnyolcezerre rúg a Kovácsok száma. A sok közül egy Kovács, egyetlen egy Kovács sem fog megsértődni — gondoltam —, mert eszébe jut a többi huszonhétezer-kilencszázkilencvenkilenc Kovács. Tévedtem . . .

De hát mégsem kezdhetem most az egészet elölről Krukszháberrel!

Földes György

Jucika jelmezversenyen

Pusztai Pál rajza

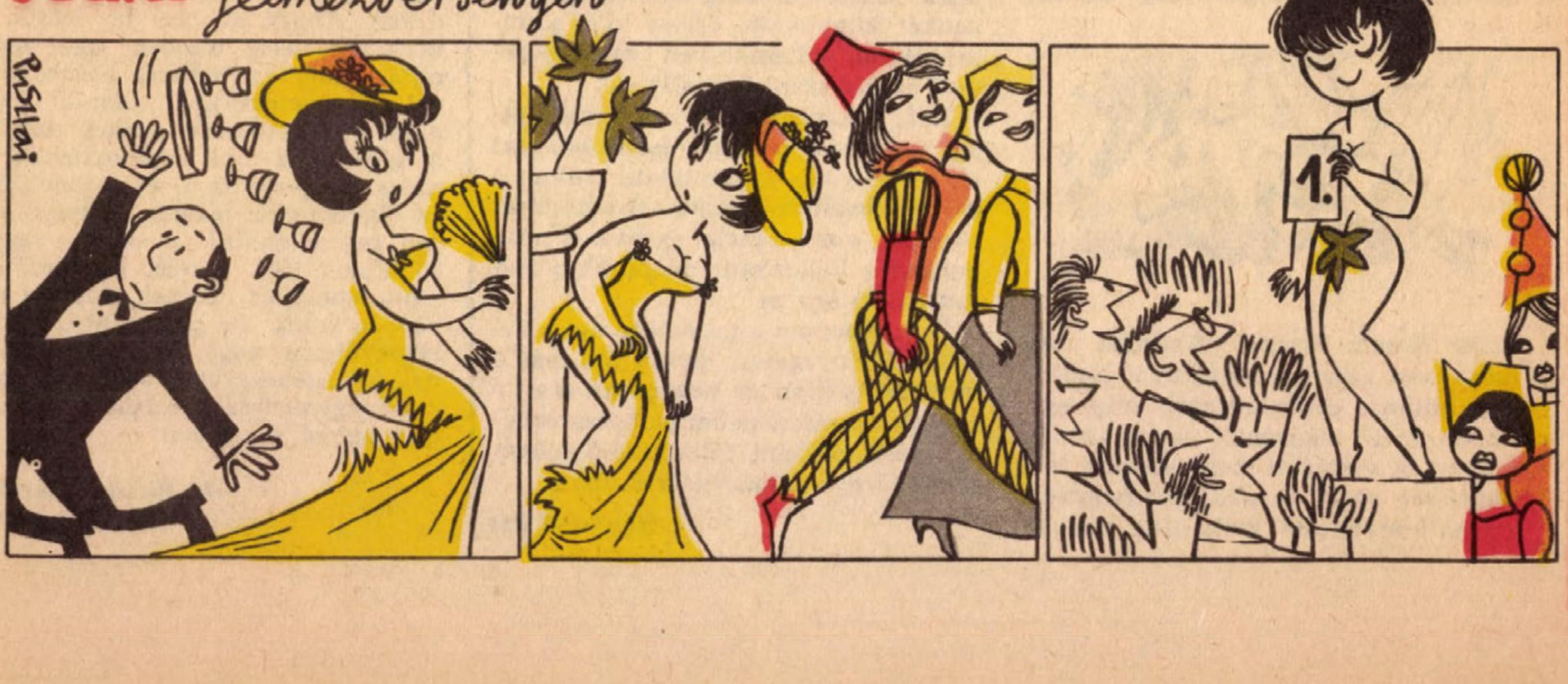

Egy csendes-óceáni szigeten

Vasvári Anna rajza

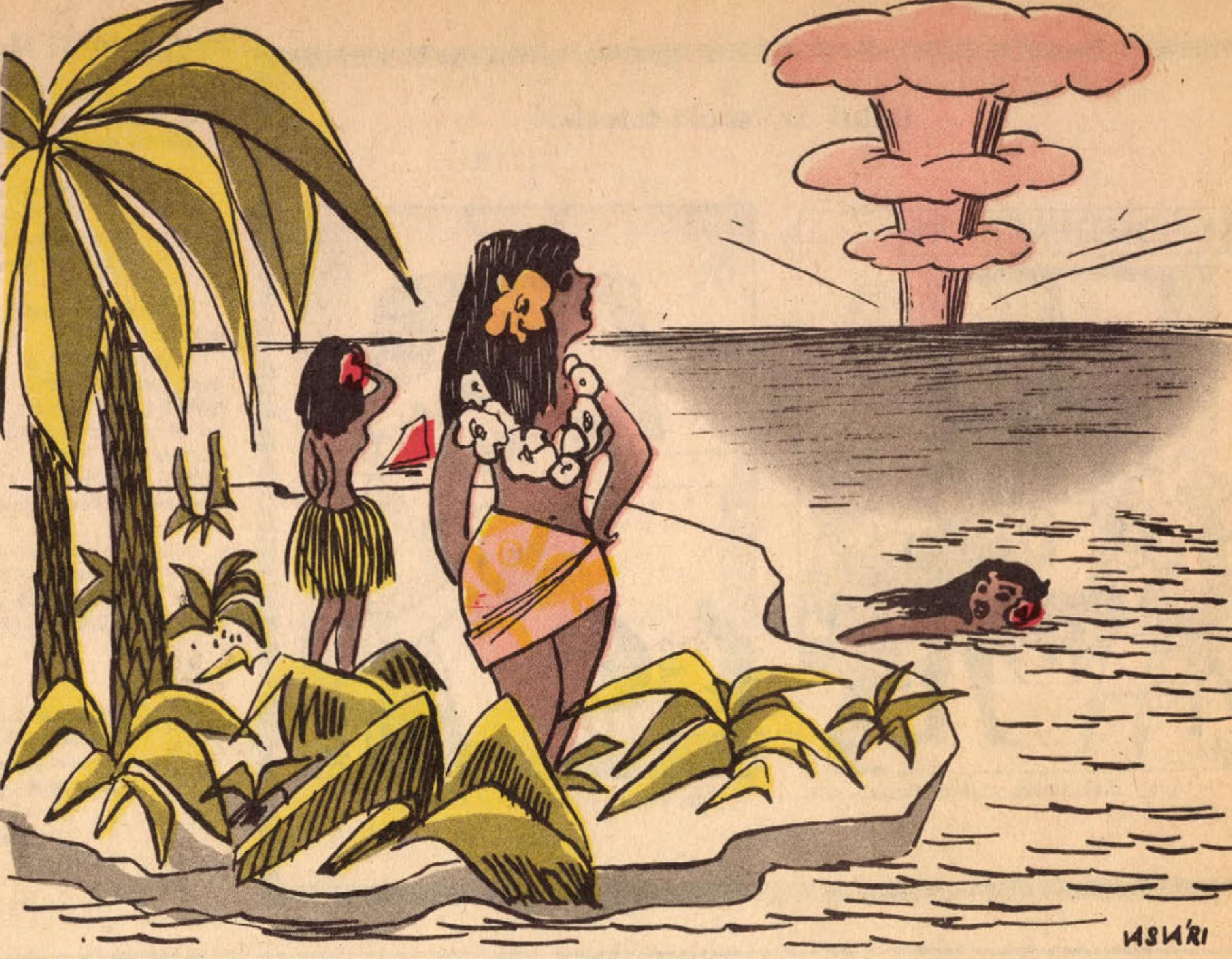

– Ezzel a De Gaulle-lal nem lehet beszélni . . .

Ezt olvastuk

TÖMEGES TÁRSASUTAZÁS

Az Ország-Világ jó zsírban levő malacot mutat be, melyre: „. . . a *londoni* utca közömbös hírben álló járókelői is felfigyeltek a *Waldorf Astoria* előtt". Rendkívüli látványosság lehetett ez a malacka, hogy a kedvéért egész utcára való londoni utazott New Yorkba. A nevezetes hotel ugyanis New Yorkban van és lapzártáig még csak nem is tervezik átköltöztetését az angol fővárosba.

SAJNÁLATOS ELŐNY

A Magyar Nemzet grafikai kiállításról számolt be, kifogásolta a terem kis méretét azzal, hogy ez a korlátozottság sajnálatos módon a kiállítás előnyére válik. A helyzet így is szerencsésebb, mint ha a rendezők nagyobb terem mellett döntöttek volna, ami – a fentiek szerint – alighanem a kiállítás kárára vált volna, igaz, hogy örvendetes módon.

OLAJFÚRÁS A BELVÁROSBAN

Hírt adott az Esti Hírlap arról, hogy jelentősen bővítik a Szabadság téri és Markó utcai benzinkutak *hozamát.* A hozam bővítésére szolgáló fúrótornyok remélhetőleg nem rontják majd a városképet, és nem akadályozzák a forgalmat.

KÜLÖNÖS IGÉNY

Apróhirdetés a Magyar Nemzet január 17-i számából:

„Napfényes, nagyméretű, könnyen leválasztható, utcai két szobát cserélnék egyszobás W. C.-re, peremkerületire is lehet."

Dr. Árgus

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KUTYAHISTÓRIA

Van egy kutyám. Nem az a kimondott zseni, de nekem megfelel. Időnként állati jókedve támad s olyankor előszeretettel rág szét mindenféle papírneműt. Újságot, könyvet vegyesen.

Nemrég, jobb híján, ráfanyalodott a szódavizes patronok kis dobozára. Persze, a patronokat, mint halból a szálkát, előbb nagy műgonddal külön szortírozta, majd a dobozt jóízűen elfogyasztotta.

Pár nap múlva a Lenin körúti szifon szaküzletben a boltvezető aránylag rövid eszmecsere után közölte velem, hogy ő pokolian sajnálja, de új patronokat csak akkor ad, ha a régi patronokhoz dobozom is van. Volt szerencsém, alászolgája!

Ó, oktalan kis ölebecském, legalább a patronokat is megetted volna, most nem főne a fejem miattuk!

Gyulai Gaál János
zeneszerző

Ellenőrzés

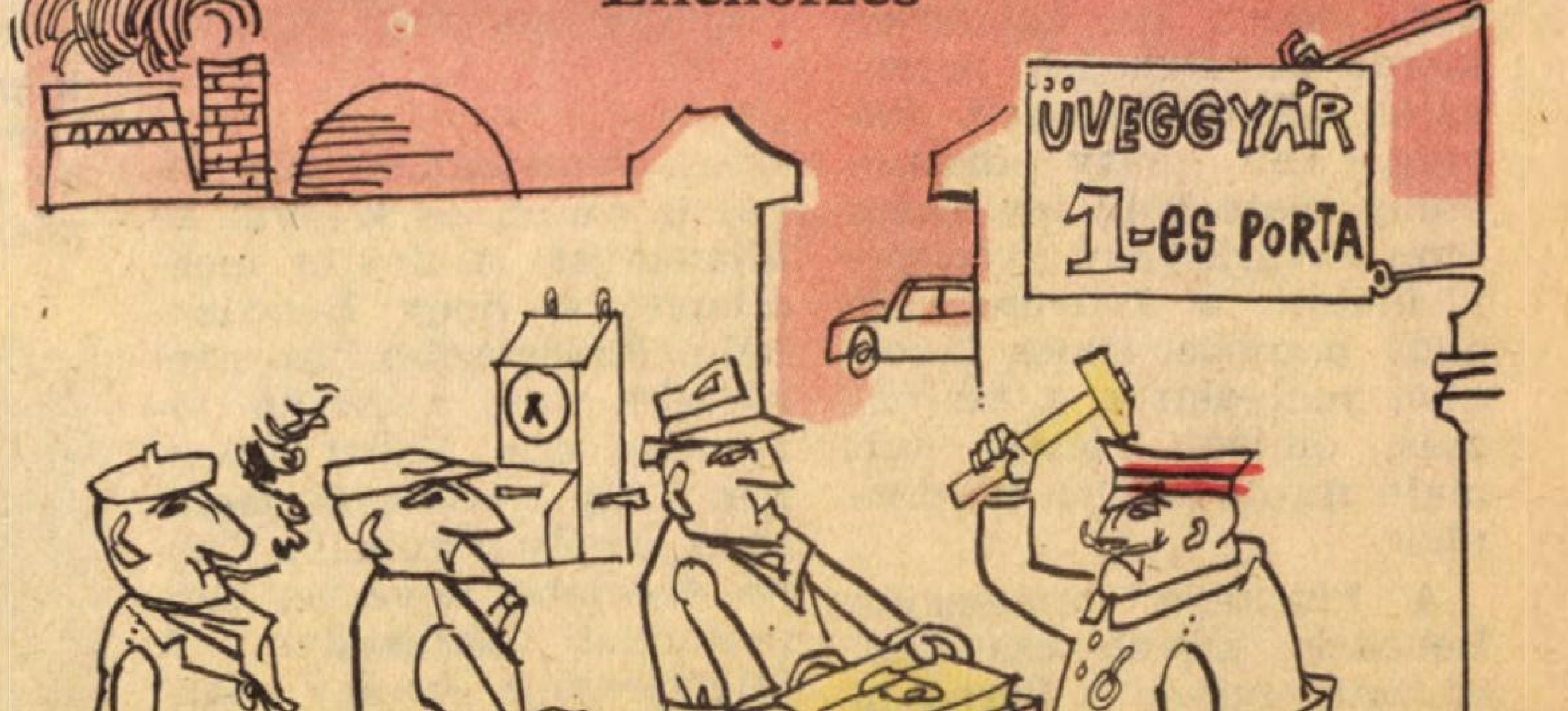

Indul az iskola-televízió

I.

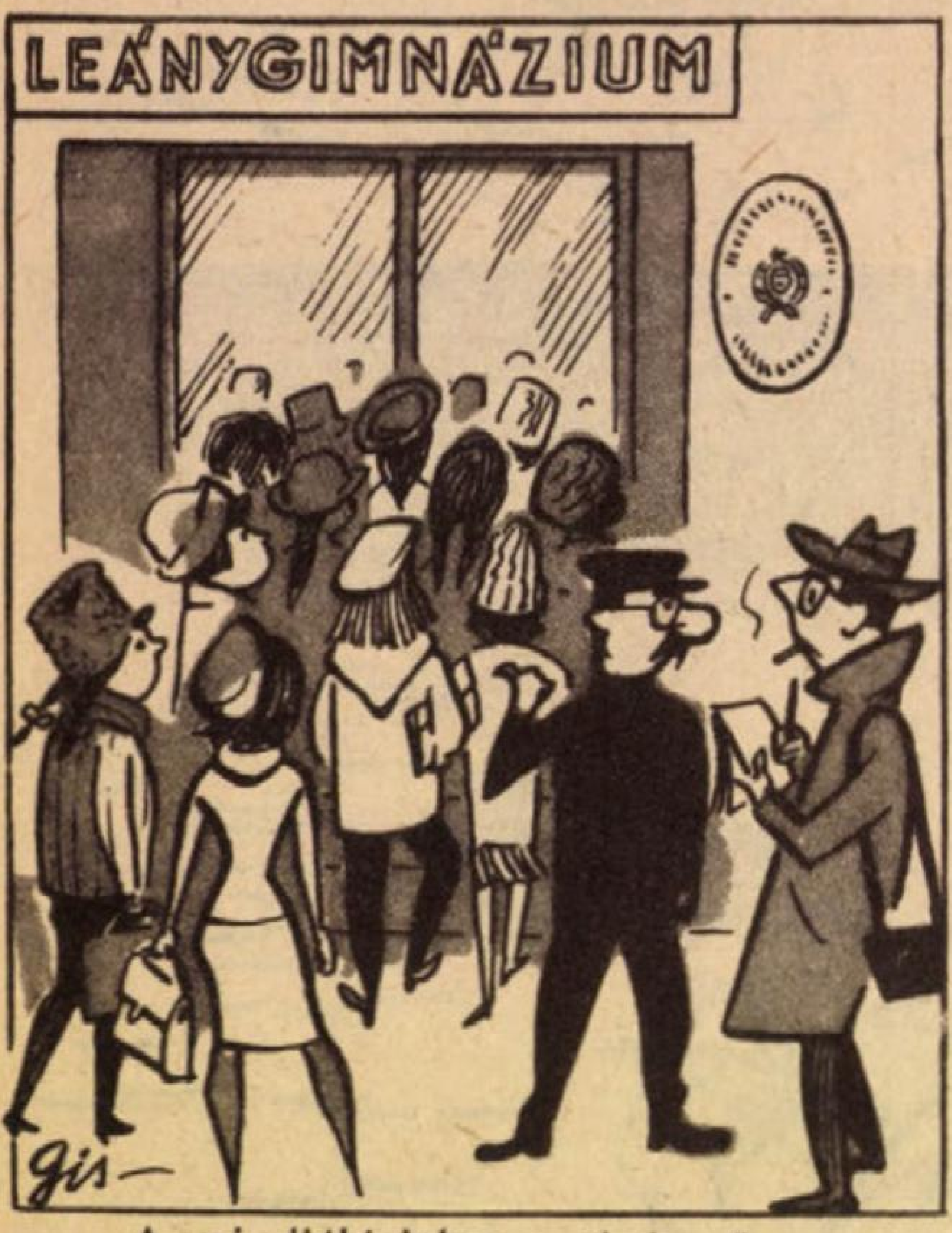

– A mi diákjainkat a tévé műsora sem tartja otthon! . . .

II.

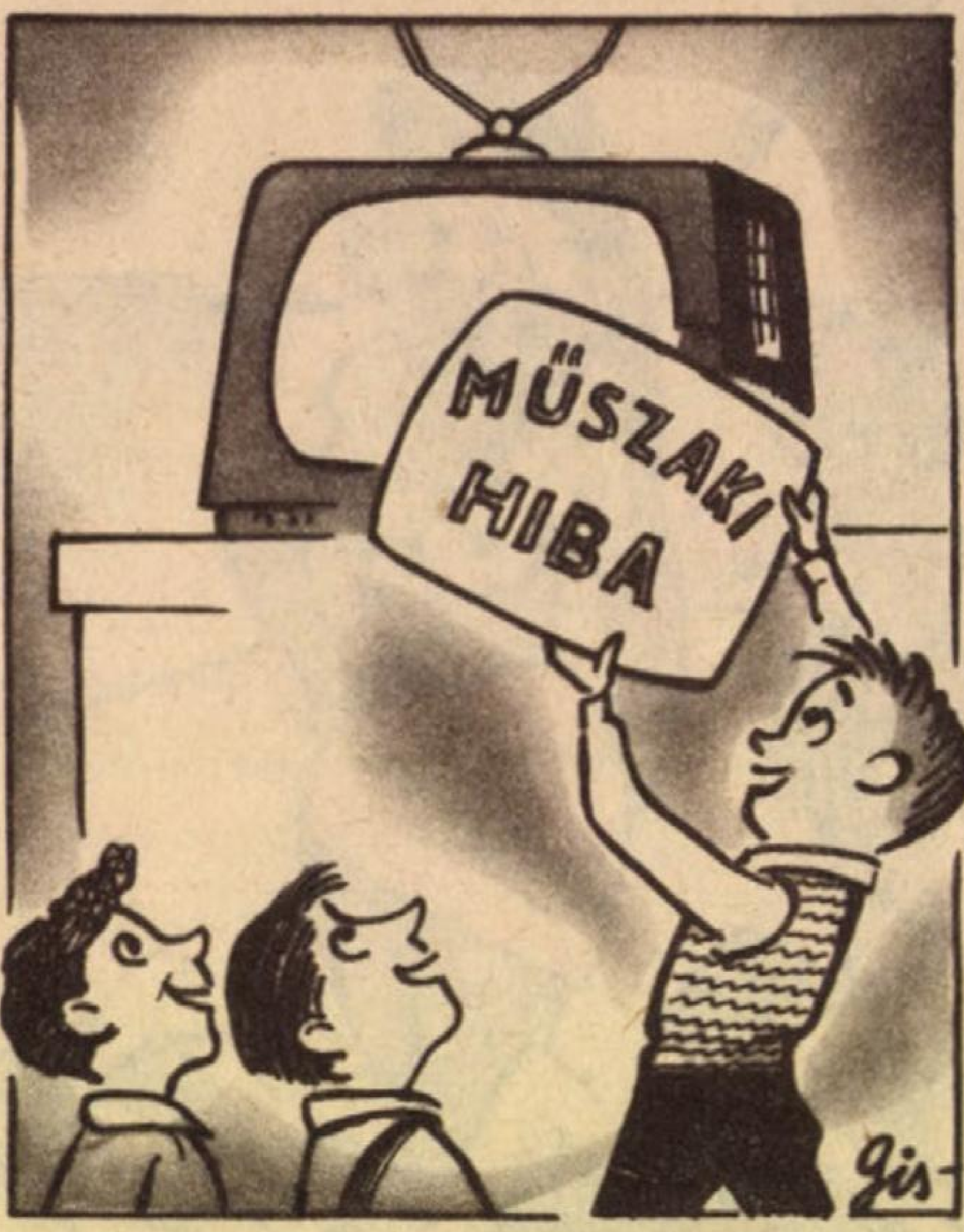

Hogyan kell lyukas órát csinálni . . .

Kedves Ludas Matyi!

Vasárnap kirándultam a Zugligetbe, és az 58-as villamos végállomása melletti házon az alábbi meglepő táblát vettem észre:

„Petőfi tanyája”
Soh'sem volt e hajlék
Nagy nevének e lak
Csak parányi emlék.”

Mindez márványba vésve, akárki megnézheti.

A példa, mely az emléktáblák intézményét forradalmasítja, úgy hiszem, korlátlan lehetőségeket teremt. Az eddigi gyakorlattal ellentétben ugyanis immár nemcsak nevezetes ház, hanem bármely épület megjelölhető emléktáblával. A szöveg csupán fantázia kérdése. Például:

„Nagy Bercsényi Miklós
Soh'sem járt e házba',
Csupáncsak emlékét
Hirdeti e tábla”.

Avagy:

„Kossuth Lajos ide
Be sem tette lábát,
Csupán emlékére
Csináltunk egy táblát”.

A hálás utókor nevében:

Dr. M. A.
II., Mártírok útja 5/a

BENEDEK, A JELLEM

Most, hogy a szalonnafagyasztó január sok szép kövér hízónak mutatja meg az utat a mennyországba, nem mulaszthatom el az alkalmat, hogy elmondjam Benedek lélekemelő históriáját.

Történt, hogy egy bizonyos Sete-Tóth Gáspár nevű parasztember és elismert disznószakértő egy jó kiállású hízónak valót vett a vásárban. Sete-Tóth Gáspár nagy megelégedéssel vette tudomásul, hogy e hízónak neve is van: Benedek. Azt ugyanis minden értő parasztember tudja, hogy a disznó, lévén nem szolgáltatásokat végző állat, mint a ló, a tehén vagy a kutya, csak akkor kap nevet, ha különösen kiérdemli. Benedek noszogatás nélkül kocogott hazáig, ami nagy disznóerény. Sete-Tóth így egész úton zavartalanul gyönyörködhetett a kedvére való állat pompás, izmos lábaiban, melyeknek a kétmázsás, elhízott testet kell majd mintaszerűen hordozniuk.

A hízókúra premierjén Benedek kisebb csalódást okozott, mikor a korpával ízesített tengeridarának jó részét otthagyta, ám Gáspár gazda, mint mondottam, disznóértő ember volt, és mint ilyen, tudta: ez csupán a szokatlan hely miatt van. Szakszerűen szörcsögni és csámcsogni kezdett tehát, mintha jóízűen falatozna maga is, hiszen a disznónak gusztust kell csinálni, aztán evés közben jön meg az étvágy.

Sete-Tóth Gáspár éppen egy hétig csámcsogott potyára Benedeknek, míg végül is ráunt, és kihívta az állatorvost. A doktor megállapította, hogy Benedeknél egészségesebb hízó nem röfögött még a disznó teremtése óta. Felírt ellenben egy étvágygerjesztő szert, amely a rebellis disznó ebédjébe keverve, nem maradhat hatástalan. A felgerjesztett étvágy csakugyan győzött a mértéktartás fölött. Benedek szemében valami eszelős fény villant, és „lesz, ami lesz” alapon kéjesen felzabálta az egész adagot.

Gáspár gazda olyasféle elégtételt érzett, mint a tigrisszelídítő a lábainál heverő bestiák között. Csak akkor káromkodott egy keserveset, mikor meglátta Benedeket galoppozni a rezidenciája előtti elkerített részen. Megfontoltan rótta a köröket, mint egy tréningező hosszútávfutó, jó mély lélegzetet véve, hogy sokáig bírja.

Hanem a ravasz Gáspár sem azért volt a malac-szokások alapos ismerője, hogy ne tudja: mi ilyenkor a teendő. A hízó akkor hízik, ha nem mozog. Amenynyiben a hízó, hivatásához képest, túl nagy mozgékonyságot tanúsít, bezárandó a szűk ólba, ahol mozgása korlátozott.

Ezzel — úgy gondolta Sete-Tóth Gáspár — a kör bezárult, és csupán a kíváncsiság sarkallta, hogy az óldeszka résein bekukkantva, ellenőrizze a végképp legyőzött ellenfelet.

Mennyire tévedett!... A látvány ugyanis, ami elé tárult, enyhén szólva megdöbbentő volt: Benedek tornázott! . . . Rugalmasan leguggolt, majd hasra vágta magát és felpattant kurta röffenésekkel, mintha önmagának vezényelne: Feküdj! Föl! Feküdj! Föl!...

Gáspár ekkor végképp meggyőződött a megdöbbentő tényről: a disznó egyszerűen nem akar elhízni, és páratlan akaraterővel fogyaszt, tehát nincs más megoldás: Benedektől meg kell szabadulni.

S mivel Sete-Tóth Gáspár nem az állatok lelkivilágának tudományát, hanem a saját hízóját kívánta gyarapítani, nem sokat teketóriázott, hanem kihajtotta Benedeket a vásárba. A jó tartású állat fél óra alatt elkelt, és — maradjon közöttünk a szó —, ezúttal éppen hatodszor. Mit sem tudott erről az új tulajdonos, aki gyanútlanul gyönyörködött az új szerzeményben. Benedek nem volt hálátlan, még riszálta is magát, miközben hazafelé kocogott a jól ismert úton. Kitornázott bicepszei hatalmasan duzzadtak, ahogy lépkedett büszkén és rugalmasan, mint egy gladiátor az új küzdőtér felé...

Füiöp György

VILÁGKAMPÁNY A CIGARETTA ELLEN

Hegedűs István rajzai

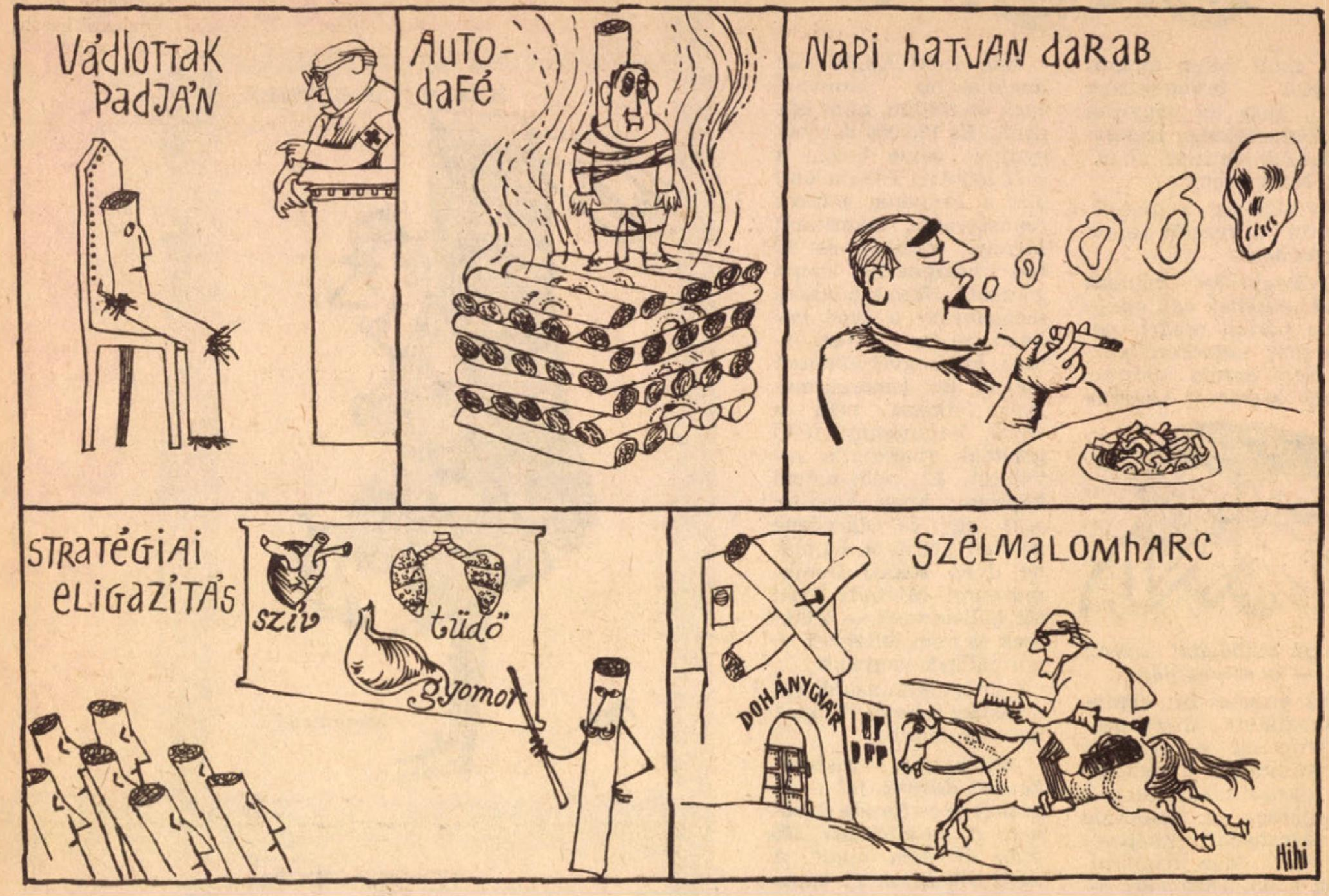

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

CIRCULUS VITIOSUS

Beültem ebbe a csendes kis eszpresszóba, gondoltam, jó lesz itt egy órácskát dolgozni, nem zavar itt semmi. A kávézó csakugyan csendes, a kávé tűrhető, az emberek szelídek, halkak. Finom, disztingvált kis hely ez, be jó itt.

De lám, mindenütt vannak rendbontók. Két nő, ott az ajtó mellett, olyan hangosan vihog, hogy mindenki felkapja a fejét. „... a Sári az egy csudapofa, teleírja az újságokat házassági hirdetésekkel, persze, álnéven, a férje nem is sejti. Hihihi...''

Tessék mondani, mi közöm nekem ehhez? Ezek nem veszik észre, hogy hol vannak? Az emberek egy kis csend, meghitt beszélgetés, vagy magányos elmélyülés kedvéért járnak ide. Mégiscsak hallatlan!

Végre abbahagyták. Most már csönd van. De nem sokáig. No, tessék. Az imént még kacarásztak, most meg civakodnak. De hogyan! Csak úgy zeng belé a helyiség. Egy cseppet sem zavarja őket, hogy mindenki hallja. Kedélyállapotuk hullámzásából közügyet csinálnak. „Nem érdekelsz, visítja az egyik, mit vágsz fel azzal a vacak érettségiddel? Hiszen még két számot sem tudsz rendesen összeadni.'' – „Te meg írni sem tudsz – replikázik a másik. – Már régen kirúgtak volna, ha nem volna mögötted a Pákász kartárs. Ki tudja, miért?'' – „És ezt éppen te mondod, aki...''

Legszívesebben a föld alá süllyednék, hogy ne legyek illetéktelen tanúja ennek a kínos veszekedésnek. Tulajdonképpen ezt nekem nem volna szabad meghallanom. De ezek úgy kiabálnak, hogy a süket is hallaná. Hogy szabad tűrni, hogy két nő ilyen zajt csapjon egy nyilvános helyen? Szólni kellene a személyzetnek, hogy vezessék ki őket.

Csak az a bökkenő, hogy – ők a személyzet.

Novobáczky Sándor

SIKERTELEN PRÓBA

Az alessandriai Saverio Biondót 3 évre és 8 hónapra ítélték, mert három nőt nyílt utcán megcsókolt a hölgyek akarata ellenére. Biondo így védekezett a bíróság előtt:

— Azért csókoltam meg őket, hogy kipróbáljam: melyik jönne hozzám feleségül. Kiderült, hogy egyik sem.

A vádlott az ítéletet különben nyugodtan fogadta, de a hír szerint a három nő összeverekedett.

Disznótoros távvezeték a városba

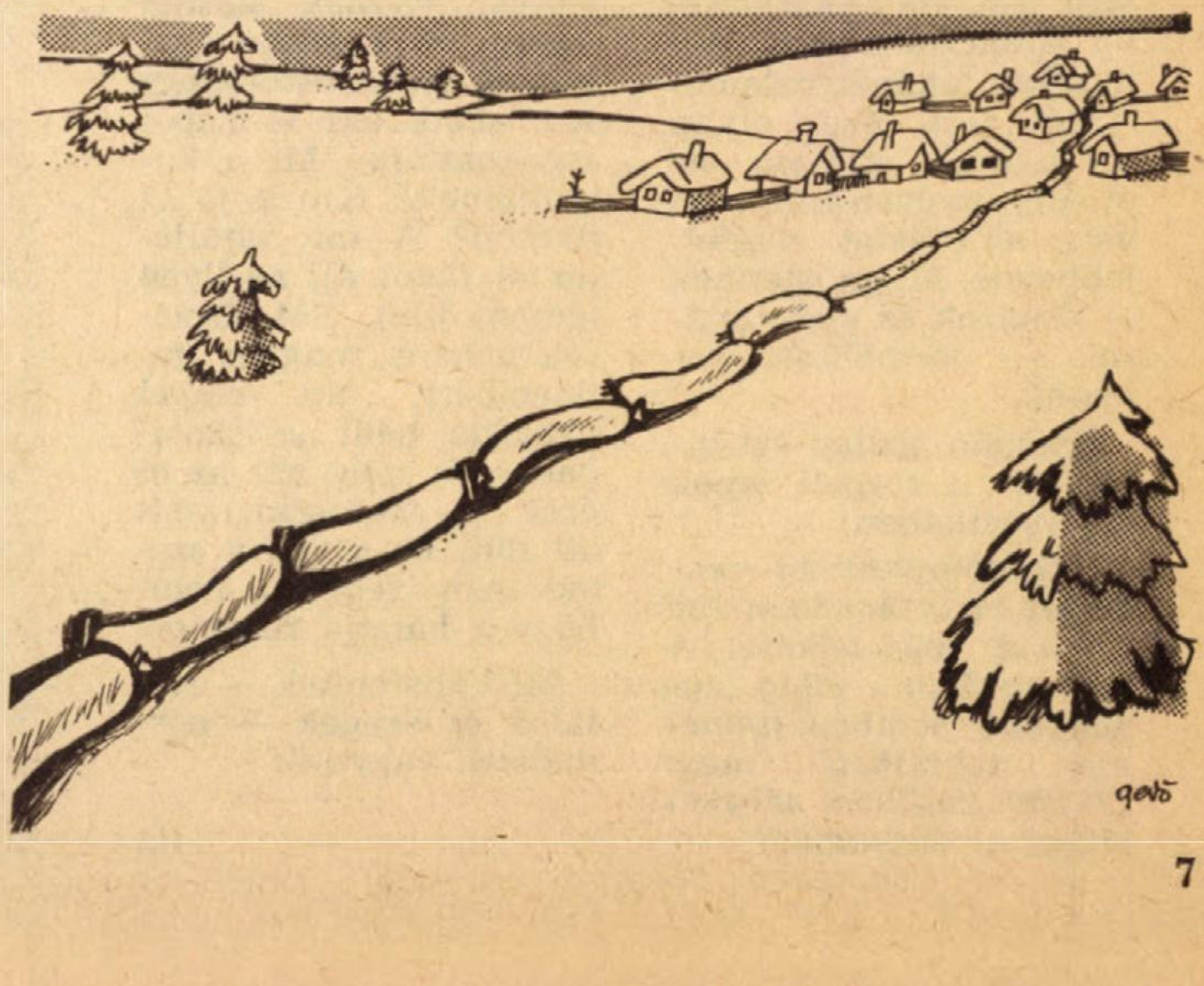

ÖRÖM

A múlt héten megint sokszor örvendeztem azon, hogy mi vagyunk a földkerekség legnormálisabb nemzete. Jó érzés. Nagy öröm.

Kedden ezt a hírt olvastam a reggeli lapok egyikében:

„Közlekedési kihágás miatt elítéltek egy nyugdíjas párizsi tanárt, pedig sem motorkerékpárja, sem autója nincsen. Ezzel szemben harsány hangú autódudát szerelt fel — az esernyőjére.”

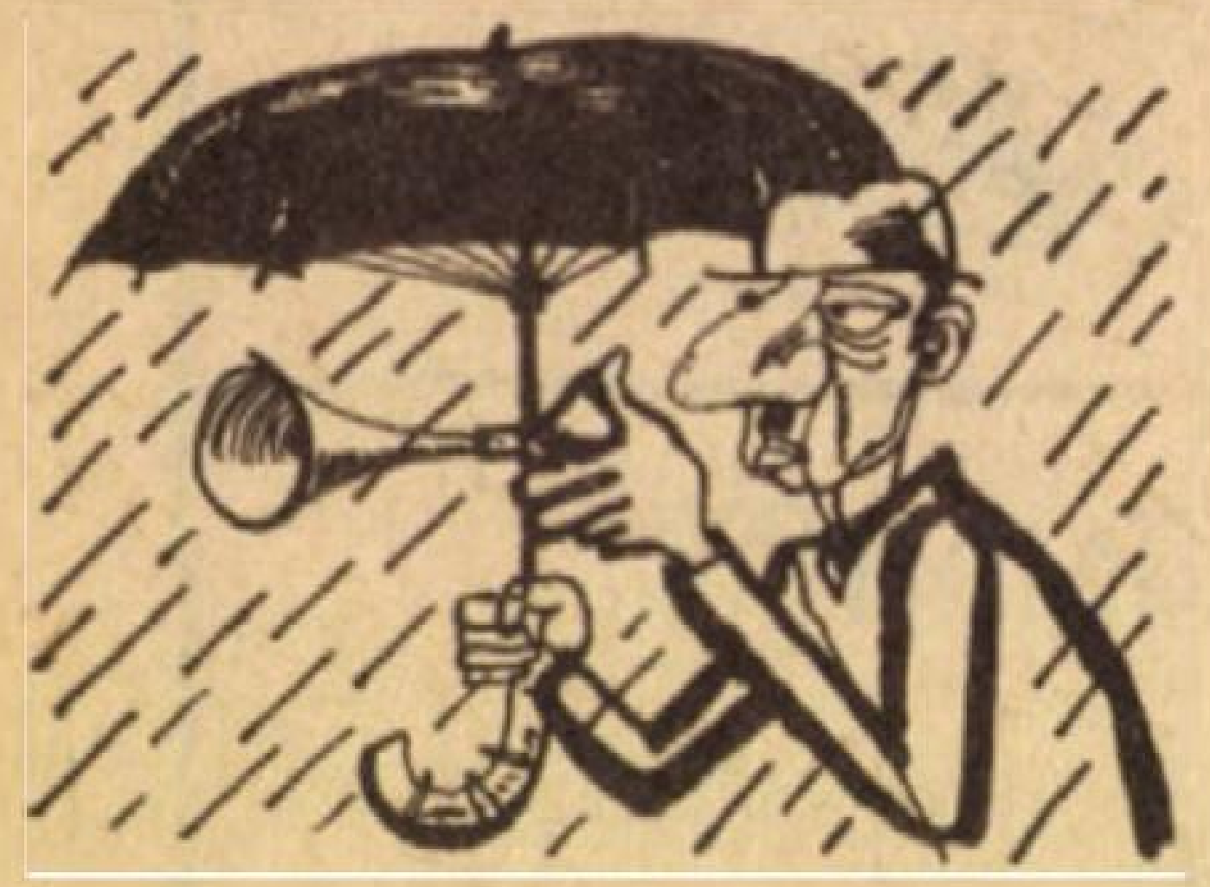

Az érdekes hír elgondolkoztatott. Miért szereltette fel esernyőjére az autódudát a nyugdíjas párizsi tanár? Mi célt szolgálhat az autóduda az esernyőn? Elképzelhetetlen. Más magyarázata a dolognak nem lehet, mint az, hogy a nyugdíjas párizsi tanár, hm… Szóval… Talán a nyugdíjazásába őrült bele. Hogy a négy kereke nincs ki, az bizonyos. No de megeshetett volna ez — például — egy nyugdíjas veszprémi tanárral is? Ki van zárva. Pedig esernyő és autóduda Veszprém városában is akad. Nem. Ismerek nyugdíjas tanárt eleget, valamennyi normális, szerény nyugdíját különórák vállalásával csaknem mind kiegészíti, autódudát az esernyőjére egyik sem szereltetne, a világ minden kincséért sem. Sőt. Ha bírósági ítélet kötelezné a nyugdíjas magyar tanárok valamelyikét arra, hogy olyan esernyővel sétáljon az utcán, amelyen autóduda van, az ítéletet megfellebbezné. Mi hálistennek — tanárok és nem tanárok — normálisak vagyunk.

Szerdán azután ezt olvastam a reggeli lapok egy másikában:

„Gombmúzeumot rendezett be otthonában Joe Engwal svéd lelkész. A múzeumban a világ legnagyobb gombgyűjteménye tekinthető meg: 125 000 kiállítási tárgyat láthat az érdeklődő.”

Még ilyet! Aligha van unalmasabb látnivaló égen és földön, mint egy gomb. És 125 000 darabot gyűjtött össze belőle a svéd lelkész! Tökunalom! Azt a rengeteg gombot rendszerezni, takarítani! Mennyi munka! És ki tud végignézni ennyi gombot? Nem szeretném megbántani a svéd lelkészt, de hm… Nem ártana, ha megvizsgáltatná magát. Én ismerek magyar lelkészt, nem is egyet. Valamennyi féltő gonddal gyakorolja hivatását. El nem tudom képzelni, hogy közülük csak egy is elkezdene gombot gyűjteni. És pláne ilyen sokat! Gombmúzeum! Micsoda ötlet! Mi hálistennek — lelkészek és nem lelkészek — normálisak vagyunk.

Csütörtökön azután ezt olvastam a reggeli lapok harmadikában:

„Virrasztási világrekordot állított fel a tizenhét éves Randy Gardner. A fiatalember 260 órán át nem aludt. A négy óra híján 11 napos virrasztás után csupán a hangja remegett egy kissé, egyéb káros hatást nem tudtak megállapitani nála az orvosok.”

Kész röhej. Nevéről ítélve az ifjú angol vagy amerikai. Hogy nem magyar, az bizonyos. Nagyon sok magyar fiút ismerek, vannak köztük okosak és kevésbé okosak, de olyan ostoba egy sem akad, aki 11 napot átvirrasztana. Mi a kutyafülinek? Kinek jó az ilyesmi? A mi fiataljainktól távol áll az ilyen idétlen ötlet. Sőt. Ismerek néhány magyar fiatalembert, aki reggel nyolckor beül az iskolapadba és még azt az öt órát is átalussza, amit ott tölt. És utána a szeme sem rebben, nemhogy a hangja remegne.

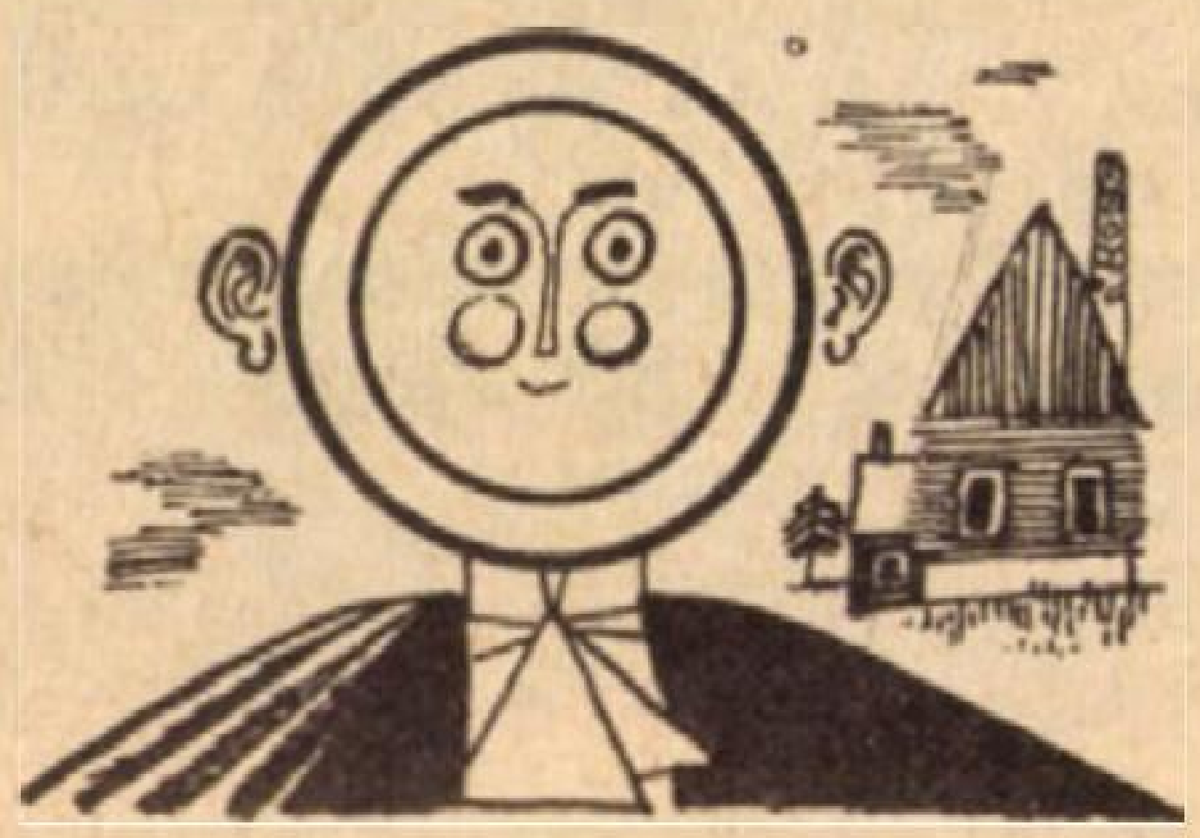

Mi hálistennek — fiatalok és öregek — normálisak vagyunk.

(t.)

Utazás a sajtó körül

HÁROM NAP BÉCSBEN

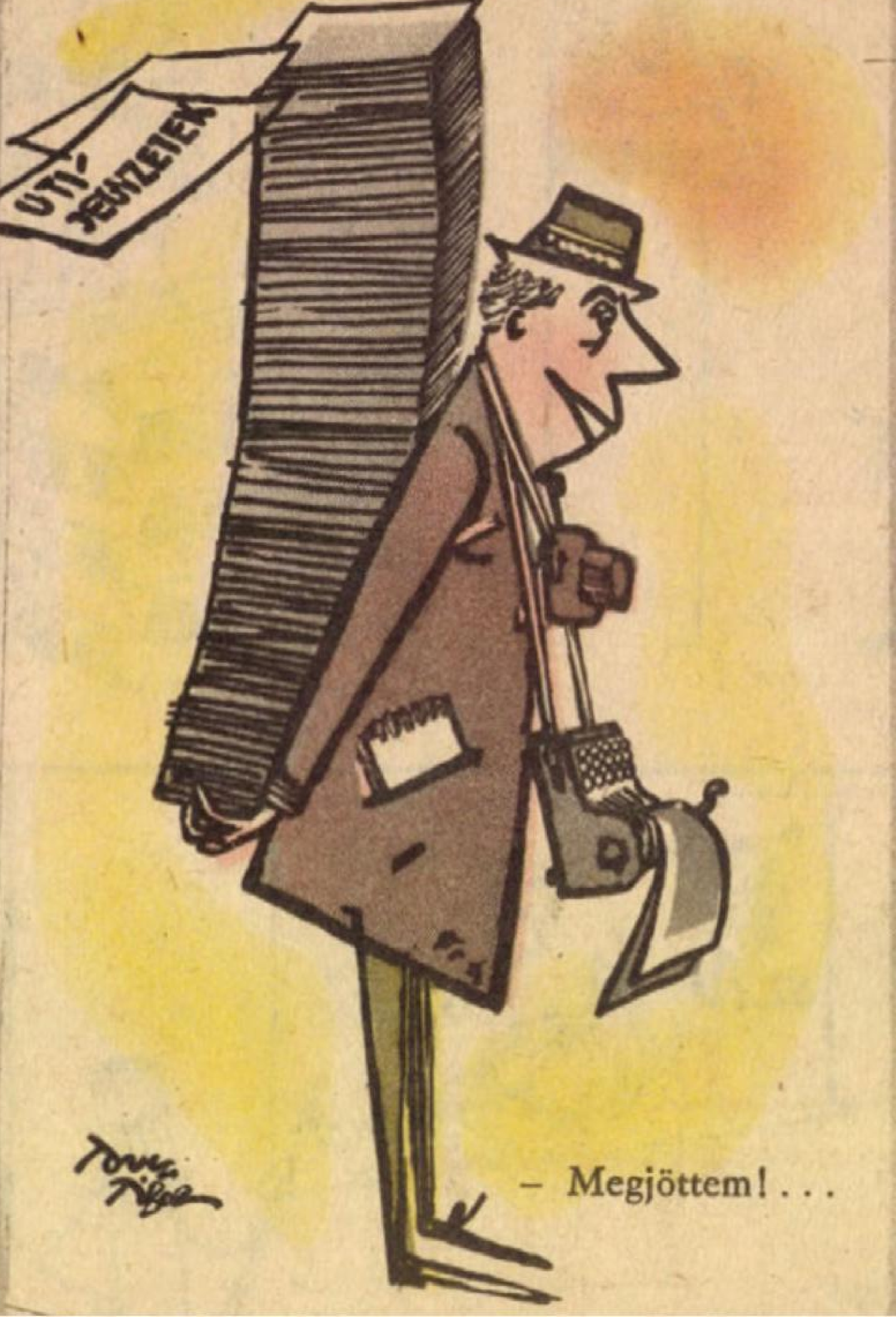

– Megjöttem! …

ÚJSÁGÍRÓBÁL

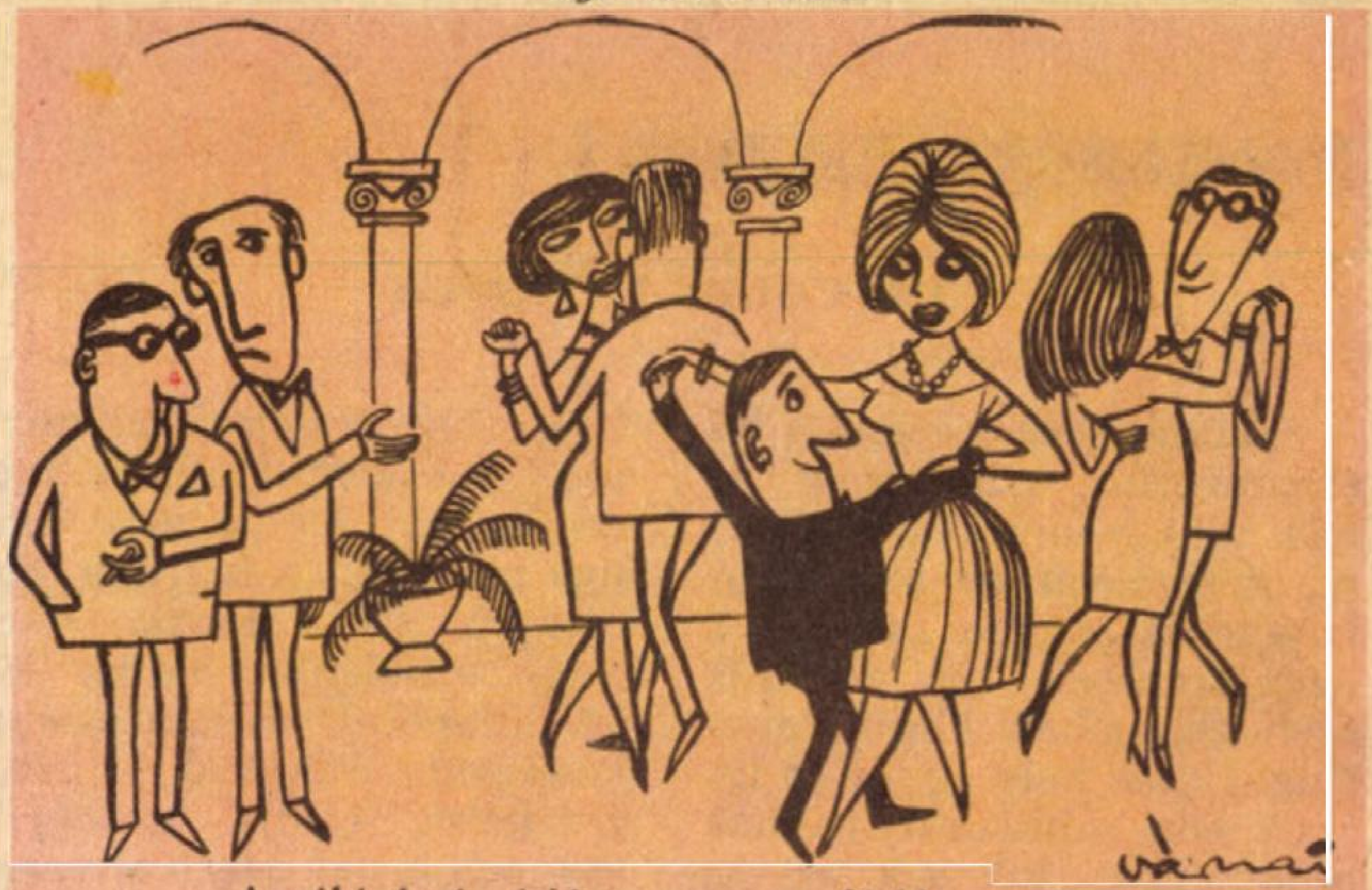

Apróhirdetés útján szerezte a férjét…

RIPORT-TÉMA

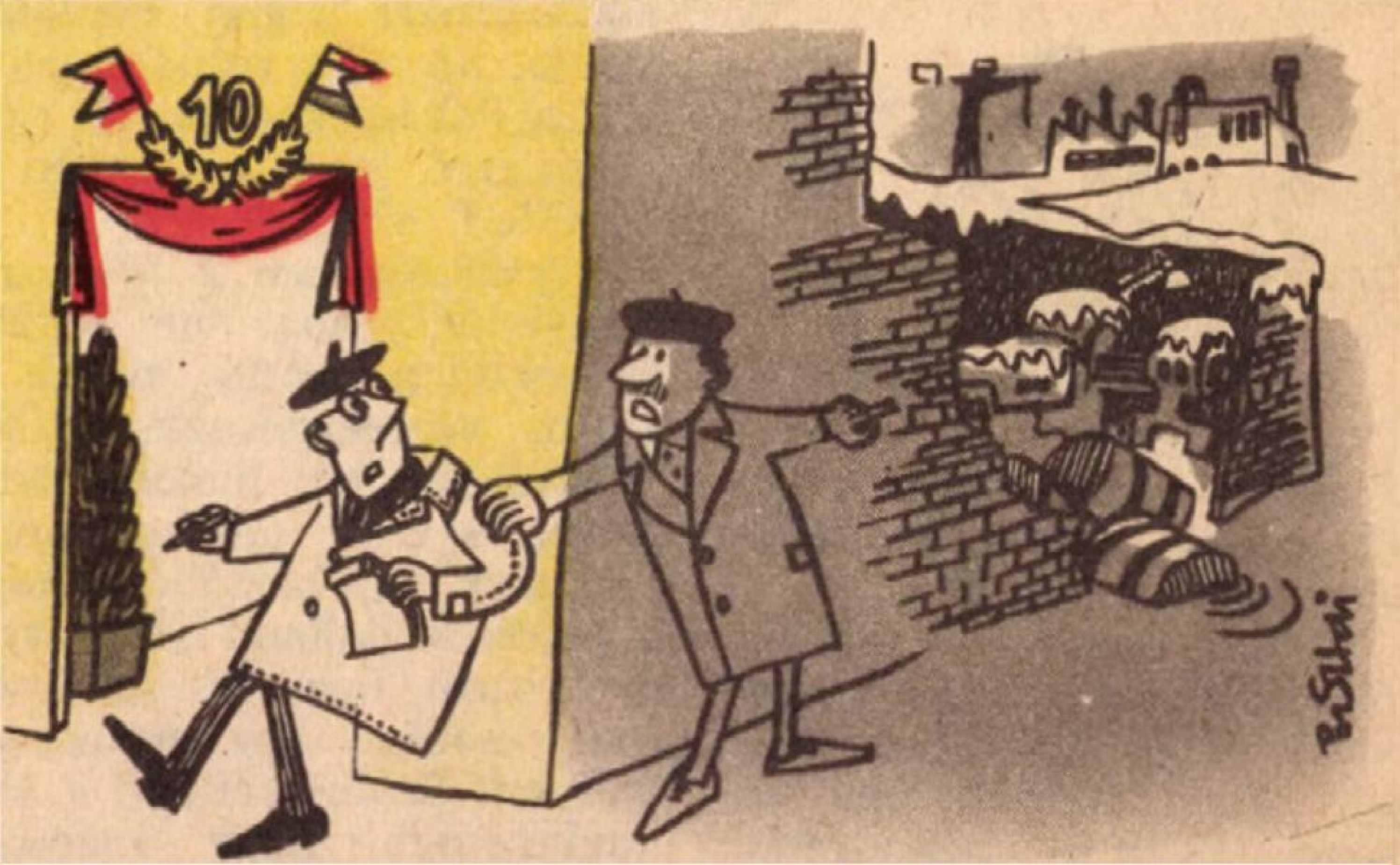

– Azt tessék megírni!
– Sajnálom, de most lelkesedni jöttem.

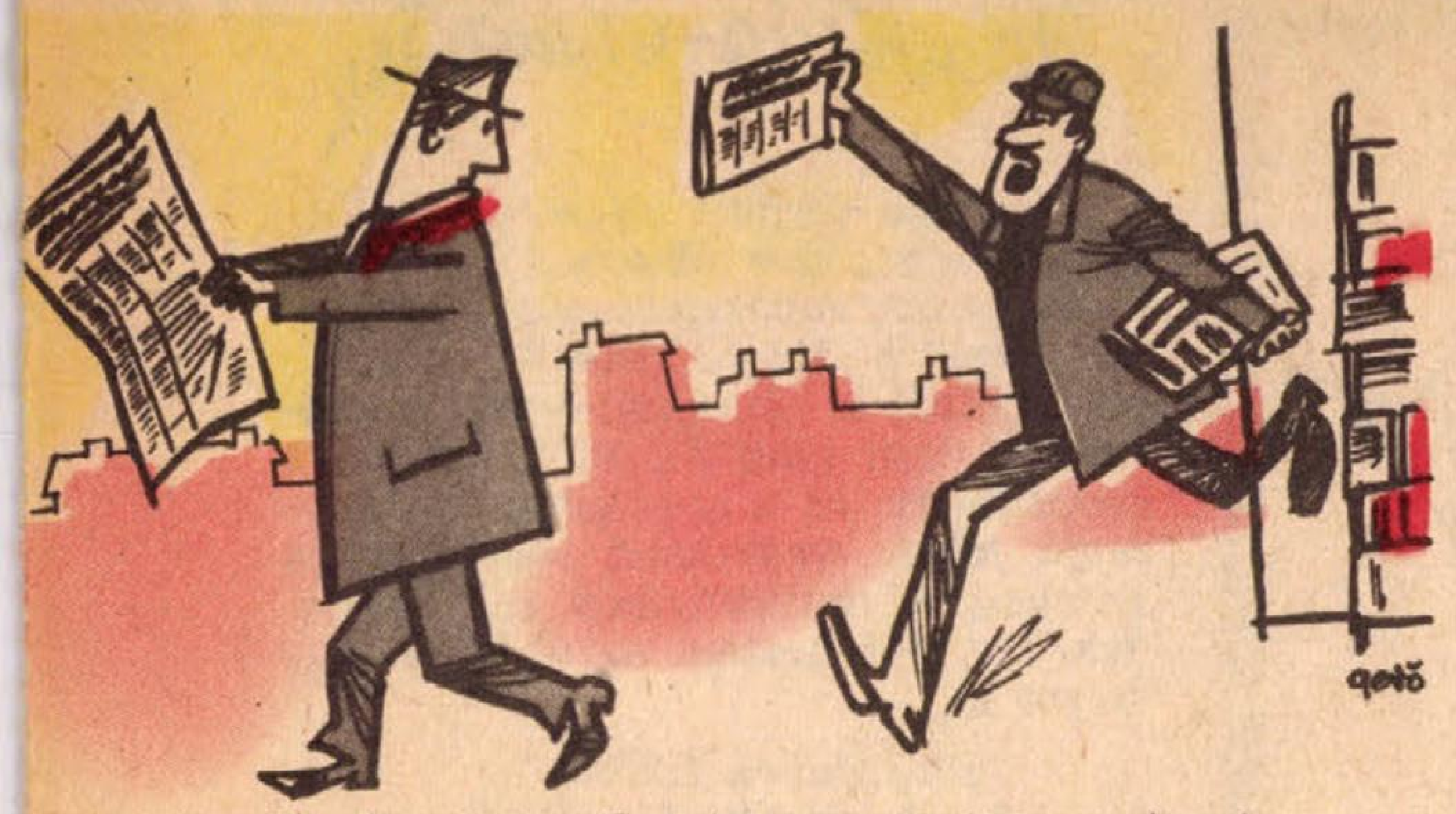

– Tessék várni, véletlenül tegnapi újságot adtam!
– Igen? Nem is vettem észre!

A SAJTÓ TÖRTÉNETÉBŐL

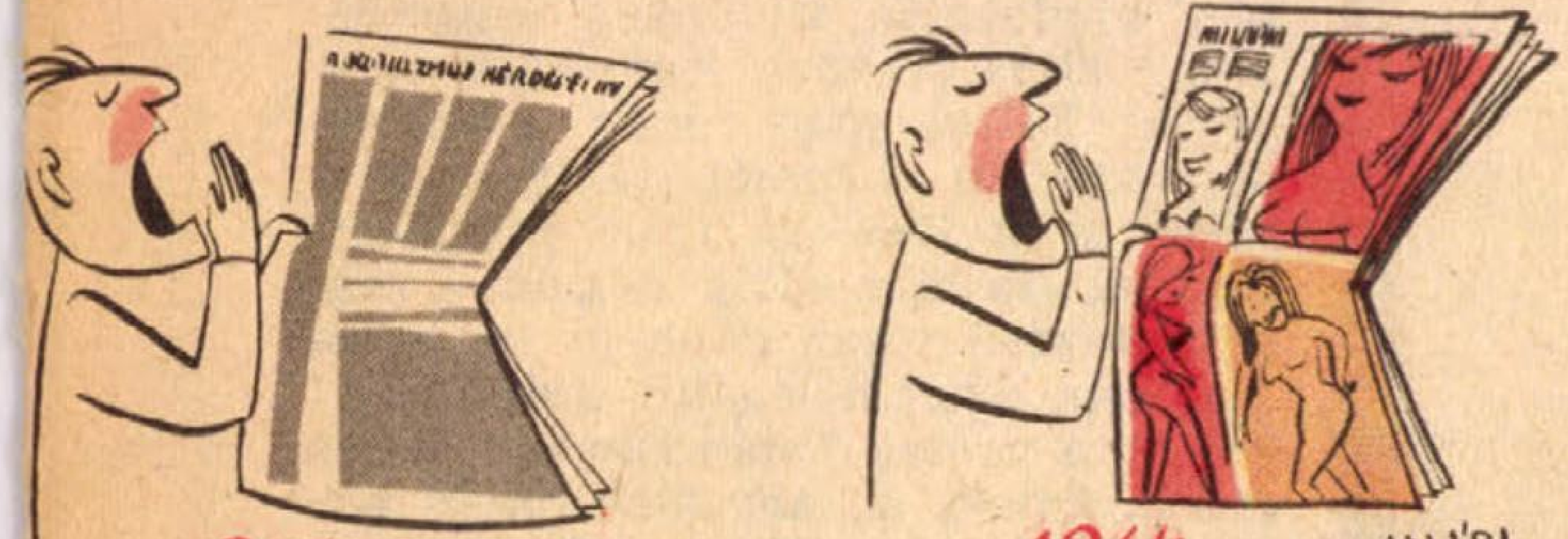

1954
Jaj de egyhangú!

1964
Jaj de egyhangú!

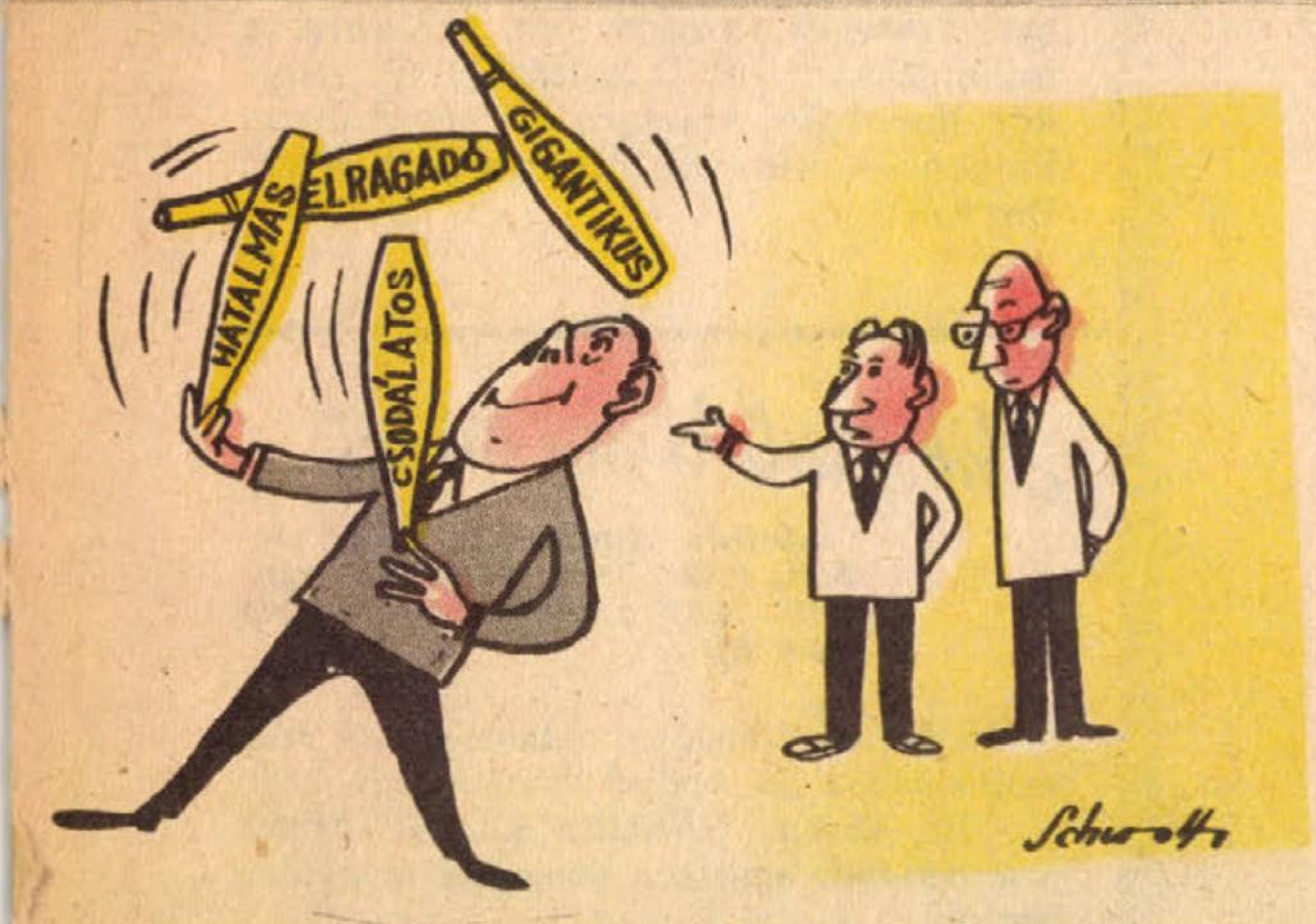
HATALMAS
ELRAGADÓ
GIGANTIKUS
CSODÁLATOS
Schrotter

– Nézd a kollégát, dobálódzik a szavakkal! . . .

STÍLUSOS KÖSZÖNTÉS

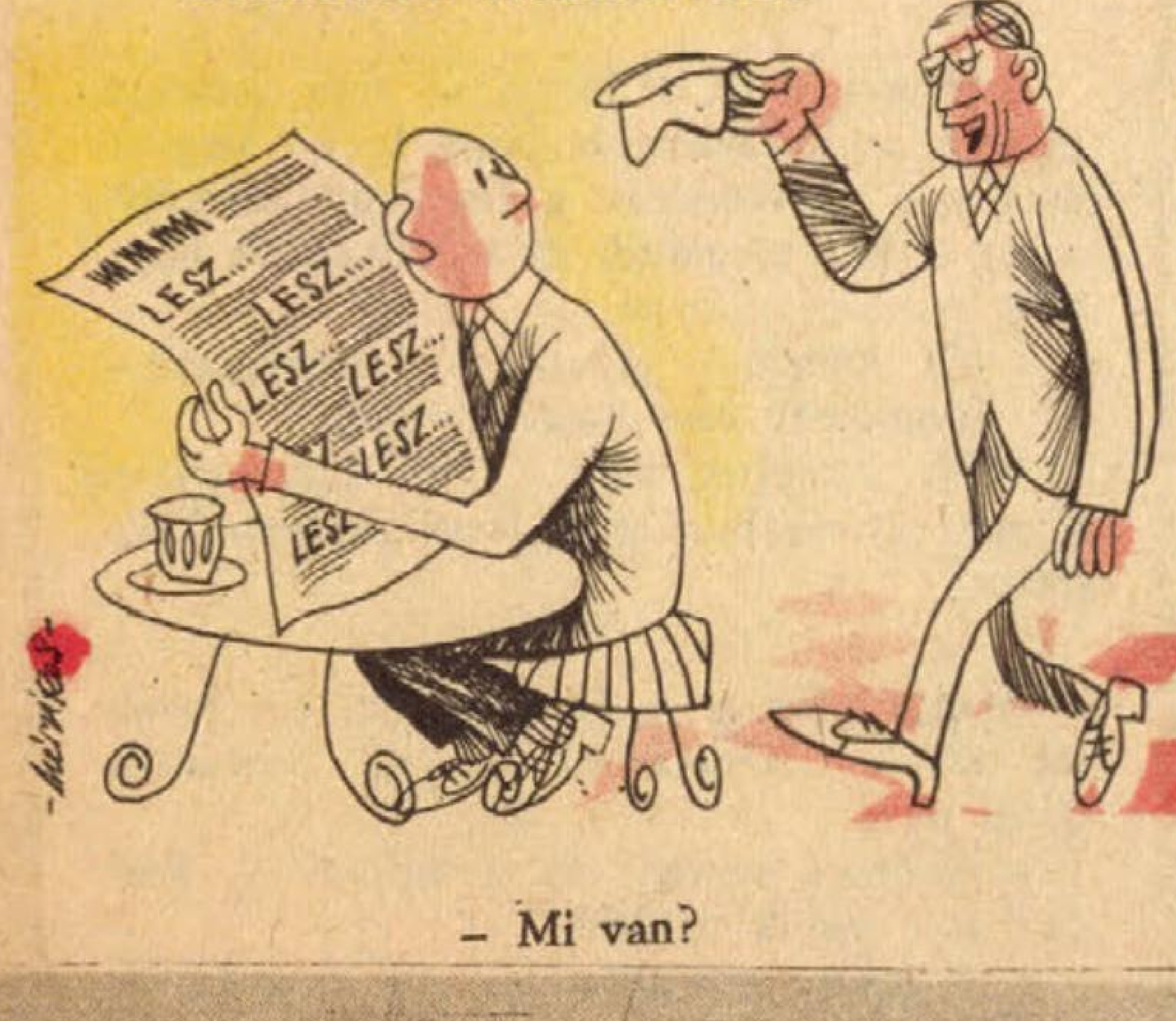
LESZ...
LESZ...
LESZ...
LESZ...
LESZ...
LESZ...
LESZ
Hérnies

– Mi van?

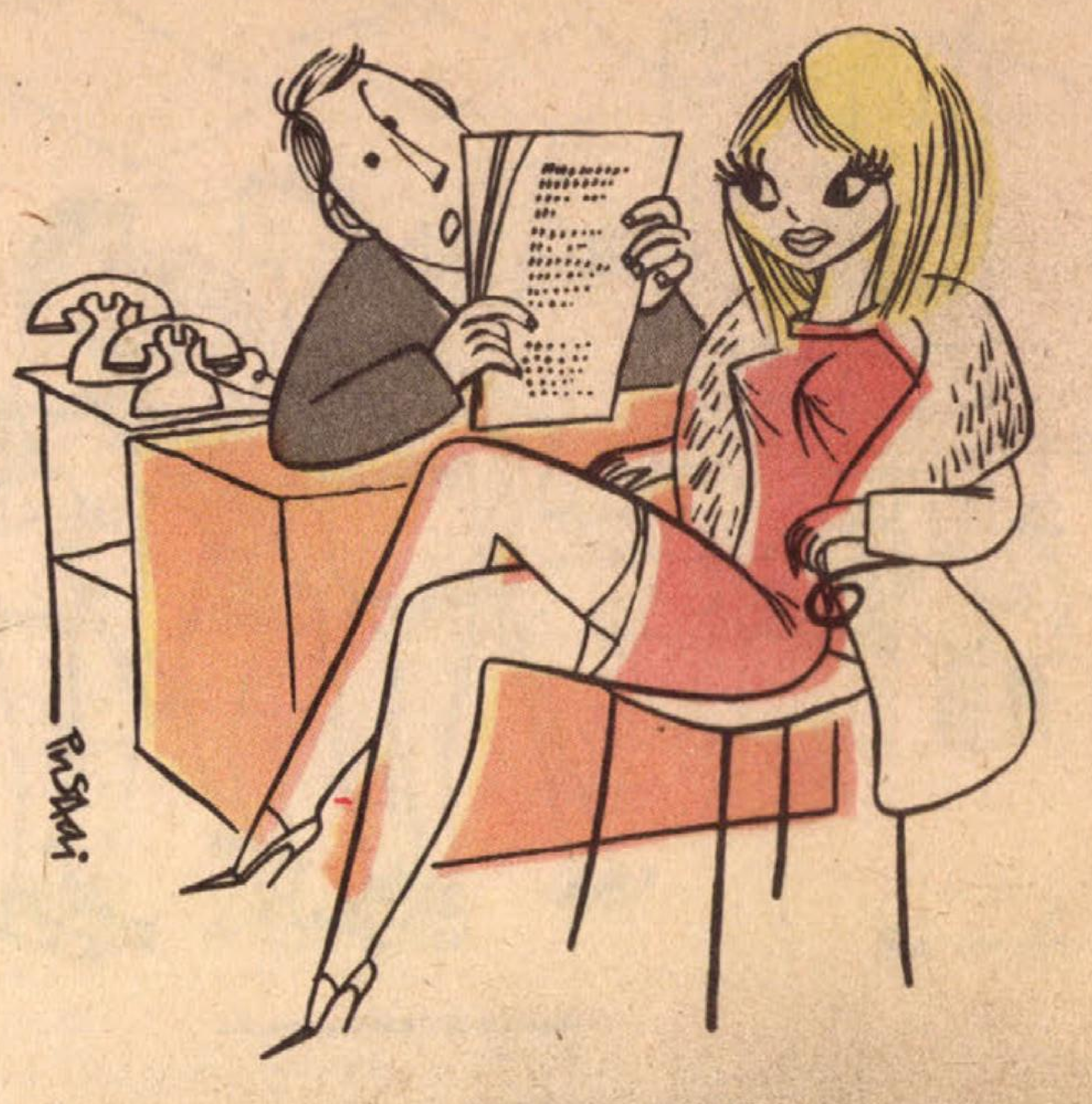

– Sajnos, a verslábaival viszont bajok vannak . . .

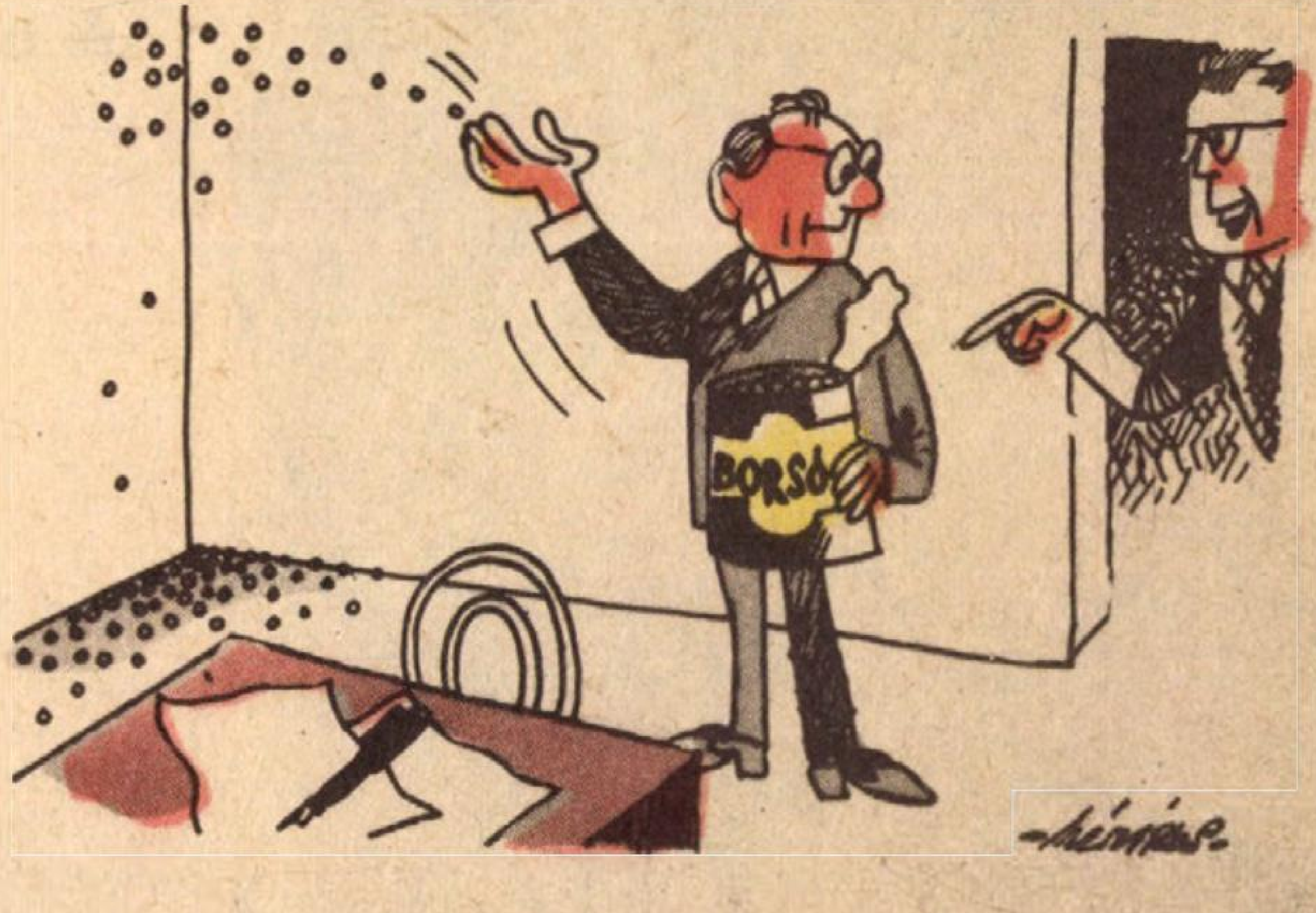
BORSÓ
Hérnies

– Mi az, kolléga, megint bírál?

HOSSZÚ CIKK

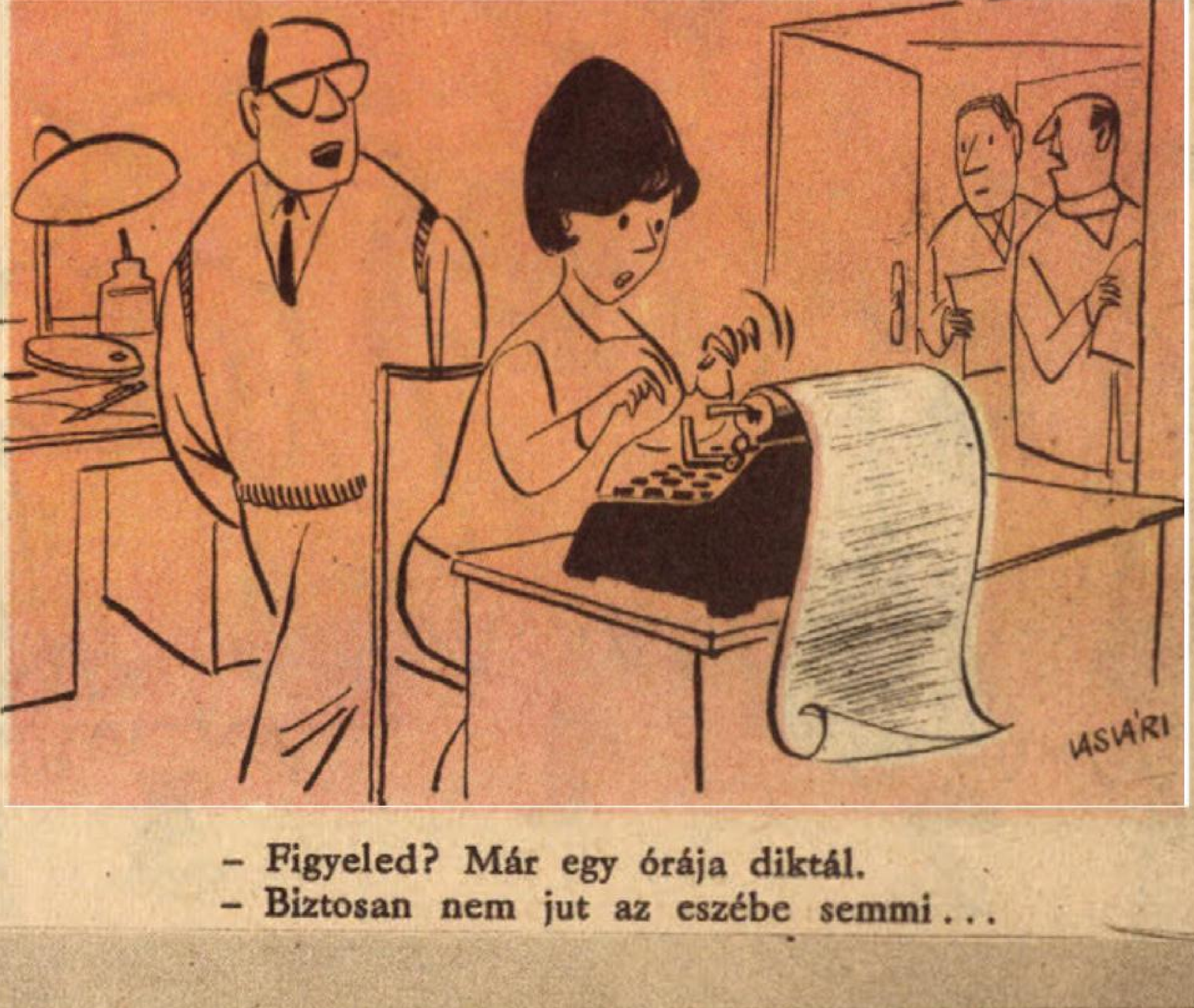

– Figyeled? Már egy órája diktál.
– Biztosan nem jut az eszébe semmi . . .

Sportolóink sikerei a téli olimpián

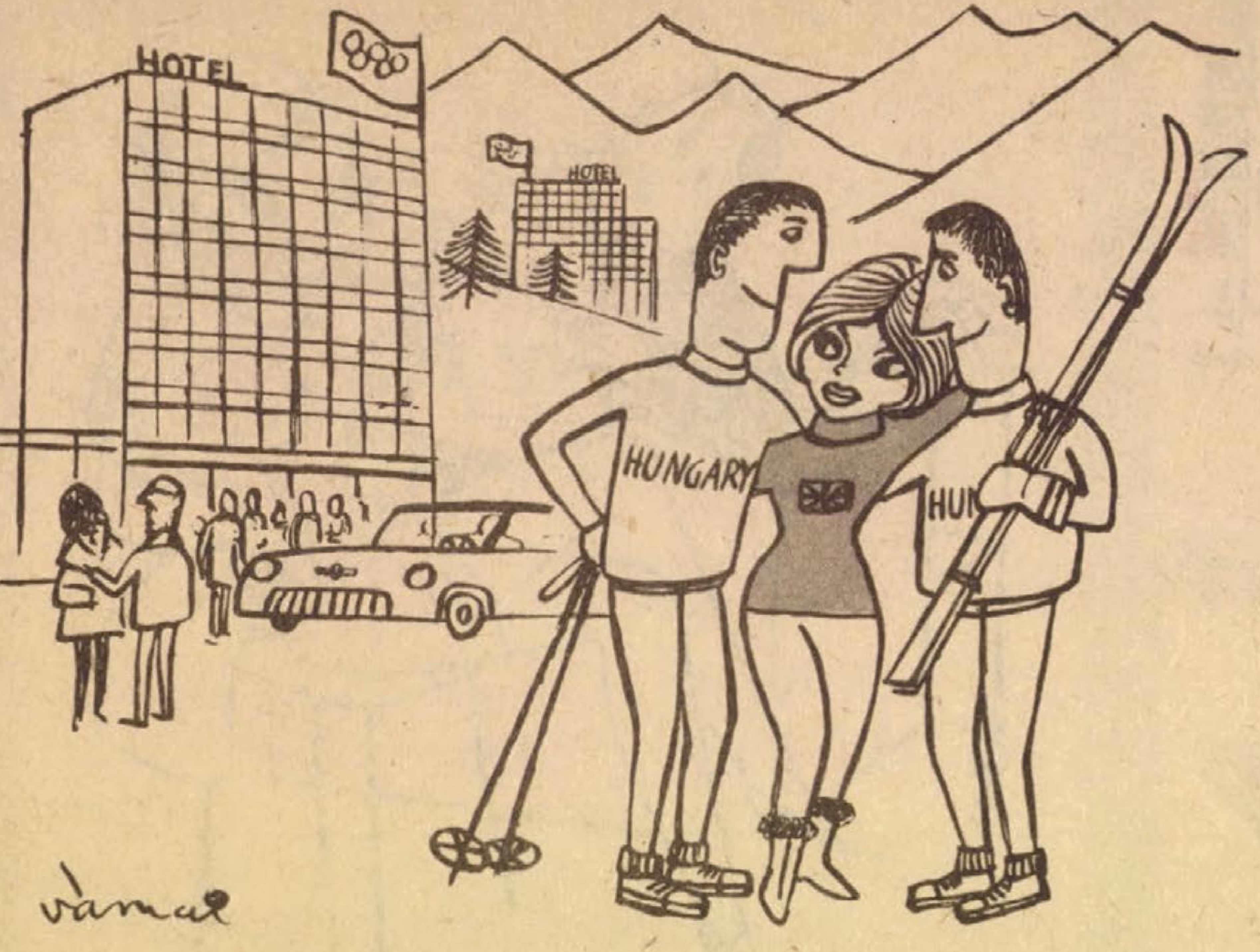

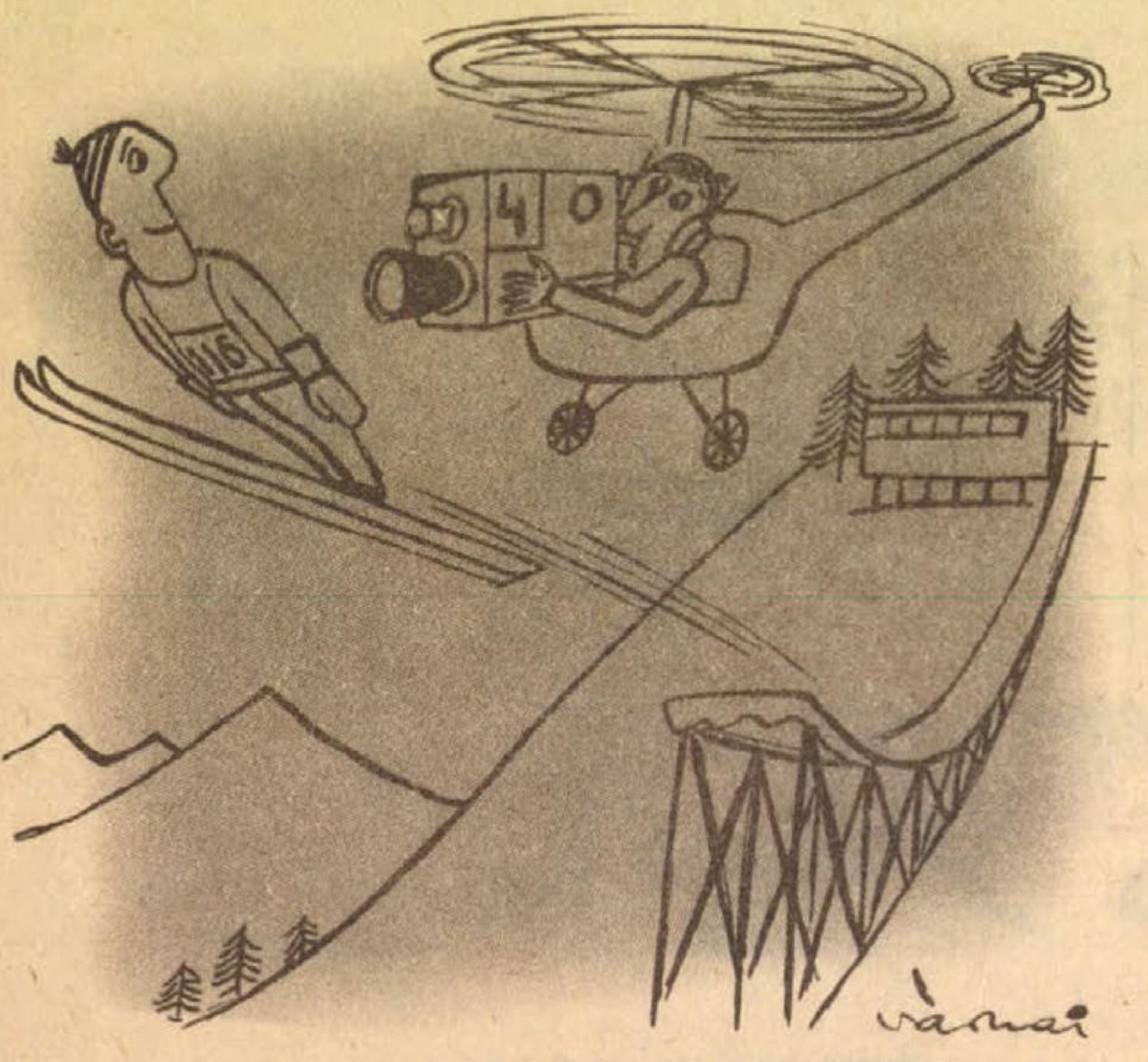

A nagy ugrás

Megnyertük az Európa-hidegbajnokságot

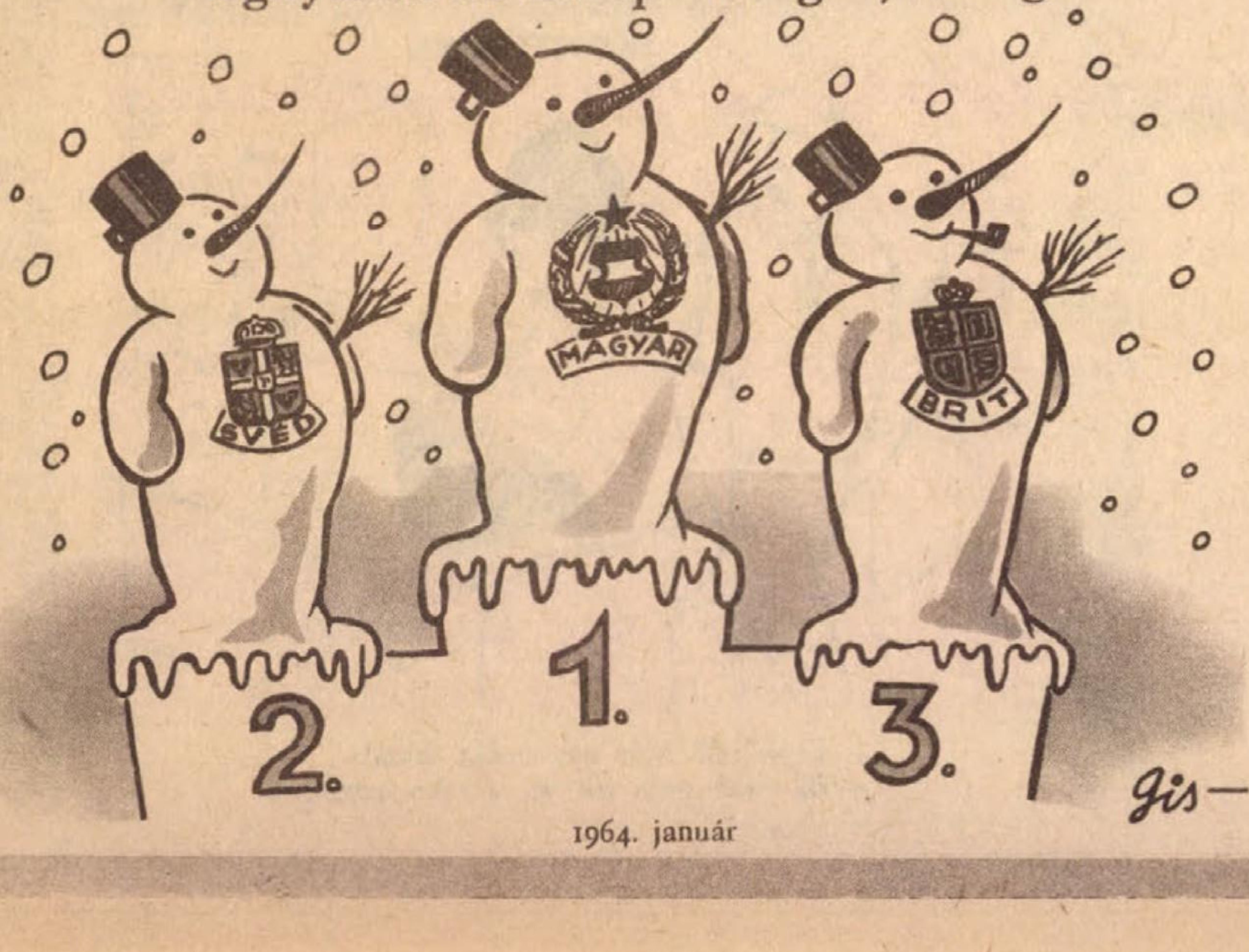

Jégvirág-ének

A hidegre fordult időben a villamosok jégvirágos ablakai a firkáló ember pazar vadászterülete. A „mirelite-kocsi" a „Hajrá Fradi!" — felírások mellett a képzőművészet is képviselve van, alkotóik többségében a neoprimitív és a nonfiguratív irányzatok hívei, vaskosabb részletekben azonban a naturalizmus felé hajlanak. De felfedeztem az ablakon egy verset is:

Szeretem én Lilikét,
Te is szeretsz kicsikét?
Lali

Mai líránk e kis méltánytalanul elhanyagolt gyöngyszeme szíven ütött. A költő — Lali — úgy látszik mit sem ad arra, hogy verse halhatatlanná váljék. Nem talpal a szerkesztőségekben, kiadóknál, szerényen megelégszik a 49-es villamos jégvirágos ablakával. Talán már régen magában hordozta ezt a témát, talán csak a végső, a helyes, az igazi kifejezést nem találta meg eddig, és pont a reggeli utazása során döbbent rá: most már nem lehet halogatni, meg kell írnia ezt a verset. Talán ismerik azt az érzést, amely a nagy alkotóknál parancsolóan lép fel: mindegy hová, mily módon, vérrel a tömlöc falára, lúdtollal a pergamenre, vagy körömmel a jégvirágra, de alkoss, öntsd formába, ami belül fűti lázas lelkedet.

Meghatva hagytam el a 49-es villamos belsejét, szomorúan mélázva a múlandóságra ítélt költészetről. Amikor hazafelé utaztam — ugyanazon helyen —, már ezt olvastam: hüDehi Degvan!

t. p.

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Berek az állomáson odamegy az állomásfőnökhöz és erélyes hangon így szól:

– Ez, kérem, lehetetlen állapot! Minek a menetrend, amikor a vonatjaik állandóan késnek?

– De kérem – felel az állomásfőnök –, itt van a váróterem. Mire való volna akkor a váróterem, ha a vonatok pontosan járnának?

*

Zabhegyi nyer a lottón és már másnap elmegy az autóüzletbe, hogy kocsit vegyen magának. Kiválasztja a legszebb személyautót, aztán megkérdi az üzletvezetőt, hogy elég gyors-e a kocsi.

– Ez, kérem – mondja az üzletvezető – 170 kilométert tesz meg óránként.

– Ne vicceljen már – szól Zabhegyi –, hiszen egy órában nincs is százhetven kilométer!

*

Povács elmegy a lóversenyre, tíz forintot tesz a „Gazember"-re, és hússzoros pénzt nyer.

– Honnan vetted ezt a tippet? – kérdezi tőle egyik barátja.

– A feleségem adta. Ez volt hozzám az utolsó szava, amikor megtudta, hogy a lóversenyre megyek.

Gerő Sándor rajza

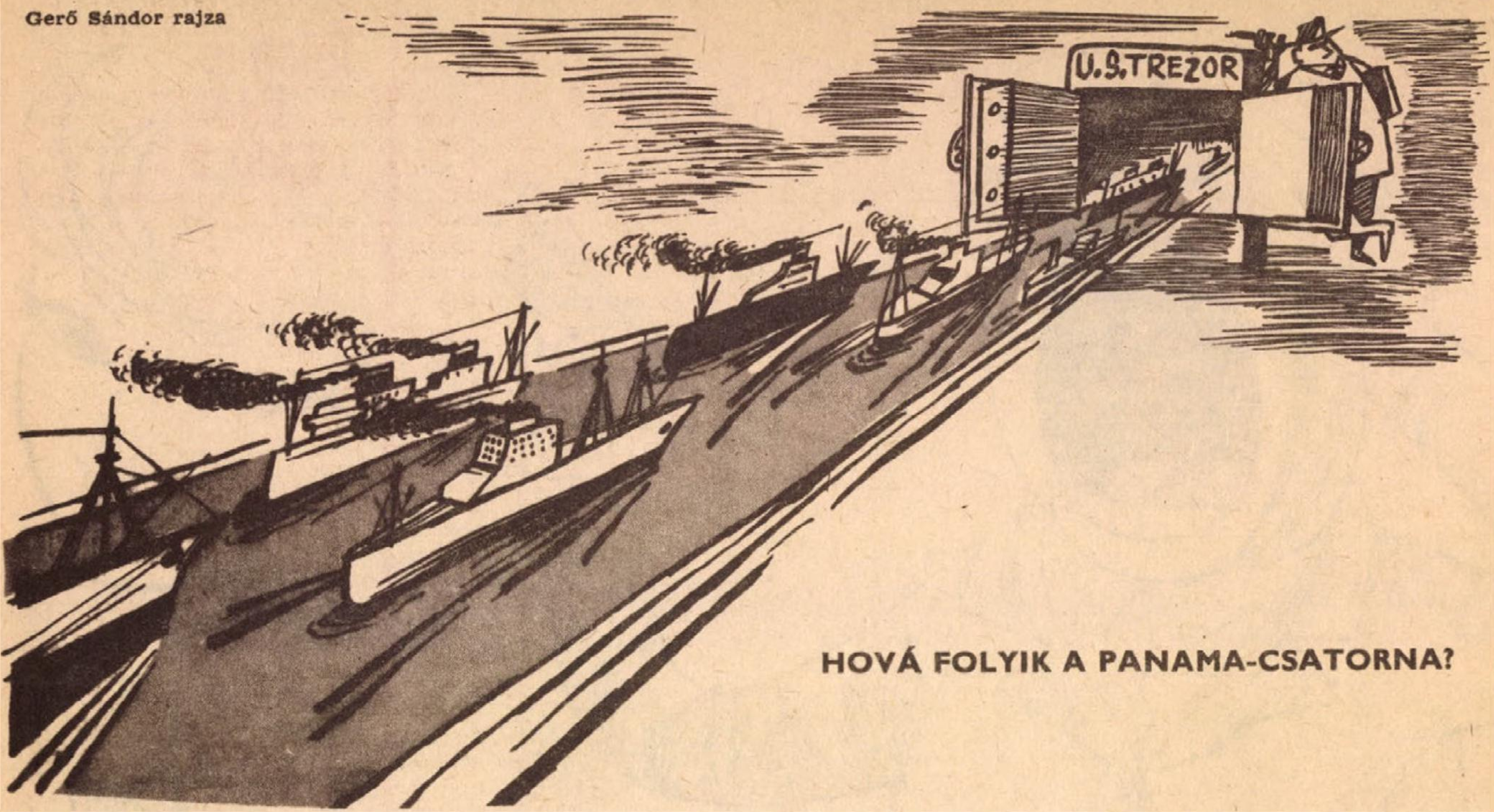

HOVÁ FOLYIK A PANAMA-CSATORNA?

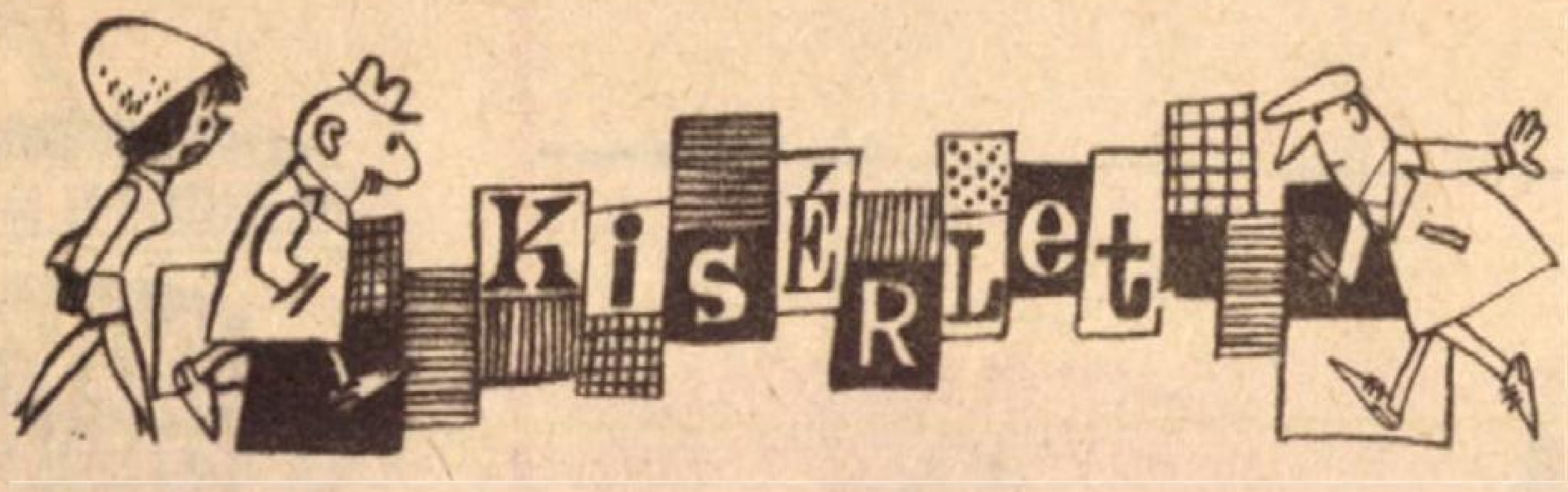

Nem tudom, melyik ősömtől örökölhettem ezt a dicséretes jellemvonást, de rajongok a kísérletekért. Fiatalabb éveimben magam is sokat kísérleteztem több-kevesebb sikerrel, s most, hogy már kissé lehiggadtam, a mások kísérleteit kísérem lankadatlan szimpátiával.

Ha olykor kísérleti színdarabot mutatnak be, már a főpróbán ott szorongunk hitvesemmel, s amidőn pedig valahol kísérleti filmet vetítenek, hát egyenesen nyugtalan vagyok, amíg nem láttam.

Ezek után nem csoda, hogy megdobbant a szívem az alábbi hírt olvasva:

> ..., s korszerűsítik az öltöző...
>
> **— Kísérleti sétautat építenek a Margitszigeten, a Casinónál, a kertészek. Az új utat szürke, piros, fekete és sárga betonkockák borítják majd, mintás berakásokkal.**

Püff neki, megint egy kísérlet!

Igaz ugyan, hogy az új sétaút, ha a közleménynek hinni lehet, s ebben pedig kételkedni nincs okom, nem lesz sem aláaknázva, sőt, radioaktív sugarakat sem bocsát ki magából az újszerűség kedvéért, csupán szürke, piros, fekete és sárga betonkockák borítják majd mintás berakásokkal, de azért mégiscsak kísérleti sétaút lesz, ha a közleménynek hinni lehet, s ebben pedig kételkedni nincs okom.

Vagy talán a hajlásszöge fog eltérni úgy 30—40 fokkal a megszokott vízszintestől, miáltal a járókelők bukfencezve is közlekedhetnek rajta lefelé menet, száraz időben? Aligha. Erről feltétlenül említést tett volna a tudósítás.

Hát jó. Belenyugodtam. Mindössze a tarka betonkockák képezik a kísérletet. Ez is valami. Kis ország vagyunk. De egyet, csak egyetlenegyet áruljanak el nekem az illetékes szakemberek. Miből fogják észre venni, hogy a kísérleti út nem vált be?

Ha a színeket kiszívja a nap?

Ha a nyugdíjasok leveleket írnak az Esti Hírlapba, hogy idegesíti őket a minta?

Ha a Margitszigeten váratlanul ugrásszerűen megnövekedik a házasságkötések száma?

Ámbár most jövök rá, hogy szamárság felizgatni magam emiatt. Aki tudja, hogy miért kísérleti egy színes betonkockákkal kirakott út, az nyilván azt is pontosan észlelni fogja, ha ez az újszerű és izgalmas kísérlet netalántán, isten ments, nem sikerül...

Dalmáth Ferenc

Korkép

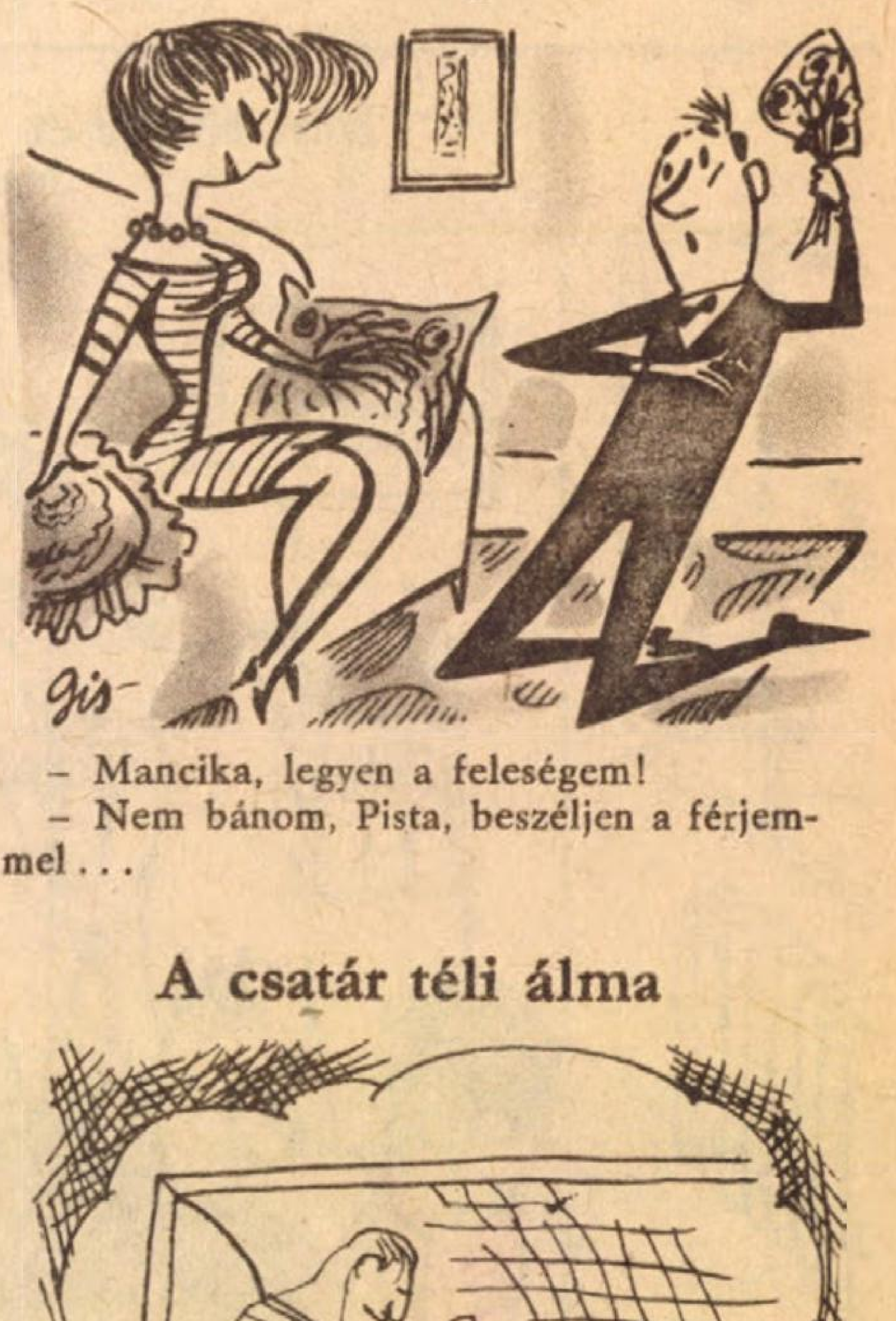

– Mancika, legyen a feleségem!
– Nem bánom, Pista, beszéljen a férjemmel...

A csatár téli álma

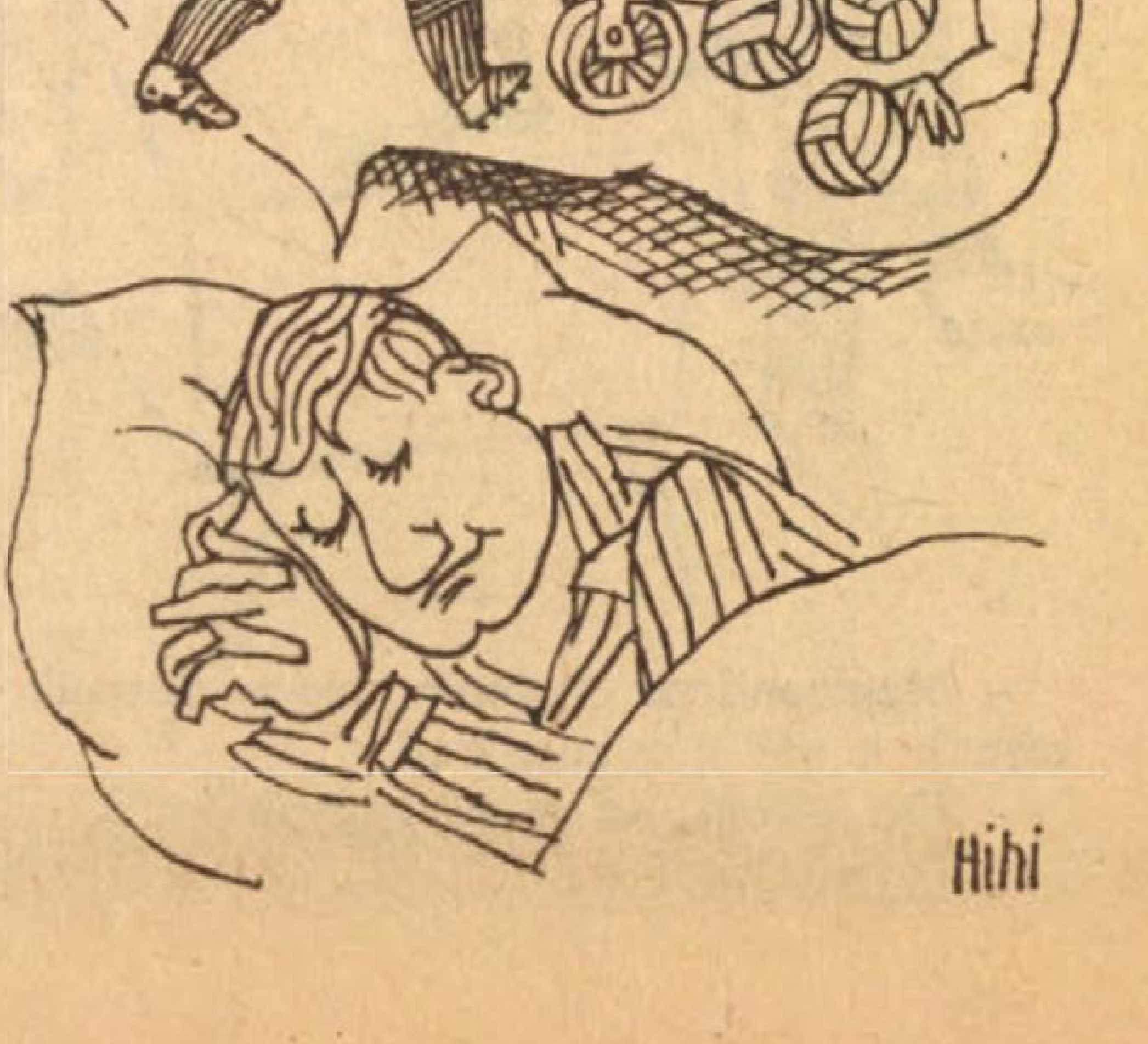

Fordított arány

Mészáros András rajza

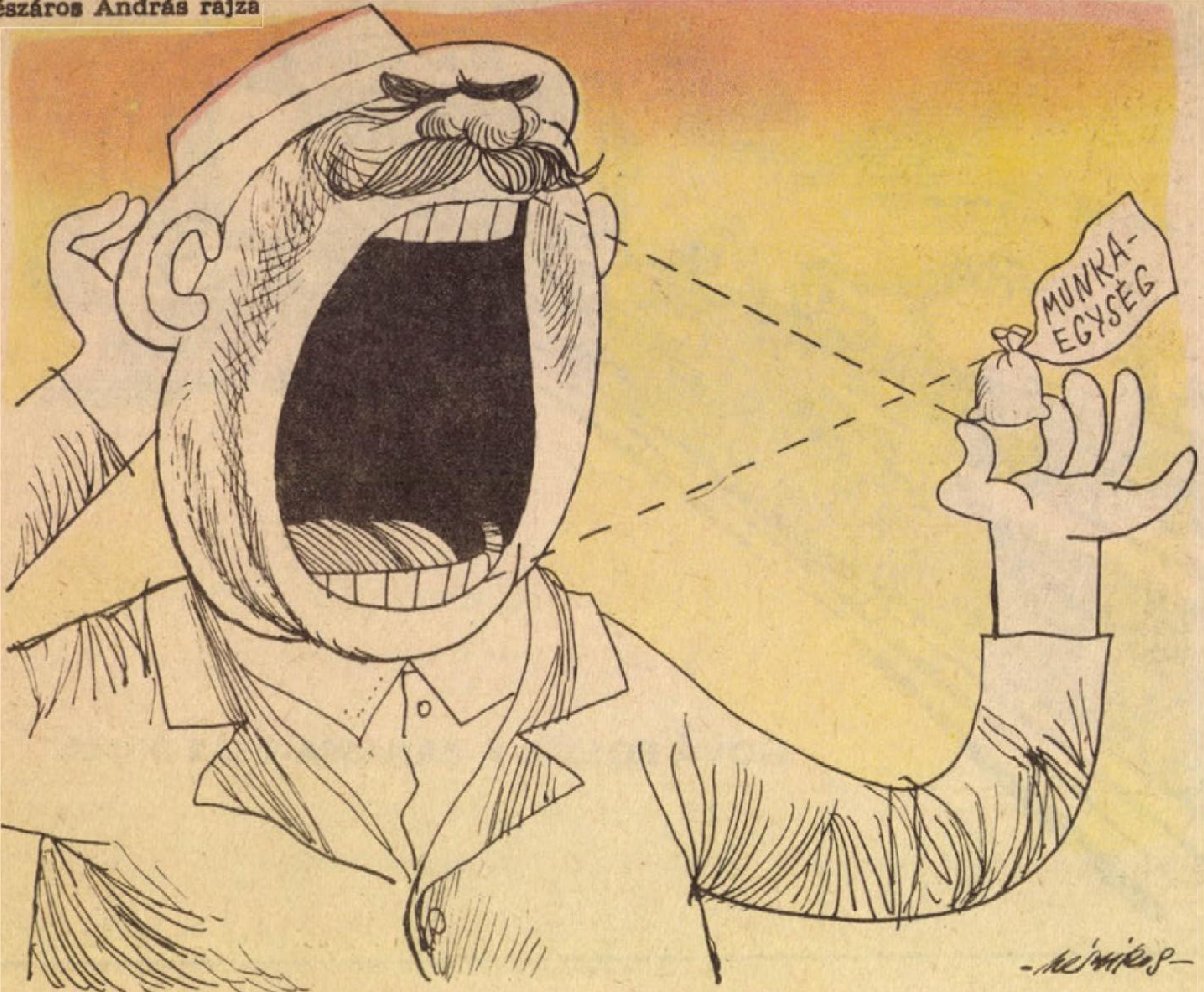

Mai történet

Pusztai Pál rajza

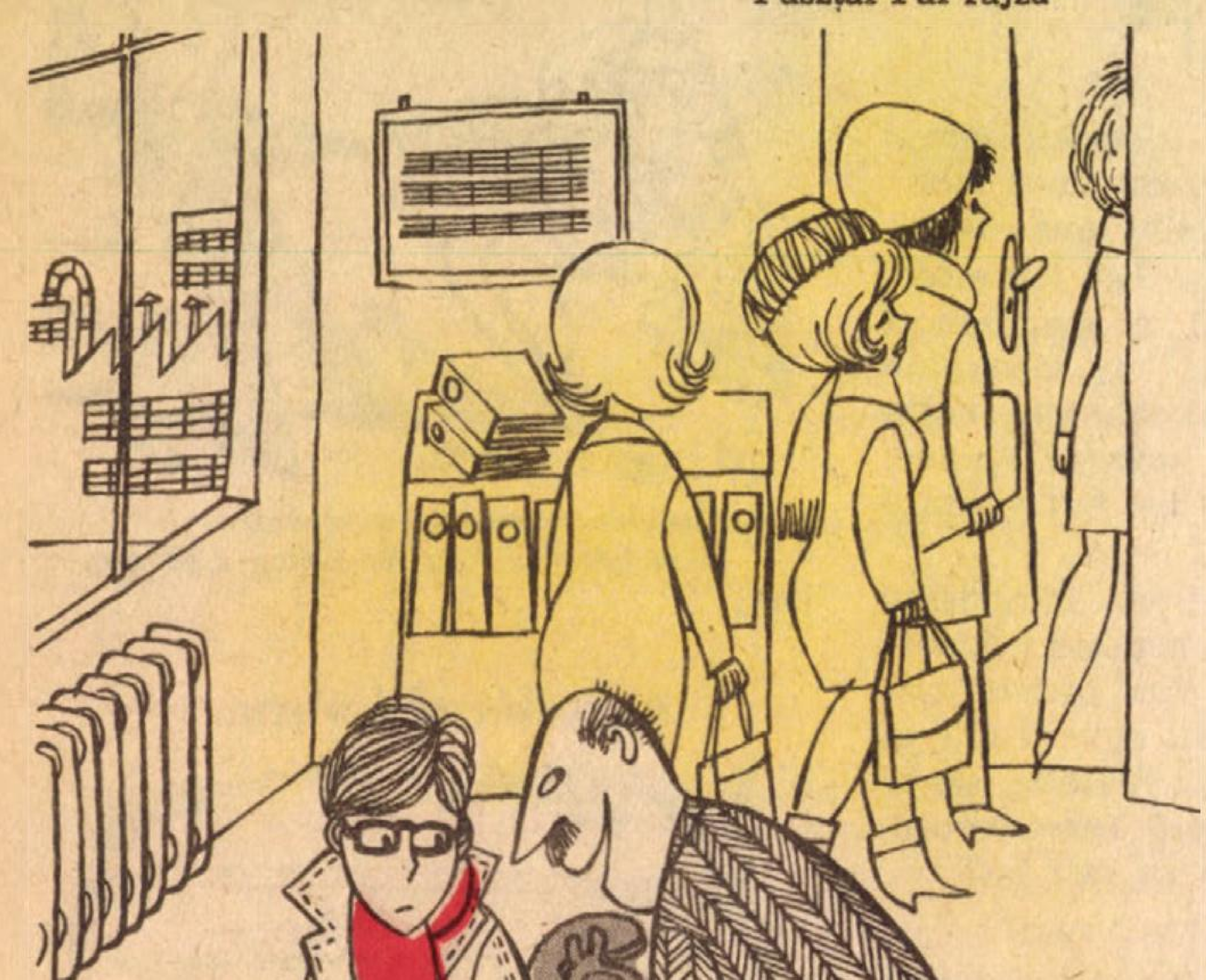

– Megmondom őszintén, azért vesszük fel magát, mert nem bízunk a női munkaerőben...

– De kérem, én is nő vagyok!

Nem közölhető kéziratot küldtek:

V. Gyula, Bodrogszegi. – T. József, Bp., XII., Greguss u. – D. János, Dunaharaszti. — L. Róza, Bp., VIII., Baross u. – F. Gy.-né, Bp., VI., Lenin krt. – K. József, Ménfőcsanak. – Sz. Gábor, Fűzfőgyártelep. – E. József, Miskolc. – P. Pál, Bp., VII., Nagyfuvaros u. – T. László, Bp., VIII., Szigony u. – T. Kálmán, Csokonyavisonta. – G. László, Bp., XIV., Hungária krt. – B. András, Kaposvár. – N. Lajos, Mátészalka. – F. Vilmos, Debrecen. – T. Ágoston, Bp., II., Árpád fejed. u. – F. Jánosné, Bp., XI.. Rőf u. – Á. László. Bük. – Z. I. Nagykanizsa. – L. D, Bikal. – T. János, Hódmezővásárhely, – L, Ernő, Bp,, XX, – M. Ö. Szolnok. – JJ. Debrecen. – H. G. Sarkad. – R. G. Ózd. – E. Éva, Bp., IX., Mester u. – F. József, Bp. Pf. 112. – P. Péter, Szentendre. – J. György, Bp., VI., Bokányi D. u, – B. Veronika, Bp., VII., Majakovszkij u. – B. Imre, Tápiószetmárton. – J. Lajos, Makó. — K. György, Szentendre. – „Eszes" – N. György, Székesfehérvár. – B. I. Bp., XII., Melinda u. – E. János, Bp., VII., Majakovszkij u. – Á. Imre, I., Krisztina krt. – W. F. Pécs. – M. Antal, Villány. – K. Bokod. – Sz. János, Bp., VII., Akácfa u. – J. M.-né, Bp., XIV., Bánky D. u. – Sz. Mária, Bp., VIII., Sárkány u. – V. János, Bp., XIII., Szt. István park. – S. József, Bp., VII., Izabella u. – B. István, Bp., III., Eső u. – B. Tamás, Bp., VI., Hegedű u.

E heti hirdetéseink

Télen is üde szép a
AL ROYAL ROYAL
ROYAL OPERA
méhpempős krémmel gondozott arcbőr

hivjon...
Rávisz
48 órán belül jövünk!
Rádió
Televízió
Hűtőgép
Háztartási-Kisgép
gyors-javító szolgálat
Rávisz szerviz tel.: 340-271

„Kutyás-bál” lesz

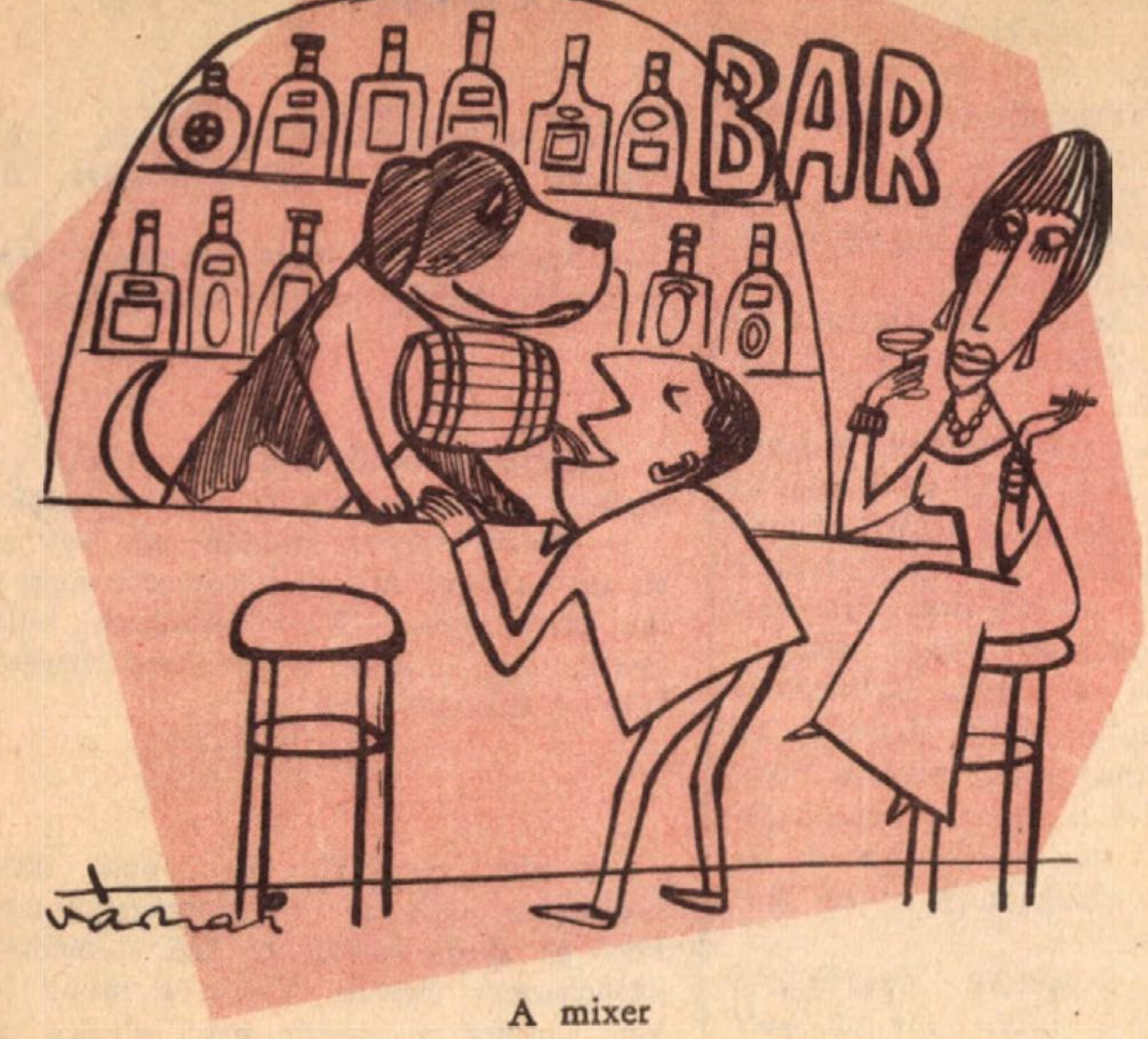

A mixer

MI JÖHET MÉG EZUTÁN?

Olvastam a Magyar Nemzetben, hogy Pelé, a világhírű brazil futballista fél a rajongóitól. Eddig ugyanis több mint kétszáz emléktárgyat loptak tőle. (Zsebkendőt, bokavédőt, fehérneműt.) Huszonnyolc esetben tincset téptek ki a hajából a szurkolók. Egy brazil klub vezetője vért kért Pelétől, hogy beoltsa vele saját klubjának csatárait.

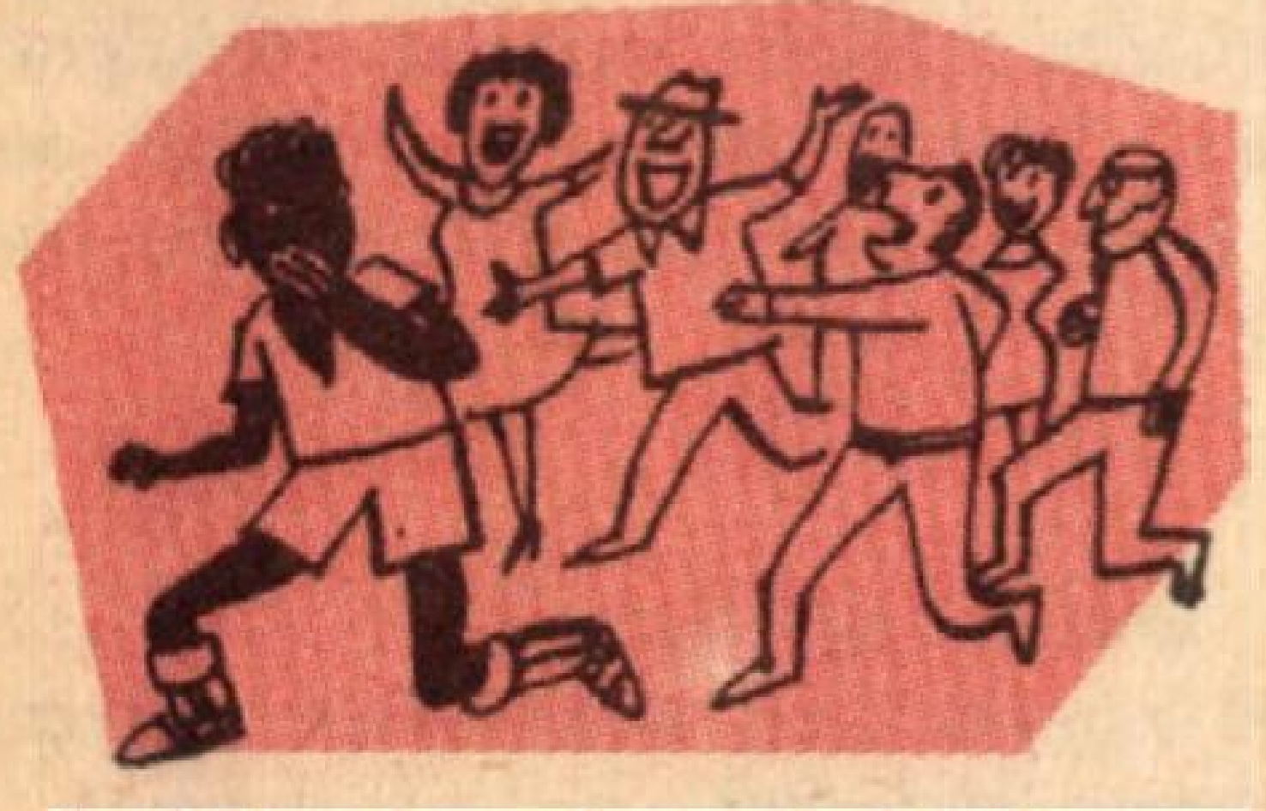

Mi jöhet még ezután? – kérdi a hír regisztrálója.

Igen, mi jöhet még? Az, hogy Pelé újabb futballbravúrja után a rajongók letépik a mezét, és ha egy nagyon vérmes szurkoló akad, talán leharapja Pelé egyik fülcimpáját, és elviszi emlékül.

A brazil drukkerektől minden kitelik, ezért megértjük Pelét, aki fél a rajongóktól. És mivel ügyel testi épségére, óvóintézkedéseket tesz. Az egyetlen logikus védekezési mód csak az lehet, hogy Pelé nem rúg annyi gólt, rosszabbul játszik, a kapu előtt nem céloz a jobbsarokba, hanem tétovázik, hagyja, hogy leszereljék, és eléri, hogy két-három ilyen játék után kiábrándulnak belőle rajongói.

Pelé majd befelé mosolyog, nem törődik vele, hogy szidják, pfujolják. Még mindig jobb – gondolja –, mintha a fülét vagy a hüvelykujját viszik el emlékül a fanatikus rajongók...

(p.)

Férfibánat

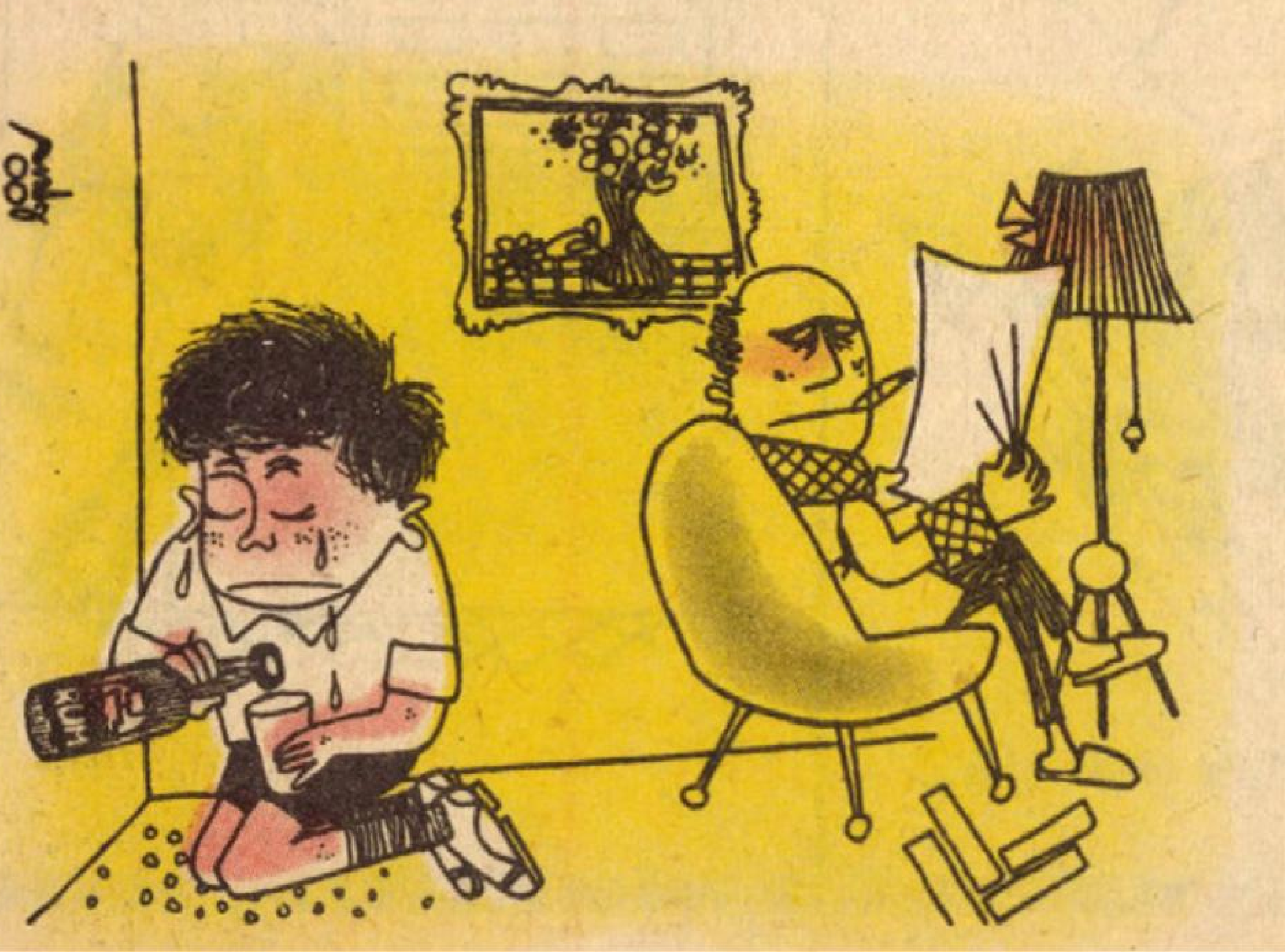

VONALAS RAJZOK

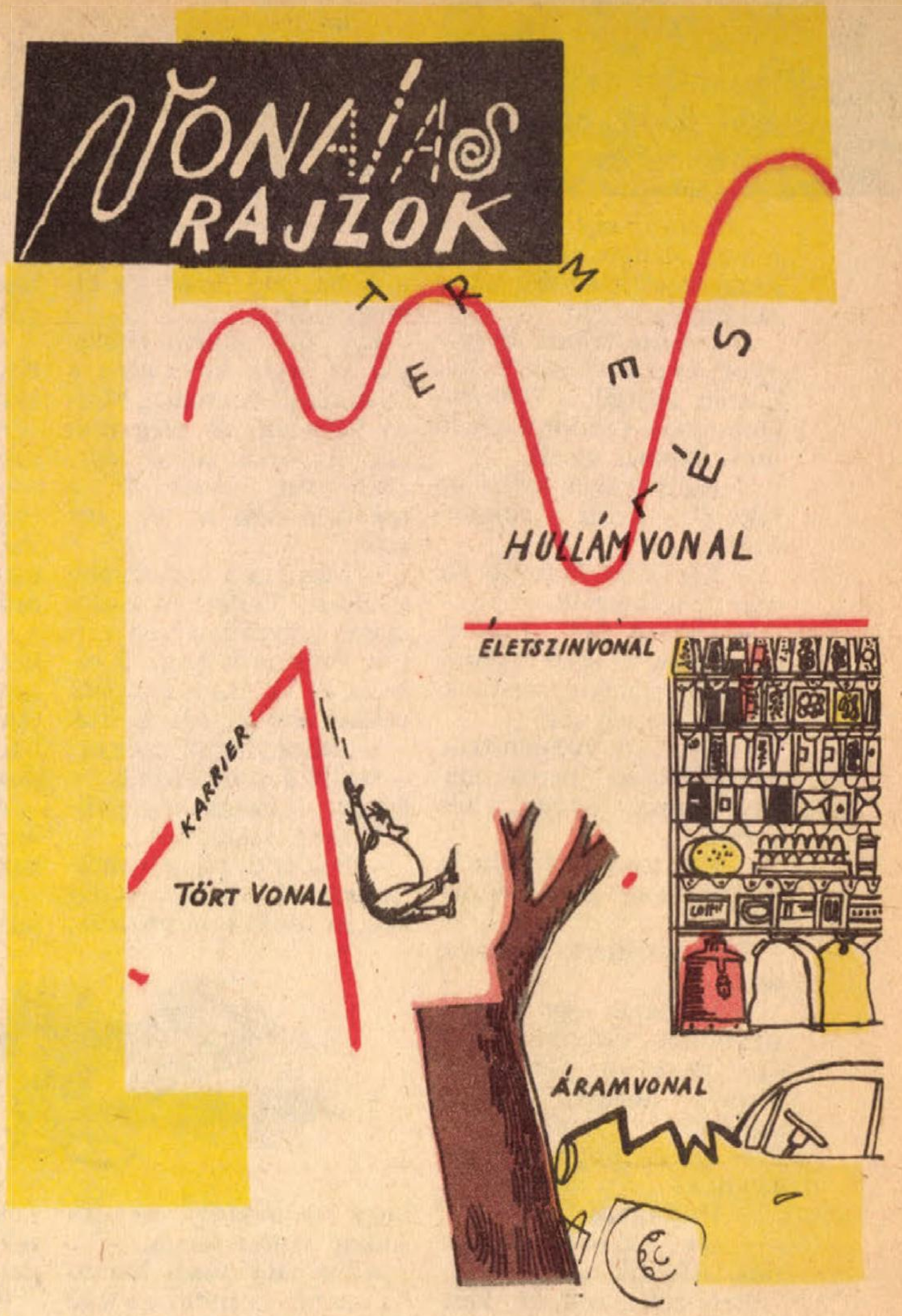
TERMELÉS
HULLÁMVONAL
ELETSZINVONAL
KARRIER
TÖRT VONAL
ÁRAMVONAL

Szűr-Szabó József rajzai

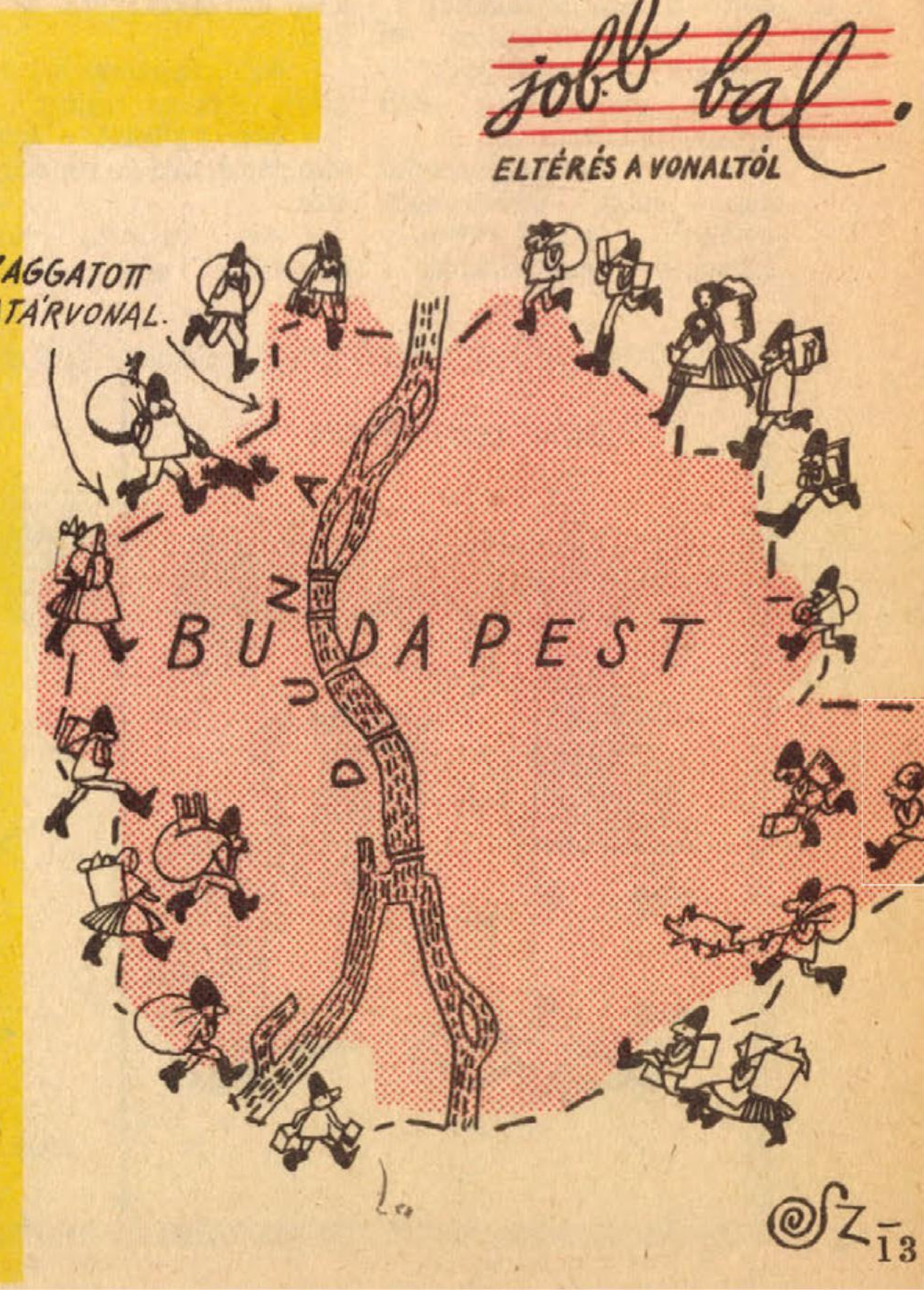
jobb bal.
ELTÉRÉS A VONALTÓL
SZAGGATOTT HATÁRVONAL.
DUNA
BUDAPEST

GIOVANNI GUARESCHI:

A DOSSZIÉ

Színhely: egy olasz kisváros. Merletto rendőrszakaszvezető jelentést tesz a rendőrfőnöknek:

– Josefin Tricot, ötvennyolc éves özvegyasszonyt holtan találták a lakásán. Homlokán vasalótól eredő ütés nyomát viseli.

– Hány szobás lakásban lakott? – kérdi a rendőrfőnök.

– Két szoba, konyha. De már kiigényelték.

– Ostoba ügy – bosszankodik a rendőrfőnök. – Láttak valakit mostanában az özvegynél?

– Egy könyvügynököt. Száznyolcvan centi magas, kövér, szőke, kék szemű.

– Kerestessék! – adja ki az utasítást a rendőrfőnök.

Estére Merletto jelentést tesz:

– Behoztak egy könyvügynököt, bizonyos Beliszán nevezetűt. De ez alacsony, kopasz, feketeszemű.

– Biztos hogy könyvügynök?

– Holtbiztos.

– No, akkor már gyanús. Állítsák elém!

Behozzák Marco Beliszánt, aki sovány, 150 centi magas és reszket.

– Nem követtem el semmit – esküdözik. – Írásos engedélyem van könyveladásra.

– Arra is engedélyed van, hogy özvegyeket gyilkolj? – kérdi rettentő gúnnyal a rendőrfőnök.

– Én?! – vinnyog a kisember. – Valami tévedés lehet a dologban ...

– Na, majd felfrissítjük az emlékezetedet! – mondja vérfagyasztó nyugalommal a rendőrfőnök, és az ajtóban megjelenik egy óriás. Marco Beliszánt a hóna alá veszi és elmegy vele.

Egy óra múlva visszajön az óriás, hóna alatt a csomaggal. A csomag Marco Beliszán, de még mozog. Az óriás gépelt jegyzőkönyvet nyújt át a rendőrfőnöknek és így szól:

– Minden a legnagyobb rendben. Vallott és vallomását jegyzőkönyvbe vettük. Beismeri, hogy ő rabolta ki az ékszerész páncélszekrényét. Alá is írta.

– Micsoda hülyeség ez! – üvölt a rendőrfőnök. – Ez egy öregasszonyt gyilkolt meg, vasalóval!

– Hiába dühöng – méltatlankodik az óriás –, énnekem senki sem mondta, hogy új ügyről van szó. Akkor visszaviszem.

Hóna alá veszi Marco Beliszánt, és indul az ajtó felé. Hirtelen belép Merletto szakaszvezető, és jelent:

– Az özvegyasszony magához tért és vallott.

– Mit vallott? – kérdi türelmetlenül a rendőrfőnök.

– Azt vallotta, hogy felmászott egy székre – le akarta venni a vasalóját a szekrény tetejéről –, közben a szék felbillent, és a vasaló a fejére esett.

A rendőrfőnök habozás nélkül int az óriásnak:

– Engedje el azt az embert!

Az óriás leteszi a csomagot egy székre és bosszúsan mondja:

– Miért kell elengedni? Bevallotta az ékszerrablást!

A rendőrfőnök gúnyosan néz végig az óriáson:

– Ha nem tudná, barátocskám, az ékszerrabló már másfél órája le van tartóztatva! Maga pedig – ordít rá Marco Beliszánra – takarodjék innen! Le kellene tartóztatnom bűnszínlelés, hamis vallomástétel miatt! Szedje a lábát, amíg meg nem bánom!

A csomag összeszedi magát, lábra áll és halkan rebegi:

– Ne tessék haragudni, ha valamit rosszul csináltam. De most tartóztattak le először. Nincsen tapasztalatom.

Hajlongva kibotorkál.

– Írd be a dossziéba! – utasítja Merletto szakaszvezetőt a rendőrfőnök. – Ezentúl rajta tartjuk a szemünket. Valami nem tetszik nekem ezen a könyvügynökön.

Franciából fordította:
Jean Magnard

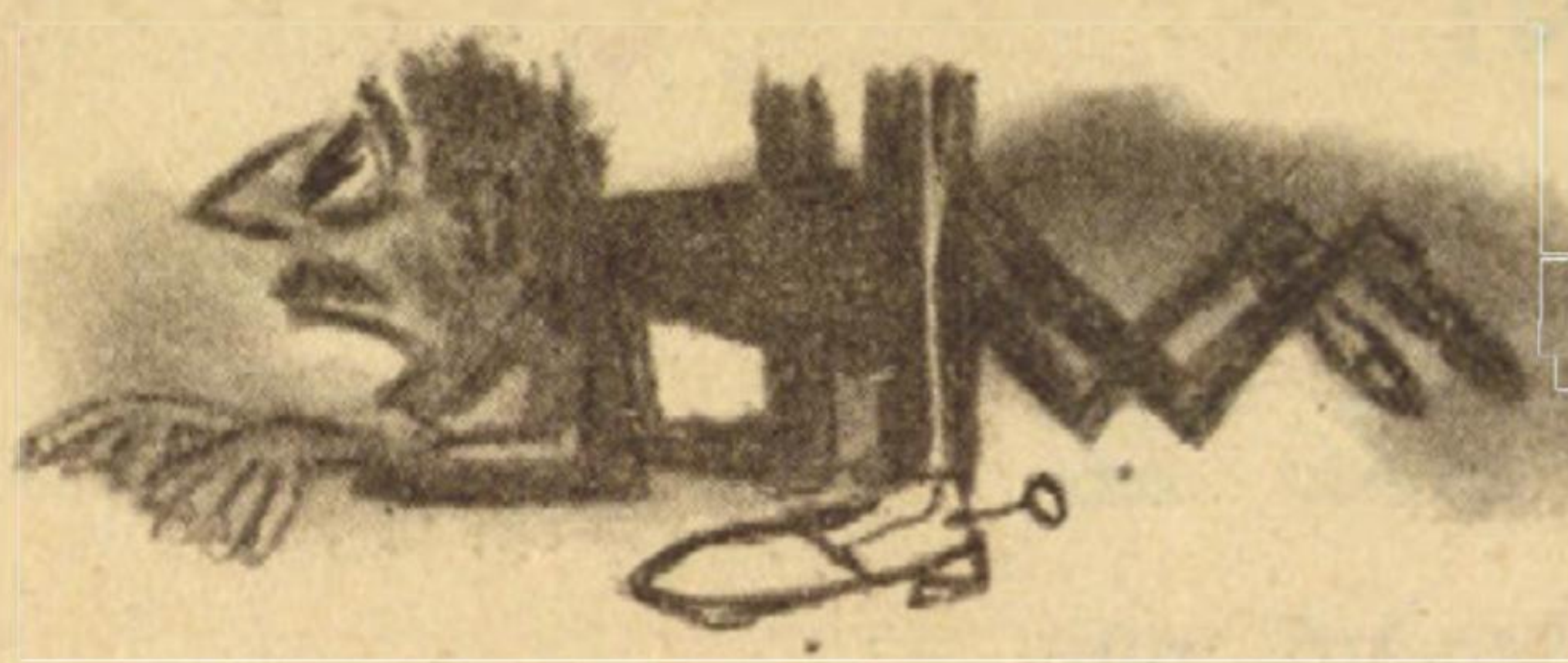

Pesti tudósítónktól

Egy új hasonlatot hallottam, s alkalmasnak találom a népszerűsítésre. Anyai panasz:

– Szegény Sanyikám, nagyon megfázott, úgy köhög, mintha szinházban lenne!

*

A Pótmama-szolgálathoz a minap a következő telefonmegrendeléssel fordultak:

– Kérem szépen, moziba akarunk menni, de van egy kis pincsikutyánk, nem tudjuk kire hagyni. Nem tudnának küldeni melléje egy idősebb megbízható kutyát, lehetőleg bernáthegyit?

*

Az idei rendkívüli tél egyik érdekes közjátéka volt az a tünemény, amikor Pest és Buda között 10 fok hőmérsékleti különbséget mértek. Vajon a távoli jövőben, amikor az ember már teljesen maga alá gyűri a természetet, megtörténik-e, hogy Pesten kánikula, Budán pedig lavinaveszély lesz?

*

Az alkoholizmus elleni küzdelem támogatására kiállítást rendez az SZTK. Borkóstolóval összekötve? – kérdem én.

*

Csillogó férfizoknit hoz forgalomba a Budapesti Harisnyagyár. Már csak azért is örülök ennek a hírnek, mert a férfidivat terén sohasem volt igazi egyenjogúság a nemek között. Nem mintha túlságosan elégedetlen lettem volna az eddigi zoknimmal. Hivatásának megfelelt. De nem csillogott!

*

Kisfiút korhol egy bácsi:

– Miért cigarettázol, öcsi? Nem olvastad, hogy milyen ártalmas?

– Még nem tudok olvasni.

f. l.

Fázós természet

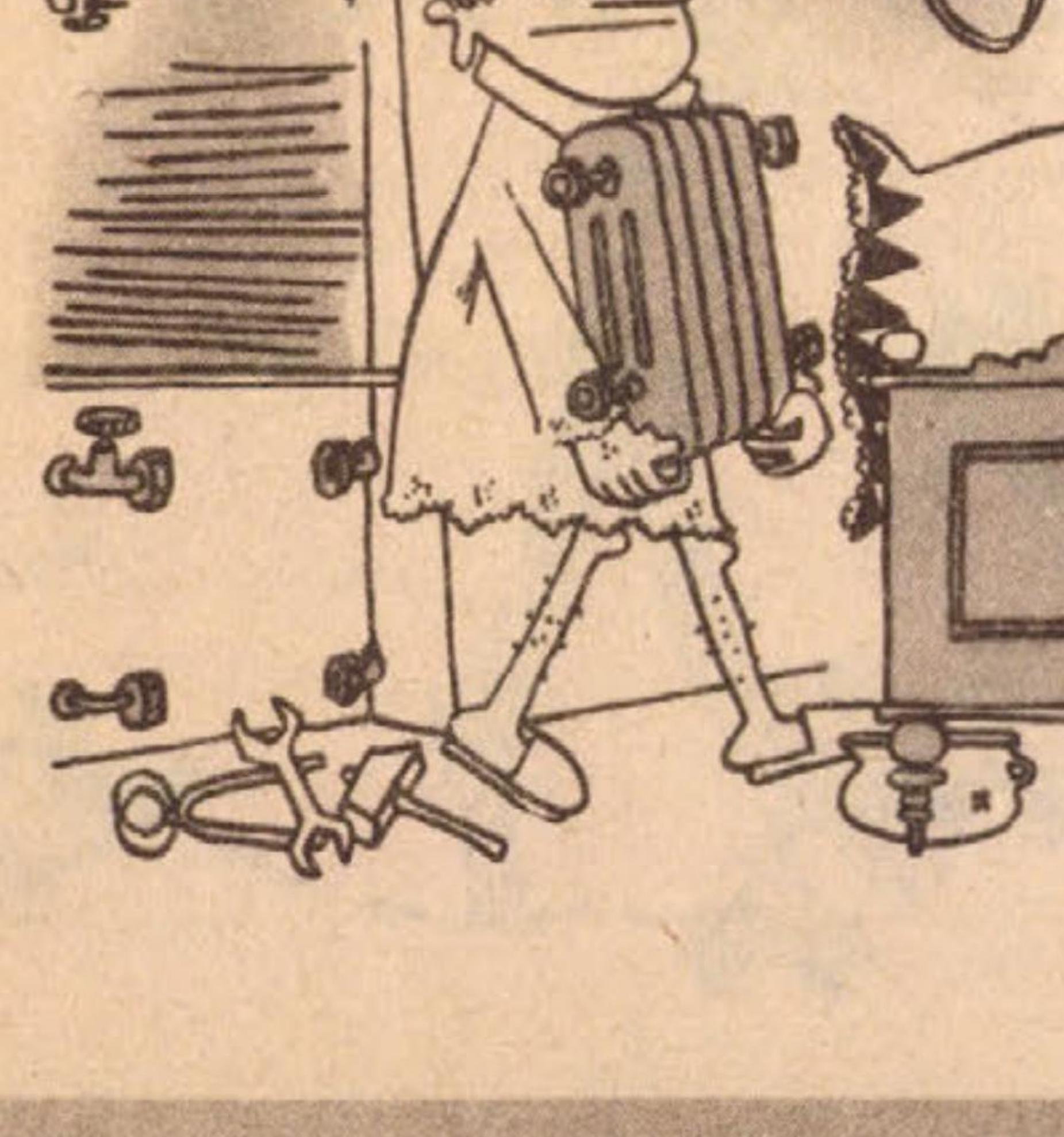

A síelés örömei

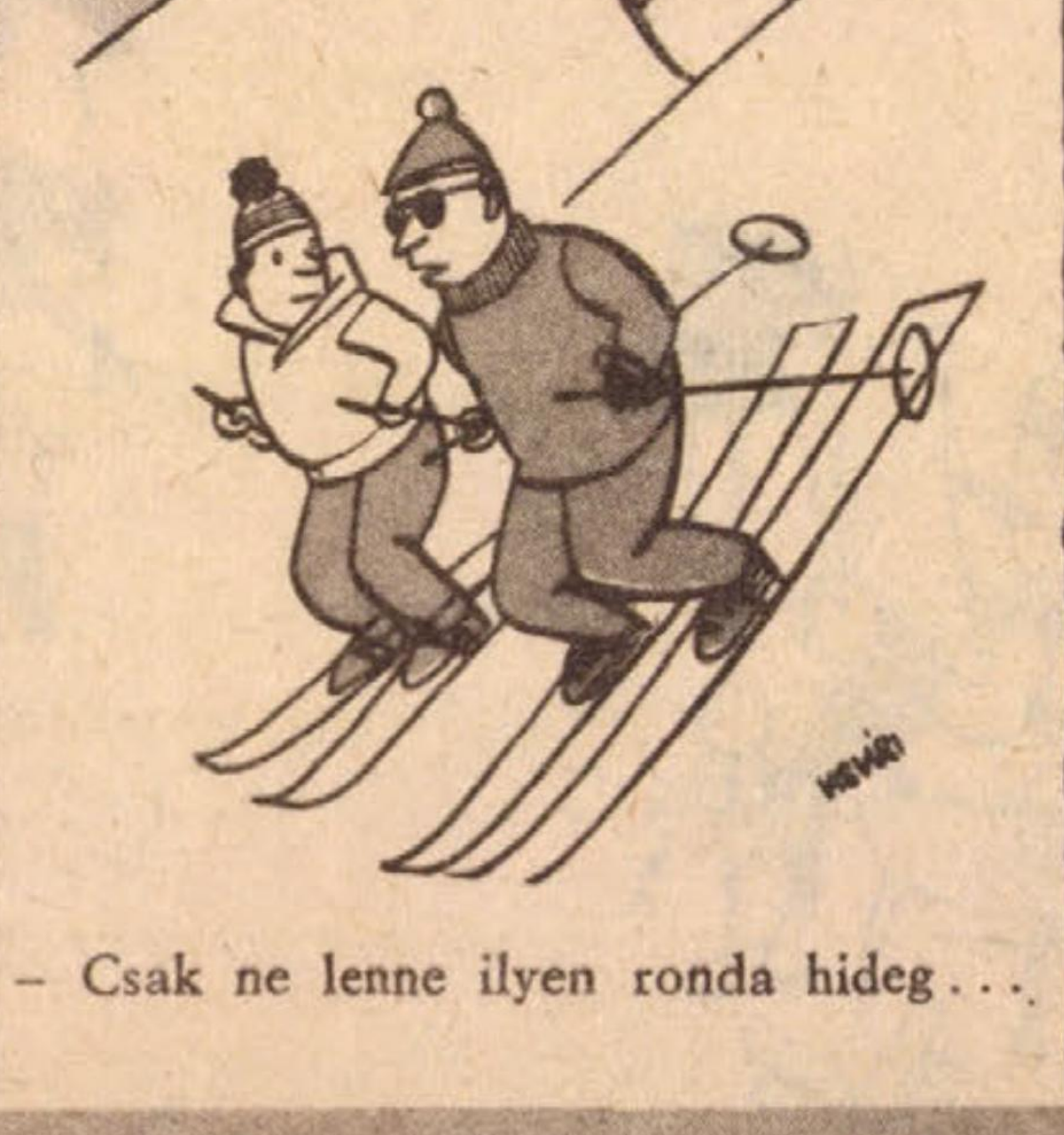

– Csak ne lenne ilyen ronda hideg . . .

Szolgálatkész házmester

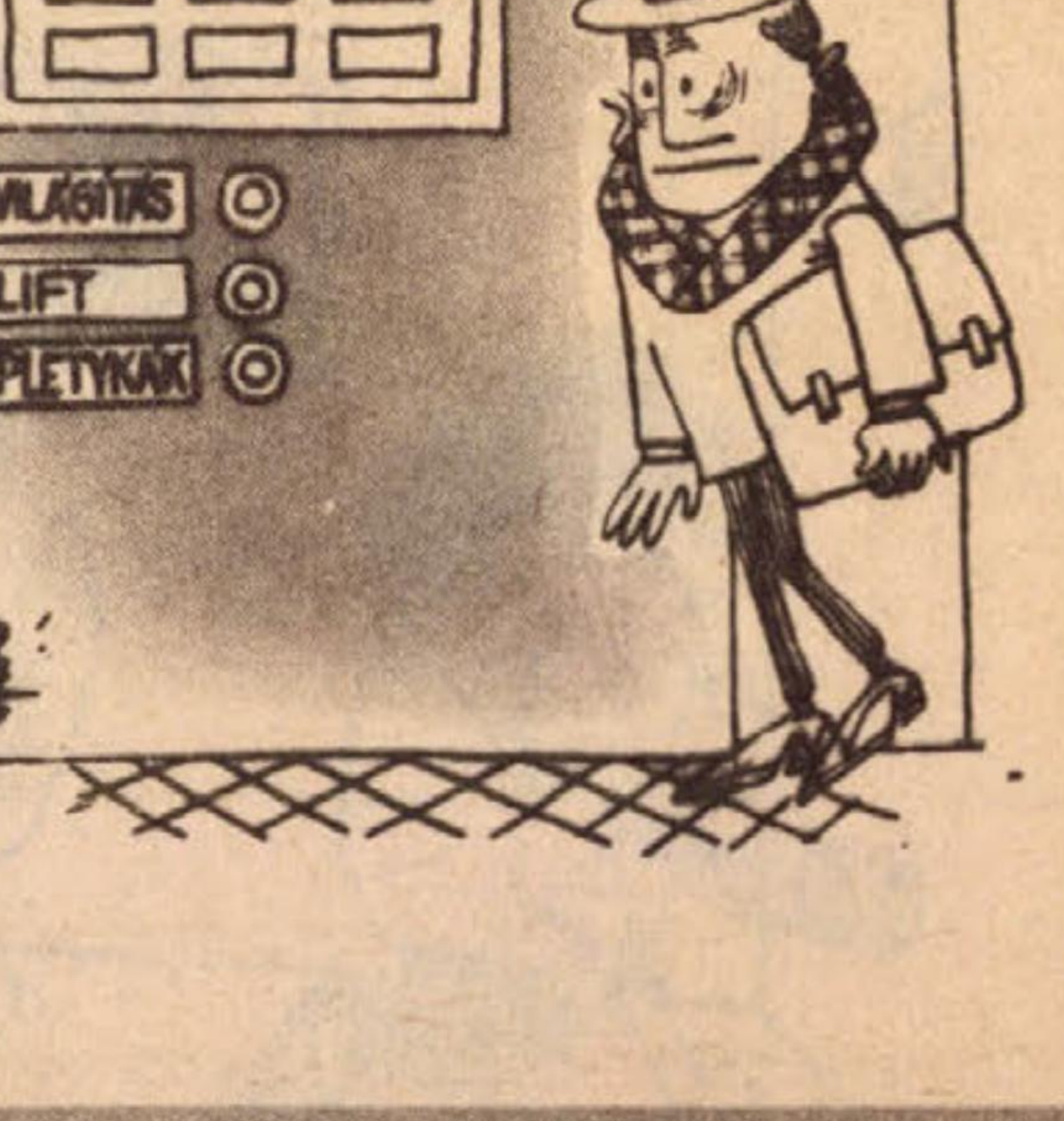

Vita a protekcióról

Kardos Pált, a debreceni egyetem irodalomprofesszorát, 1927. szeptember 1-i hatállyal kinevezték óraadó tanárból rendes tanárrá az egyik debreceni gimnáziumba.

Az ifjú tanárt Párizsban érte a régvárt hír. Érthető örömmel indult haza szabadságáról, s nem csoda, hogy örömét szívesen osztotta meg útitársával, egy hasonlóképpen fiatal mérnökkel.

A mérnök azonban szkeptikus ember volt.

– Nem olyan biztos dolog egy ilyen kinevezés – mondotta.

– Zsebemben az értesités – tapogatta meg a levéltárcáját Kardos.

– Hát aztán? Mire hazaér, valaki megfúrja. Egy kinevezést vissza is lehet vonni.

– De miért vonnák vissza?

– Mert mást akarnak bedugni arra a helyre.

– És miért akarnának mást bedúgni?

– Mert a miniszternek van egy pártfogoltja. Előfordult már ilyesmi.

– De hát a miniszter mellettem döntött – felelte most már ingerülten az új tanár. Ám a mérnök nem hagyta magát.

– Akkor is. Sose lehet tudni. Mert ott van teszem azt az igazgató. Lehet, hogy az igazgató akarja bejuttatni a maga helyére valamelyik retyerutyáját...

Kardos Pál, akinek atyja nagynevű irodalomtudósunk, Kardos Albert volt, győzelmesen vágta ki az adut:

– Nyugalom, kedves útitársam. Én az igazgató fia vagyok.

B. I.
anekdotáskönyvéből

John Bulléknál

Erdei Sándor rajza

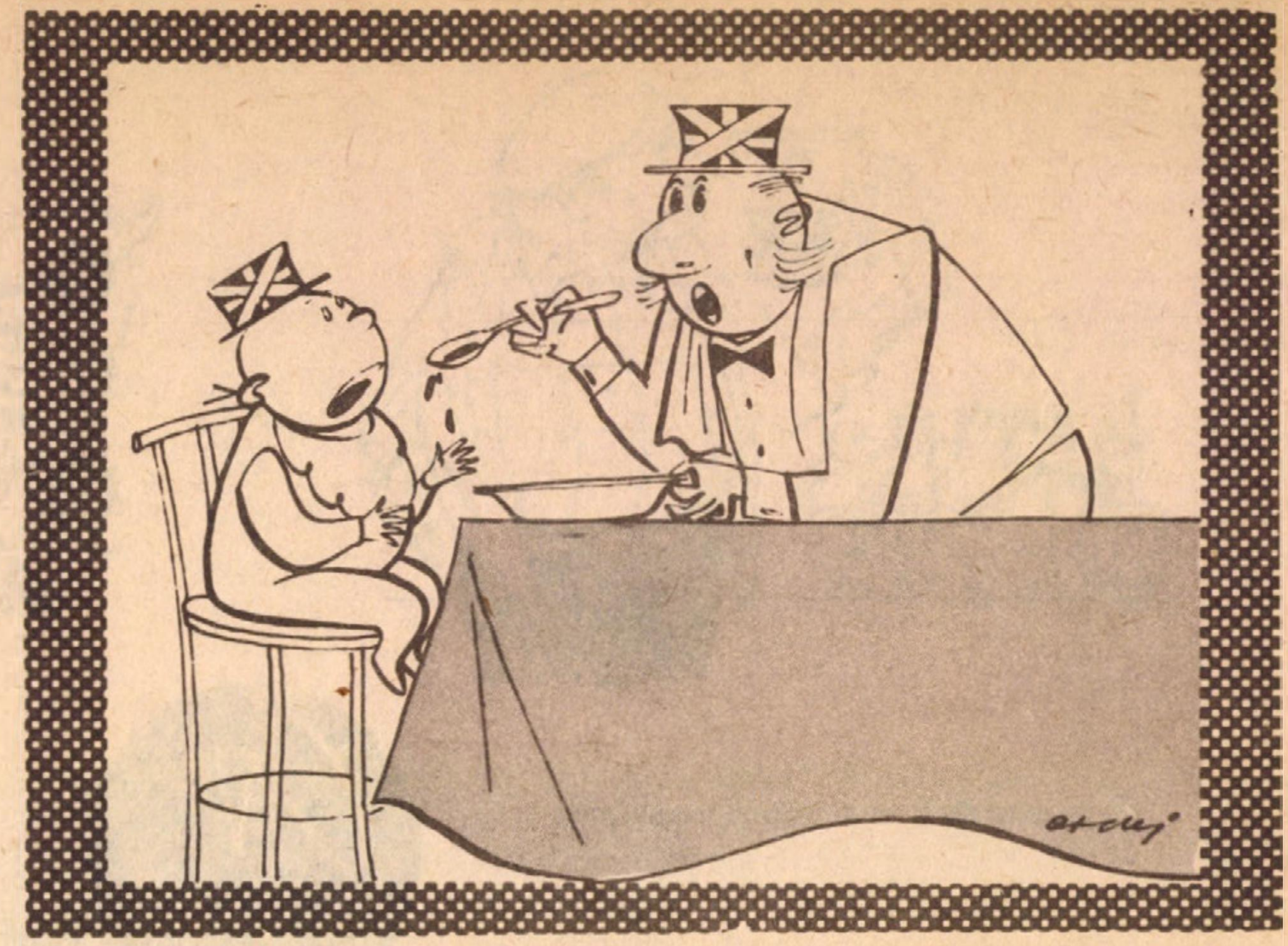

– Edd meg szépen a spenótot! Apukának is sok mindent meg kell ennie, amit nem szeret...

APRÓHIRDETÉSEK 1901

Egy ismerősömnél láttam egy kötet 1901-es Pesti Naplót. Ifj. Ábrányi Kornél szerkesztette a Teréz körút 21. szám alatti szerkesztőségben, akkoriban, amikor — egyesek szerint — egészen más erkölcsök voltak, mint most.

De mennyire mások!

Lássuk csak az apróhirdetéseket!

Íme, a 26 377-es számú hirdetés:

> *„Vigkedélyű előkelő fiatal hölgy levelezni óhajt ideális lelkű katonatiszttel vagy főrangú hivatalnokkal. Beatrix."*

Nem kétséges, hogy Beatrix megtalálta a párját.

Ez is a Pesti Naplóban jelent meg:

> *„Elegáns szép fiatal hölgynek mely vagyonos úr kölcsönözne 25 forintot? Leveleket »Szőke hölgy« címen a kiadóba kérnek."*

Vajon visszaadta-e a „szép fiatal" hölgy a vagyonos úrnak a huszonöt forintot?

Felfedeztem a Pesti Naplóban egy rejtjeles apróhirdetést is. Tekintve, hogy a „nem-rejtjelesek" is elég egyértelműek, vajon mit titkolhatott az a hirdető, aki „Herz" jeligére szíve szerelmének ezt írta:

> *„Pligny pmusov ebeéfübh rugmshhmr üsszbpebüübseyls."*

„Bécs" jeligére heteken át írt „apród" egy Klári nevű szerelmes nő egy „Lajos"-nak. Így:

> *„Légy türelemmel, óhajtlak, imádlak. Lesz-e kellő alkalom és kényelem?"*

Néhány nappal később még egyszer üzentek „Lajosnak":

> *„Ma ${}^{1}/_{2}11$ és ${}^{1}/_{2}12$ közt sétálj a házunk előtt."*

Remélhetőleg Lajos elolvasta aznap reggel a Pesti Naplót...

(—sti)

Kollektív lottó

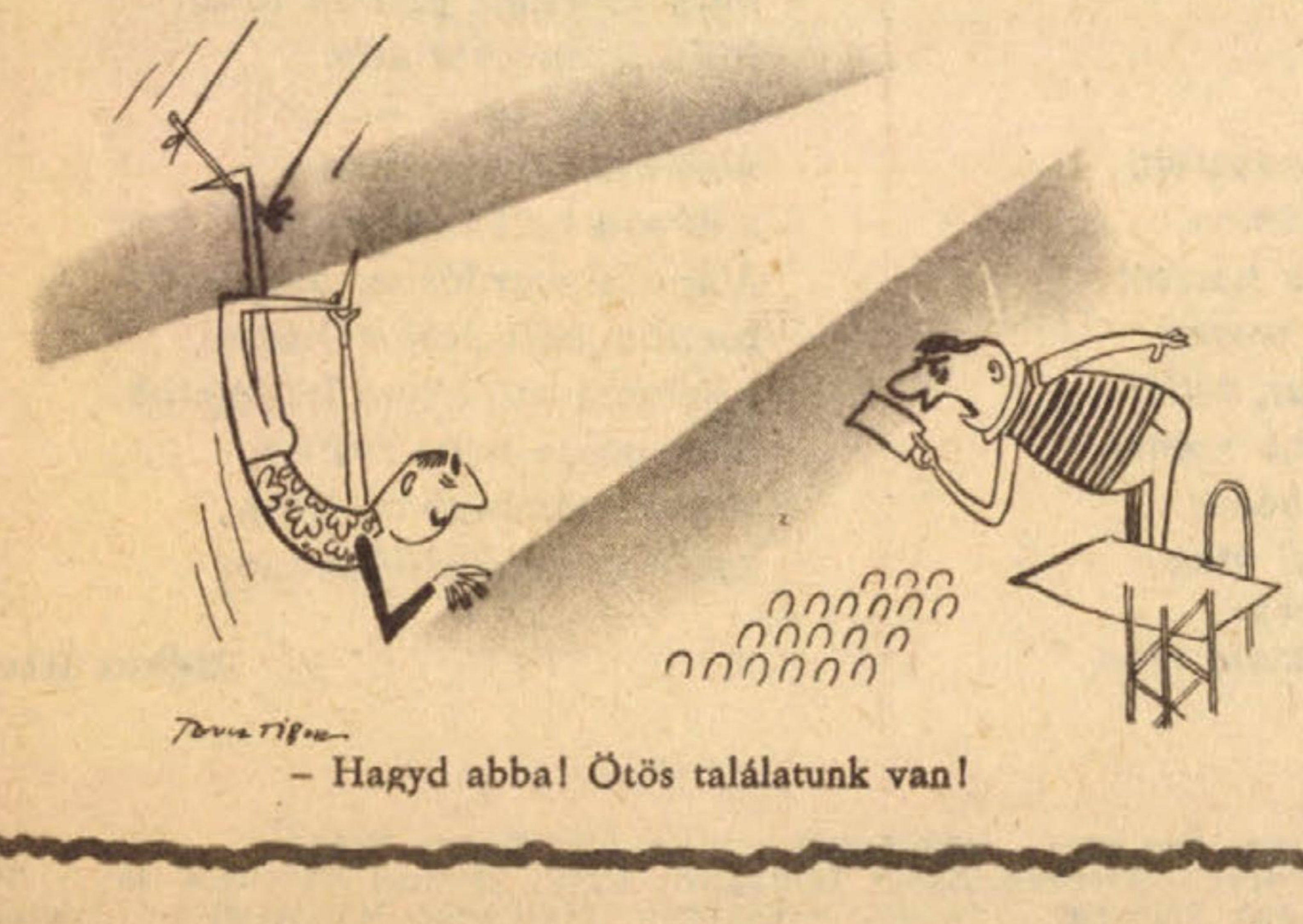

– Hagyd abba! Ötös találatunk van!

J. Cserepanov, Moszkva

ÖN-KISZOLGÁLÁS

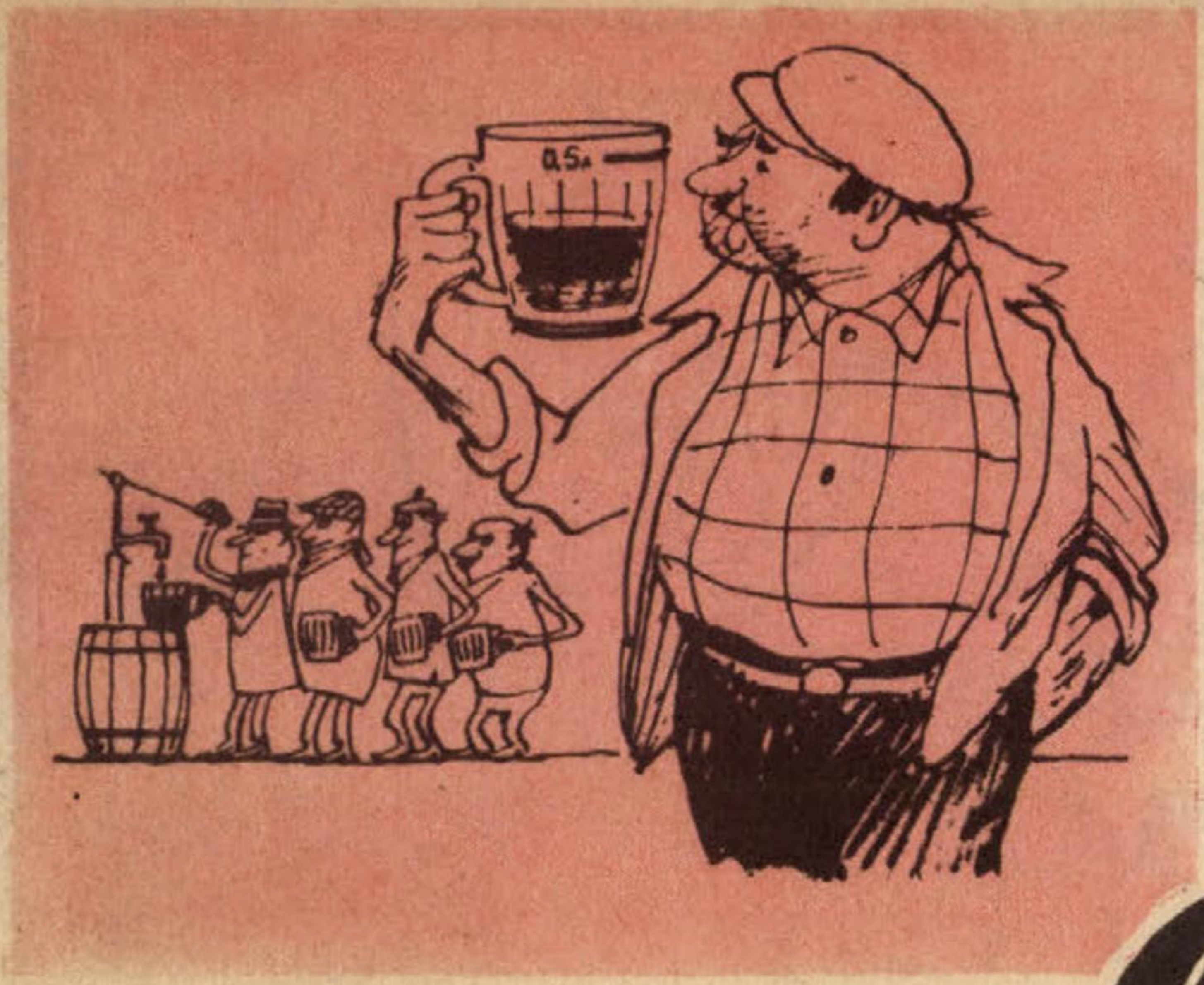

– Magamnak is csak félig töltöttem meg . . .

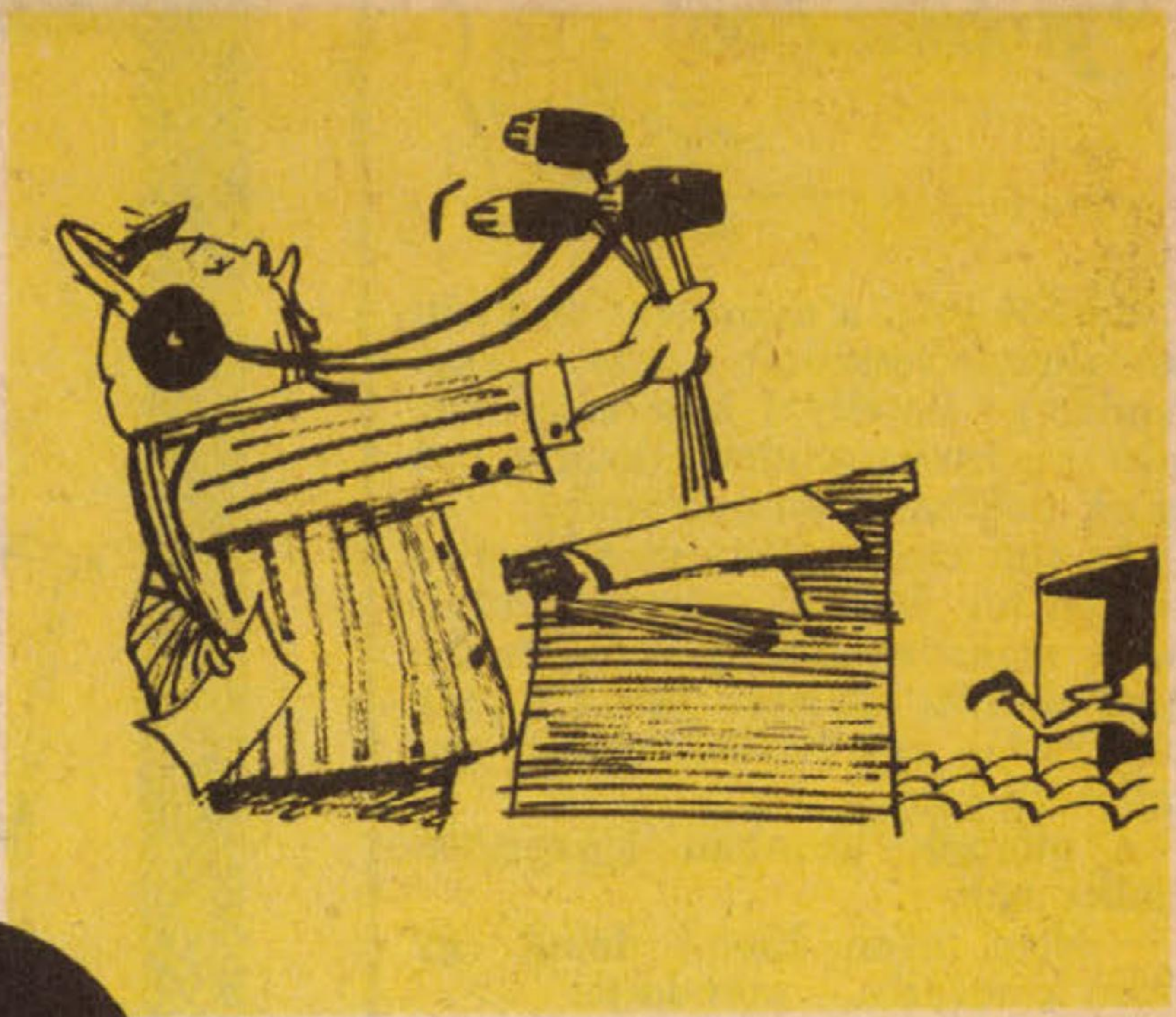

Előadó – hallgatóság.

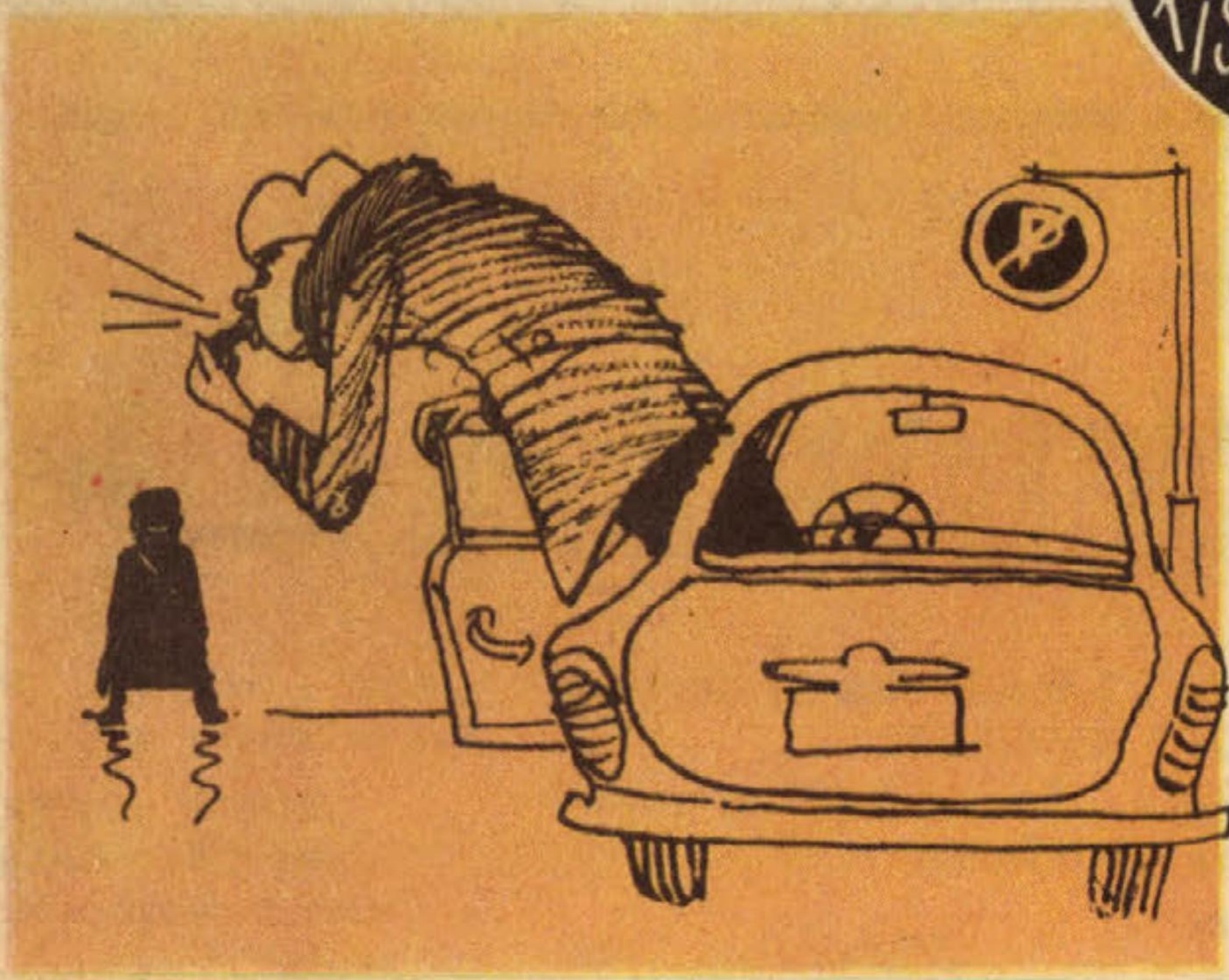

– Halló, rendőr elvtárs! Rossz helyen állok!

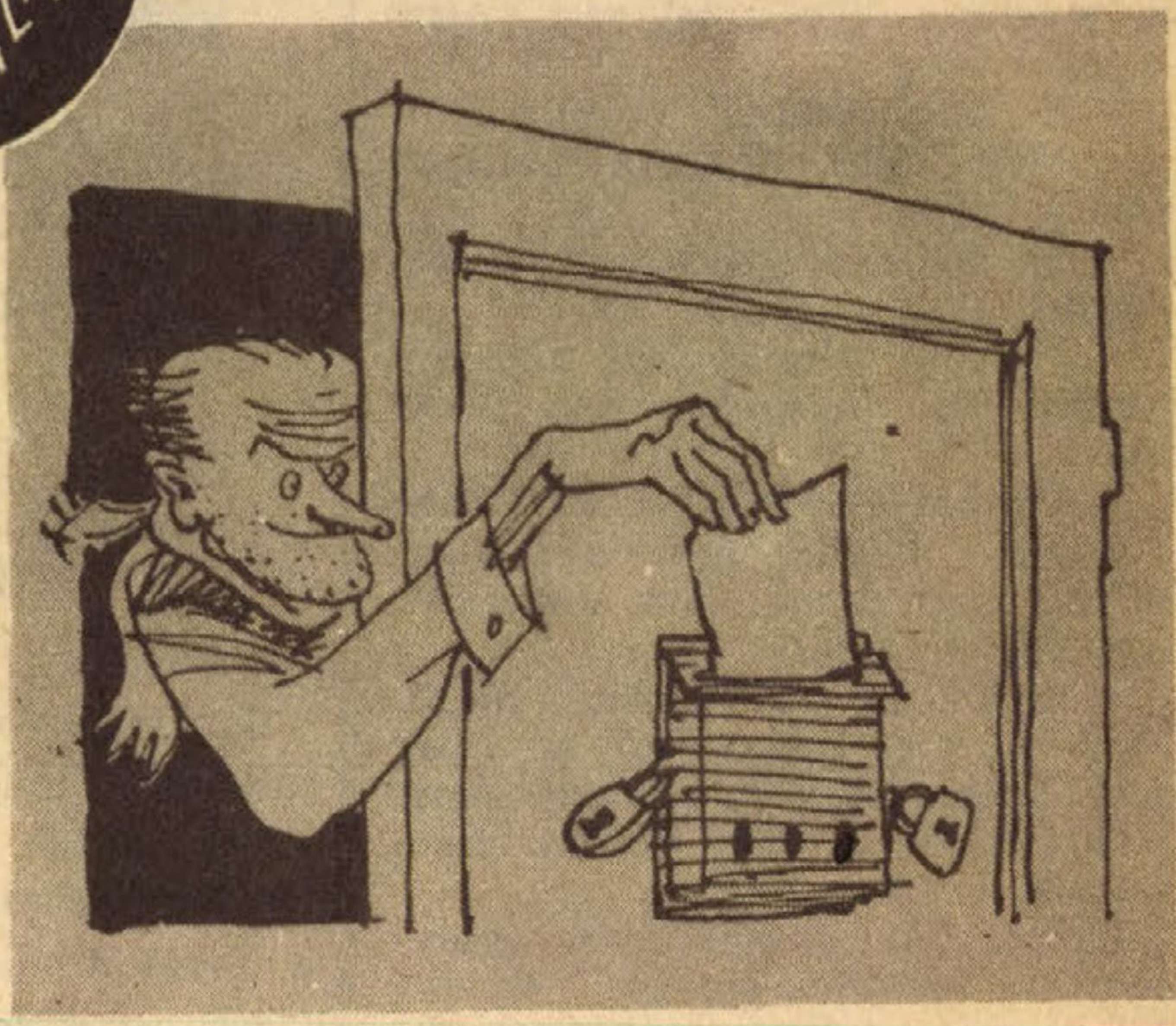

– Bedobok ide nekem egy jó kis névtelen levelet . . .

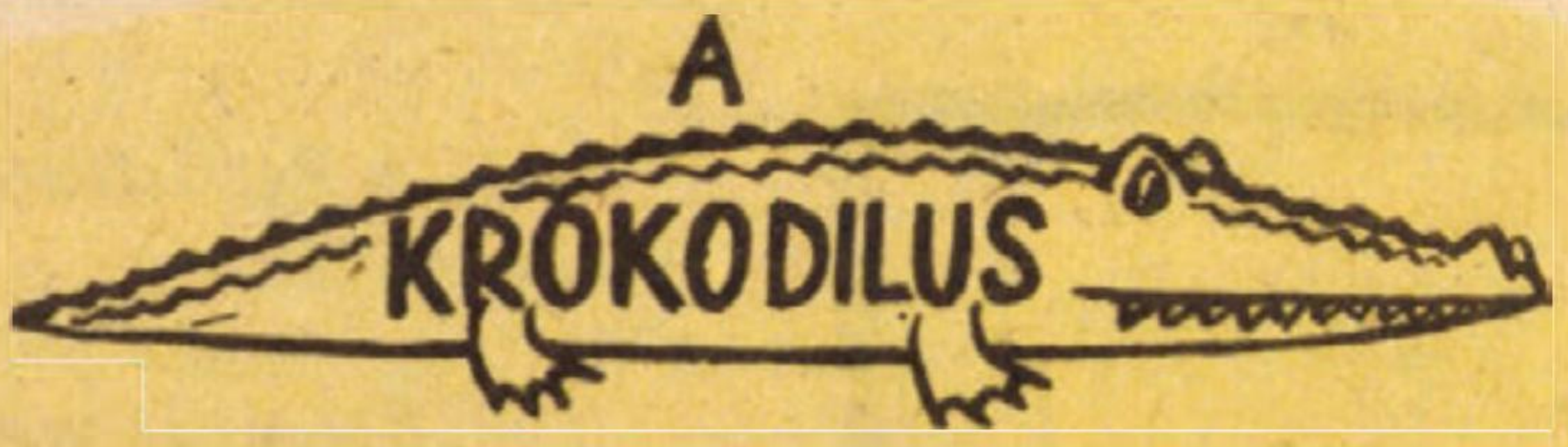

A KROKODILUS

Páncélok, vértek védnek,
a számban fog, tömérdek,
a farkam sújtó bárdja
a bivalyt is levágja.
Nílus-parti füzesben
lapulok néma lesben,
s tudom: a lakomám gyásznap
egy óvatlan halásznak.
Vagy iszapon hasalva
lesek egy méla dalra,
mit dünnyög alkonyórán
egy álmatag mosólány,
ki, hogy kibújt az újhold,
szennyes ruhákat súlykolt
a tiszta gyöngyű habban —
míg egyszer — hamm — bekaptam . . .

Ti, kik nem ragadoztok,
osztozzatok a búmon,
mert én e ronda kosztot
már rettentően unom!
Mit nékem félkar, félláb —
bár ennék inkább szénát,
s legelnék ott ebédet,
hol száz növényi étek
hizlal szelíd tevéket
s díszít smaragdzöld rétet,

De sajna, vértek védnek,
fogam nőtt sok, tömérdek,
kaptam öldöklő farkat —
mily szörnyű, gyilkos alkat!
Mily istenverte alkat,
énrám az ég se hallgat:
növényevés az álmom —
s húson kell vegetálnom!
Magam mardosva, búson
tovább kell élnem húson,
s szívem attól sem könnyebb,
hogy néha-néha rejtett,
titkos magányban ejtek
egy-egy krokodilkönnyet . . .

Békés István

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100, *142–220 – 64.0604 – Kossuth Nyomda, Budapest – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504